

Giới thiệu Điền Viên Mật Sủng (Điền Viên Ngọt Sủng)

Thể loại: điền văn, thanh mai trúc mã, sủng

Editor: JunneTran

Số chương: 100+

Thanh Sơn thật lòng yêu thích khuê nữ Ninh Hinh, càng muốn cùng nàng trải qua cuộc sống điền viên mật ngọt.

Trái lại Ninh Hinh lại tin tưởng Thanh Sơn giống như vị ca ca nên chẳng biết hấn sớm có ý đồ dụ dỗ nàng trở thành vợ của hấn.

Lời tác giả: Nam chính thật manly, nữ chính xinh đẹp hay ngại ngùng, dễ dụ. An nhàn, ngọt ngào, thuần điền văn.

Diễn viên chính: Cố Thanh Sơn, Ninh Hinh

Phối hợp diễn: Ninh Hạo, Đàm Sĩ Lễ, Lý Hồng Anh, người qua đường khác...

Hashtag: #cuộc sống áo vải, #thanh mai trúc mã, #sủng văn ngọt ngào

Bạn đang đọc truyện *Điền Viên Mật Sủng (Điền Viên Ngọt Sủng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Ninh Hinh

Ninh gia trang nằm dưới chân núi, xung quanh có dòng sông Thủy Hà chảy qua, con sông này không chỉ mang đến cho thôn trang yên tĩnh vài phần linh khí mà còn là nguồn gốc sinh tồn của mọi người.

Sáng sớm, Ninh Hinh khóa cửa, tay trái mang một rổ, tay phải cầm một cái thùng nhỏ, nhẹ nhàng đi về phía vườn rau nhà mình. Trên đường gặp vài người đang làm việc ngoài đồng, Ninh Hinh đều cười rất ngọt ngào cùng bọn họ chào hỏi.

"Tứ thẩm, ngài đi lên trấn trên họp chợ phải không?"

Thê tử Doãn lão tứ cầm một cái rổ lớn đang bước nhanh về phía cửa thôn, gặp Ninh Hinh chào hỏi liền dừng lại đáp:

"Đúng vậy, trong nhà để dành được ít trứng gà, Doãn thúc các người vì cứu người mà mất, trong nhà lại phải nuôi mấy đứa nhỏ, nên ta luyến tiếc ăn, mang đi bán kiếm vài văn tiền mua dầu và muối."

Mấy năm trước, Doãn lão tứ cùng Cố Đại Lỗ cùng nhau lên núi hái thảo dược thì gặp sói hoang. Cố Đại Lỗ bị sói đánh trọng thương, Doãn Lão Tứ không có bỏ chạy trốn một mình mà liều mạng đánh sói, hợp sức đem con sói đuổi đi, hai người mới nâng đỡ nhau xuống núi. Vừa về đến nhà, Doãn Lão Tứ liền tắt thở.

Cố Đại Lỗ liền nói với con trai Cố Thanh Sơn, Doãn tứ thúc có ơn cứu mạng cha người, về sau người phải hiếu kính với tứ thẩm, chiếu cố đệ đệ, muội muội Doãn gia. Cố Đại Lỗ bị thương cũng không nhẹ, đem tiền bạc, gia sản trong nhà tiêu xài hết vào việc chữa bệnh, ráng hơn một năm vẫn là nhắm máy buồng tay, hấn mất còn lưu lại đứa con trai độc nhất Cố Thanh Sơn.

Cố Thanh Sơn lúc này đang nằm trên cỏ, trong miệng ngâm một cọng cỏ lau, nhàn nhã bắt chéo hai chân đung đưa. Vì chữa bệnh cho cha, nên đem hết mấy mẫu ruộng tốt đều bán, bây giờ chỉ còn lại một mảnh đất cát dưới chân núi này, không trồng được lúa mạch, chỉ thích hợp trồng dưa hấu. Hấn từ thời còn côi trướng đã theo cha nương lẫn lộn mà lớn, tự nhiên sẽ biết chăm sóc thứ này.

Dưa hấu được truyền từ Tây Vực vào nên là vật hiếm, năm nay thu hoạch không tệ, ngày hôm qua mang lên trấn bán một xe được hơn một ngàn tiền đồng, cũng đủ cho hấn ăn uống một năm.

Xa xa nhìn thấy một tiểu cô nương xinh đẹp đang đi đến. Hôm nay nàng mặc một bộ váy màu vàng nhạt, mỗi bước chân di chuyển làn váy lay động giống như một đóa hoa rực rỡ trước gió, khiến cho Cố Thanh Sơn ngậy người nhìn không chớp mắt.

Ninh Hinh buông rổ, mang theo thùng nhỏ ra bờ sông múc nước.

Cố Thanh Sơn nhìn thấy, không hề nghĩ ngợi gì, phun ngọn cỏ lau trong miệng, luống chạy qua, đoạt lấy thùng nhỏ trong này nàng nói:

"Ninh Hinh muội tử, để ta giúp muội múc nước."

"Thanh Sơn ca, không phiền tới huynh, tiểu Hạo lập tức tới ngay, hai người bọn muội nâng thùng nhỏ này vẫn được." Ninh Hinh có chút ngượng ngùng nói.

"Không sao. Cái này nhỏ, cũng không tốn nhiều sức lực." Cố Thanh Sơn cười hề hề nói, nhanh tay múc một thùng nước, chân dài bước nhanh đến vườn rau Ninh gia trồng.

Miếng đất trồng rau này không lớn, là cha Ninh Hinh khai hoang, bởi vì khá nhỏ, trồng lúa cũng không được nên để trồng rau củ ăn. Vừa khéo gần sông cũng dễ tưới nước hơn.

"Thanh Sơn ca, ở đây có một trái dưa chuột để muội rửa cho huynh ăn." Ninh Hinh hái một trái dưa chuột từ trên giàn xuống, múc một gáo nước tính rửa.

Cố Thanh Sơn nhìn thoáng qua trái dưa chuột màu xanh mướt, đích thật có chút thèm. Ánh mắt nhìn từ trái dưa chuột đến bàn tay nhỏ bé, trắng trắng mềm mềm kia, hắn không tự chủ được lên nuốt một ngụm nước miếng.

"Để ta rửa cho, dưa chuột mới hái còn có gai, cẩn thận đâm vào tay muội đó." Hắn lấy trái dưa chuột vuốt vài cái cho mấy cái gai nhỏ trên thân rớt ra ngoài. Ninh Hinh nâng cao gáo nước hướng về phía hắn, đợi xuống cho hắn rửa.

"Rốp!"

Cố Thanh Sơn bẻ trái dưa ra làm hai đoạn, đem đầu ngon đưa cho Ninh Hinh còn chính hắn vội vàng cầm đầu còn lại cho lên miệng cắn một miếng.

Ninh Hinh cười nhưng không có nhận mà nói: "Huynh ăn hết đi. Hôm qua muội mới ăn hai quả nên hôm nay không muốn ăn."

Người ta làm việc dùm mình, nàng lại chỉ có thể cho người ta một trái dưa chuột ăn, bây giờ đâu thể không biết xấu hổ ăn một nửa chứ.

Cố Thanh Sơn không hiểu sao có chút thất lạc, kỳ thật hắn hy vọng Ninh Hinh sẽ ăn, nhưng nàng không chịu, hắn cũng không có biện pháp nào.

"Muội tử, muội đừng là khéo tay, mấy cây hoa này là muội trồng có phải hay không? Nhìn đẹp quá! Muội xem này, hoa nở rồi." Cố Thanh Sơn ngồi xổm xuống kế bên một gốc cây đang nở hoa, nghiêng đầu khẽ ngửi mùi hoa lại sợ làm hỏng chúng nên không dám dựa quá gần.

Ninh Hinh nghe vậy cười đáp: "Đúng vậy, muội rất thích trồng hoa, đáng tiếc chúng không thể ăn, cũng không thể bán lấy tiền, bằng không, muội thật sự muốn trồng hoa để sống a."

Cố Thanh Sơn bị nàng chọc cười, nói: "Nhà muội cũng không túng thiếu đến mức bắt buộc muội phải kiếm tiền a, muội thích trồng cái gì thì cứ trồng thôi."

Ninh gia trang hơn một nửa người dân mang họ Ninh, cha Ninh Hinh là lý chính của thôn, nhà bọn họ được coi là phú hộ. Trong nhà có mười mẫu ruộng tốt, cho người khác thuê một nửa trồng trọt, một nam thu địa tô cũng đủ cho cả nhà ăn uống. Cha nương nàng cũng rất có khả năng, không bắt Ninh Hinh phải xuống ruộng làm lụng, nuôi một con lừa, tự trồng trọt năm mẫu, cũng không biết mệt.

Ninh Hinh cũng là một cô nương chịu khó, trong nhà không bắt nàng đi chăm sóc lúa mạch, nàng liền ngày ngày chăm sóc vườn rau nhỏ này. Trồng rau cả nhà ăn không hết, còn thường xuyên mang cho hàng xóm láng giềng một ít, còn lại đậu cô ve và cà tím thì phơi khô lưu giữ để mùa đông hầm với thịt, khỏi phải nói là ngon đến mức nào. Đối với tất cả mọi người mùa đông chỉ có thể ăn củ cải trắng thì rau củ phơi khô của Ninh gia đúng là khiến người khác thèm chảy nước miếng.

Cố Thanh Sơn vào mùa đông cơ bản không có cơm ăn, trong ngày thường vội vàng nấu miếng cháo húp qua ngày là được, nếu vận khí tốt còn có thể bắt được con thỏ hoang hoặc vài ba con cá. Đêm ba mươi năm trước, Cố Thanh Sơn mang dùi sắt đi phá băng bắt cá gặp phải cha của Ninh Hinh. Lý chính xem đứa nhỏ này đáng thương, kêu hắn đến nhà ăn cơm tất niên, hắn mới biết được cái gì gọi là bữa cơm thịnh soạn của nhà giàu, hiện tại ngẫm lại hắn đều chảy nước miếng.

"Thanh Sơn ca, huynh nghĩ cái gì thế?" Ninh Hinh nhìn thấy hai mắt hắn vẫn nhìn chính mình chằm chằm, bộ dạng lại giống như mộng du đi nơi nào, thì rất muốn cười.

"Không, không có gì, ta chỉ là nhớ đến... nhớ đến năm ngoài ăn cơm tất niên ở nhà muội, món cá kho ăn rất ngon. Ngày hôm qua ta có hạ lưới trong sông Thủy Hà, có không ít cá tôm theo dòng nước từ đầu nguồn trôi về, nói không chừng hôm nay có thể bắt được một ít. Nhưng là ta không biết nấu gì cả, muội có thể hay không giúp ta chế biến vài món?" Kỳ thật hắn rất muốn ăn món sườn kho cà tím và đậu cô ve khô hơn, nhưng là không có sẵn thịt nên đành dùng cá nấu đỡ vậy.

"Được. Vậy huynh đi xem thử có bắt được gì không?" Ninh Hinh đem gáo nước cuối cùng tưới cho một cây bí đao, xong xuôi đứng dậy nói.

"Chúng ta cùng đi đi." Hai mắt Cố Thanh Sơn đen láy, nhìn nàng tràn ngập chờ mong.

Ninh Hinh có chút do dự, năm nay nàng đã mười ba tuổi, nương dặn nàng về sau ít cùng mấy thanh niên trẻ ở chung miễn cho người ta theo dết lung tung, ảnh hưởng đến thanh danh của bản thân. Tuy rằng Ninh gia trang không có những quy củ quá nghiêm ngặt, tuy nhiên chú ý một chút vẫn tốt hơn.

Thanh Sơn ca là người quen cũ, trong mắt nàng là một cị đại ca thuần phát, hiền lành nên nàng không muốn tận lực tránh né hắn. Ở đất trồng rau, có giàn dưa chuột che khuất phía bên kia sông thấy không rõ ràng nên nàng mới không cố kỵ cùng hắn nói chuyện. Nhưng là, nếu đến bên bờ sông, bên kia vựa

vẫn có người qua lại nhất định sẽ nhìn thấy.

"Ồi, tiểu Hạo cũng đến rồi, tiểu tử này khẳng định là muốn đi." Cố Thanh Sơn ngoài miệng cười nhưng trong lòng có muôn vàn xoay chuyển, vì sao Ninh Hinh không có thoải mái đồng ý giống trước kia chứ?

Đệ đệ Ninh Hạo của Ninh Hinh năm nay tám tuổi, luôn đi theo tỷ tỷ đến đất trồng rau, cùng Cố Thanh Sơn cũng rất quen thuộc. Trước kia Cố Thanh Sơn rất thích mang hắn theo chơi đùa, nhưng là hiện tại... cũng không thể nói là không thích, chính là trong tâm tư của hắn kỳ thực càng thích ở một mình với Ninh Hinh hơn.

"Tiểu Hạo, Thanh Sơn ca hạ lưới ở trong sông, đệ đoán thử xem có phải hay không sẽ bắt được cá a?" Cố Thanh Sơn cười nghênh đón.

"Tất nhiên là có a, khẳng định có, thật tốt quá, Thanh Sơn ca, chúng ta mau qua bên đó xem đi." Ninh Hạo vui vẻ nhảy dựng lên, chạy tới túm lấy ống tay áo Cố Thanh Sơn kéo hắn đi về phía bờ sông.

Cố Thanh Sơn quay đầu, bày ra vẻ mặt trấn tĩnh tự nhiên nói: "Ninh Hinh, chúng ta thử đánh cuộc đi, xem ai đoán đúng trong lưới có thể bắt được bao nhiêu con cá?"

Ninh Hinh bị gọi lên lòng hiếu kỳ, cũng đi theo, nghiêng đầu nhìn mặt sông trong vắt cũng không có bóng dáng con cá nào bơi lội, liền thấp giọng nói: "Muội đoán có hai con."

Ninh Hạo bắt mắt quệt miệng: "Hai con sao đủ ăn a? Đệ đoán là năm con. Thanh Sơn ca, huynh nói đi."

"Ta hả? Ta đoán là... bốn con." Kỳ thật, lúc sáng Ninh Hinh còn chưa đến hắn đã đi ra xem thử thì thấy được ba con, bây giờ chắc được thêm một con nữa là bốn.

"Ai đoán đúng liền được ăn con lớn nhất." Ninh Hạo hưng phấn reo lên.

Cố Thanh Sơn nhặt lên tảng đá làm kí hiệu, dùng sức túm lấy dây thừng kéo lên. Lưới đánh cá này cũng không phải là ai cũng có thể làm, muốn coi người đó ở trình độ nào, làm xong có bắt được cá hay không mới quan trọng. Ninh Hạo làm mấy lần đều không được, cá cứ vào đầu này lại chui ra đầu khác, lung lung tung. Trơ mắt nhìn cá bản thân bắt không được, Ninh Hạo tức đến mức giờ chán.

"Lên nào, lên nào, không biết có mấy con cá đây." Ninh Hạo vui vẻ vỗ tay.

Cố Thanh Sơn kéo lưới lên, bỏ lên trên bờ, thuận tay hái một lá sen to, cuộn lại thành một cái giỏ nhỏ bỏ tôm cá vào. Có hai con cá trắng cỡ to, một con cá mè cỡ vừa và hai con cá trích nhỏ cùng một mớ tôm.

"Ha ha, đệ đoán đúng, năm con, đúng là có năm con a." Ninh Hạo cao hứng mở miệng cười to.

Ninh Hinh quệt cái miệng nhỏ, có chút không phục. Nhìn nước sông trong vắt thấy cá đáy, đến cả mấy gốc sen cũng đều nhìn rõ, không hề có con cá nào a.

Cố Thanh Sơn nhìn vẻ mặt Ninh Hinh mất hứng, da mặt dày nói: "Kỳ thật vẫn là Ninh Hinh đoán đúng, chỉ có hai con cá trắng lớn là tính, mấy con này quá nhỏ, không tính."

Ninh Hạo không phục, giương khuôn mặt nhỏ hờ: "Thanh Sơn ca bắt công, rõ ràng năm con, huynh làm như ta không biết đếm hay sao?"

Cố Thanh Sơn vươn đôi tay dài, ôm lấy Ninh Hạo, nói nhỏ vào tai hắn: "Đệ biết nấu cá sao?"

"Không." Ninh Hạo thành thật đáp.

Cố Thanh Sơn chép miệng nói: "Ta cũng sẽ không, nếu không đồ tỷ đệ vui vẻ, ai sẽ làm cá cho chúng ta ăn?"

Ninh Hạo đảo đảo đôi mắt nhỏ, lập tức rõ ràng sự quan trọng của tỷ tỷ, đành không tình nguyện gật đầu: "Được rồi, hai con thì hai con, nhưng tỷ tỷ ăn một con lớn cũng được."

Ps: Má ơi ta tưởng một chương cũng ngăn ai dè không hề ngăn a. Truyện này hơn một trăm chương lận đó, không biết edit đến ngày tháng năm nào a hu hu

Bạn đang đọc truyện *Điện Viên Mật Sùng* (Điện Viên Ngọt Sùng) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Thời kỳ phát triển cơ thể

Ninh Hinh bật cười nói: "Ta sẽ nấu cá, nhưng ta không dám giết chúng. Thanh Sơn ca, huynh làm cá nhé."

"Được." Có Thanh Sơn tâm tình vui vẻ đáp, dùng tảng đá đập vào đầu cá trong lá sen, lấy dao mổ bụng đem nội tạng lấy ra, đánh vảy, rửa sạch sẽ mới chuyển qua cho Ninh Hinh. "Ninh Hinh, ta đem mấy con tôm rửa sạch sẽ luôn rồi á, hay muối làm luôn bánh tôm đi, đã lâu rồi ta cũng chưa ăn."

"Được, nhưng muối làm bánh tôm không có giòn xốp bằng nướng muối, không biết vì sao lại vậy, chắc do muối nắm giữ lửa không tinh." Ninh Hinh hái một rổ rau gồm hành tây, cà tím, nạng tính khi nấu cá cho vào bên trong.

Nhà chòi được làm từ bốn thanh cọc gỗ lớn trống đờ, che chắn được cả mưa gió, không gian rất thoáng mát nên không hề có mùi ẩm mốc. Phía dưới nhà chòi là nơi bỏ các vật dụng, còn có thêm một cái hang nhỏ, bên cạnh là một bếp lò đắp bằng đất đơn sơ. Ngày thường Có Thanh Sơn thường nấu cơm ở đây. Hắn không biết làm bánh bao hay bánh nướng áp chảo, chỉ mua chút gạo, mỗi ngày nấu một nồi cháo ăn đỡ đói. Đến mùa thu, hầu như mỗi ngày chỉ ăn khoai lang nướng. Có đôi khi hắn cũng mua chút thịt, cắt nhỏ ra rồi kho sả ăn với cơm.

Hắn nhớ lời dặn của phụ thân trước khi mất, mỗi lần bán được tiền sẽ mang qua cho Doãn tứ thăm một ít. Doãn tứ thăm cũng là người biết tiến biết lùi, lâu lâu qua chừng cho hắn một nồi bánh bao đủ ăn hai ngày.

Ninh Hinh cẩn thận pha một chén gia vị, trước tiên ướp cá một lát, rồi dùng dầu hạt cải chiên cá cho vàng, sau đó phi thơm hành tây, cho cá chiên vàng vào thêm chút nước để hầm.

Có Thanh Sơn ngồi xồm trước bếp, vừa nhìn vừa nuốt nước miếng, hít hà mùi thơm của cá khiến hắn thòm thèm, nhưng tay thì vẫn không ngừng bỏ củi vào bếp, lâu lâu lại nhìn trộm gương mặt bị lửa hun đỏ hồng của Ninh Hinh, rồi hắn lại nghĩ đến bữa cơm tất niên năm đó. Khi ấy nàng mặc một chiếc áo màu đỏ nhìn rất giống tân nương, từ trong phòng bùng ra một tó lớn đậu cò ve xào sùn chua ngọt, khuôn mặt nhỏ nhắn bị hơi nóng hun đỏ bừng, vô cùng dễ nhìn. Lúc ấy, hắn đều xem đến ngây người, đến nỗi bánh bao cầm trên tay rớt xuống bị đại ca Ninh Bân câu nạng đỡ được, sau đó chê cười hắn vài câu.

Tuy nhiên Ninh Bân cũng không nghĩ đến việc hắn có tâm tư đối với muội muội của chính mình, chỉ nghĩ hắn thèm thịt mới dặn để dành cho hắn một chén lát mang về.

Có Thanh Sơn có chút chột dạ nhìn sang Ninh Hạo đang chơi đùa bên cạnh, cũng may, thằng bé còn nhỏ, không giống Ninh Bân tâm tư cẩn thận.

"Thanh Sơn ca, huynh nhớ cho lửa lớn, một lát muối xem nếu nước cạn bớt thì dùng lửa nhỏ lại, muối đi nhào bột." Ninh Hinh nói chuyện giọng mềm nhẹ khiến hắn nghe được ngứa đến tận tim.

Có Thanh Sơn vội vàng đáp ứng, cúi đầu giả vờ nghiêm túc nhóm lửa, lại nhân lúc Ninh Hinh cúi xuống vụng trộm quay sang ngắm nạng.

Ninh Hinh đẹp quá, đôi mắt to tròn long lanh, lông mi cong dài, cái mũi nhỏ cao cao làm cho người ta nhìn rất muốn cắn một ngụm. Nhưng hấp dẫn nhất vẫn là cái miệng nhỏ nhắn, hồng hào ướt át kia, tựa như cánh hoa vậy đó, vừa thơm vừa ngọt.

"Thanh Sơn ca, nơi này chỉ có một cái nồi, nên muối đem bánh rán chung trong nồi này đi." Ninh Hinh bụng chầu bột nhỏ đi lại nói.

"Được, được." Có Thanh Sơn xem chút nữa bị người ta bắt gắp bản thân nhìn lên, đành vội vàng cúi đầu che giấu.

Ninh Hinh ngồi xuống, từ bên trong chậu nhỏ lấy ra một cục bột, hai tay nhỏ bé xoa xoa, nặn nặn thành miếng cỡ nửa bàn tay rồi cho vào trong nồi ở những khoảng trống không có cá. Hắn không có chày cán bột nên nạng đành dùng cán dao làm tạm. Dù sao dao cũng sắc nên lúc làm nạng rất chuyên tâm và cẩn thận, không chú ý đến người bên cạnh liên tục nhìn trộm chính mình.

Kỳ thật hắn cũng không phải cố ý, chính là vừa ngẩng đầu sẽ nhìn thấy hai tiểu bánh bao trước ngực nàng. Cô nương mười ba tuổi bắt đầu phát dục, tuy rằng còn rất nhỏ nhưng cũng nhìn ra chút hình dạng, nhất là mùa hè, ăn mặc hơi đơn giản, khoảng cách thì gần thế này, nạng còn hơi cúi xuống...

Cổ họng Có Thanh Sơn khô khốc, ánh mắt cũng có chút bốc hỏa, hắn gian nan nuốt xuống một ngụm nước miếng, rồi dòi tầm mắt không dám nhìn nữa. Ánh mắt tuy không có nhìn nhưng trong lòng lại không nghe theo lý trí từ hai tiểu bánh bao nhỏ nhỏ kia tưởng tượng ra đủ kiểu lưu manh.

"Dán tốt lắm, Thanh Sơn ca, huynh cho nhỏ lửa lại đi bằng không bánh sẽ cháy đó." Ninh Hinh dùng tay lau mồ hôi trên trán, nói xong thì đứng dậy đi ra bờ sông rửa tay.

"Được." Có Thanh Sơn nhẹ nhàng đáp, lại theo bản năng xoay lại nhìn bóng lưng của nàng.

Thất lạng Ninh Hinh nhỏ nhắn, mỗi bước đi đều uyển chuyển, vô cùng dễ nhìn. Mái tóc đen dài đến eo cũng lay động qua từng bước chân, còn có làn váy mềm mại, Có Thanh Sơn cảm thấy nàng không có chỗ nào không đẹp, không hấp dẫn ánh mắt hắn cả.

Ninh Hạo tự mình chơi một lúc, cảm thấy không vui liền đem gậy trong tay ném ra, chạy đến bên nồi cá đang nấu hít hít nói: "Thơm quá a! Đệ thích nhất là ăn cá."

Có Thanh Sơn cười nói: "Biết đệ thích ăn cá nhất rồi, thích ăn cá đều là đứa nhỏ thông minh, bằng không tiểu Hạo sao lại thông minh như thế a."

Được khen ngợi Ninh Hạo cảm thấy rất vui vẻ, nhưng lại giả vờ tiểu đại nhân giận giữ nói:

"Aiz, đáng tiếc trong thôn chúng ta không có ai biết võ công, ta đều không có nơi bái sư học nghệ."

Ninh Hinh rửa tay quay về, thuận tiện đem chậu nhỏ bỏ lại chỗ cũ. Nhìn trong nồi bánh và cá xong nói với một lớn một nhỏ đang thòm thềm:

"Có thể ăn rồi, Thanh Sơn ca đừng thêm củ nữa. Hai người các người cứ từ từ ăn coi chừng nóng, nhất là đệ đó tiểu Hạo, coi chừng mắc xương cá biết không? Tỷ về nhà đi đưa đồ ăn cho cha mẹ ngoài ruộng, một lát đệ tự trở về, nhớ chưa?"

Cố Thanh Sơn vừa nghe Ninh Hinh phải đi, khẩn trương đứng lên hỏi: "Ninh Hinh, muội không cùng ăn sao?"

Ninh Hinh mỉm cười trả lời: "Muội không ăn đâu, muội còn phải về nhà nấu cơm nữa."

Cố Thanh Sơn bước chân nhanh chặn lại đường nàng đi, "Muội ở lại ăn đi, còn sớm mà, ăn xong muội trở về nhà nấu cơm vẫn kịp mà."

"Muội không đói bụng, hai người ăn đi." Ninh Hinh biết Cố Thanh Sơn rất khó mới được một bữa cơm ngon, đệ đệ lại là con mèo nhỏ tham ăn nên đành mặc thẳng bẻ, còn nàng không thể cùng ăn được.

"Ninh Hinh, muội ở lại ăn chút cho vui, muội bận rộn này giờ mà không ăn gì hết ta cũng không muốn ăn nữa." Cố Thanh Sơn dùng ánh mắt cầu xin nhìn nàng, giọng điệu mềm nhẹ.

Ninh Hạo đứng một bên, sốt ruột muốn ăn liền chen vào: "Tỷ, tỷ đừng đừng giả vờ nữa, hai ngày trước không phải tỷ cũng rất muốn ăn cá sao. Đệ cũng đi hạ lưới nhưng không bắt được con nào, hôm nay vừa vận có vì sao tỷ không ăn? Dù sao Thanh Sơn ca là người có tay nghề, ngày mai vẫn có thể bắt được cá mà."

Tỷ tỷ nếu đi rồi hẳn cũng ngại ở lại ăn, mấy thấy mỹ thực đến miệng rồi mà còn chưa được ăn nên hẳn có chút xót ruột. Hẳn không rõ tỷ tỷ khách khí vì cái gì, cũng lắm thì mời Thanh Sơn ca đến nhà ăn một bữa cơm là được rồi.

"Vậy được rồi. Muội cùng ăn với hai người." Ninh Hinh nghĩ nếu bản thân cứ nhún nhường thì lại ra vẻ làm kiêu nên dứt khoát cầm bát đĩa ngồi xuống, ba người vây quanh tảng đá lớn cùng nhau ăn.

"Ăn ngon quá!" Ninh Hạo vừa ăn vừa khen.

"Ninh Hinh, muội ăn nhiều một chút bây giờ đang là thời kỳ phát triển cơ thể mà." Cố Thanh Sơn gấp một miếng cá to vào bát của Ninh Hinh còn chính mình thì ăn đầu cá.

"Thanh Sơn ca, cá là huynh bắt mà nên huynh phải ăn nhiều một chút mới đúng. Nhiều thịt cá như vậy huynh đừng chỉ ăn đầu cá không như thế." Ninh Hinh ngừng đĩa nhìn hẳn nói.

"Ta thích ăn đầu cá, ha ha, muội ăn đi." Cố Thanh Sơn cười đến ngọt ngào nói.

Bánh tôm chiên rất thơm, bên trong có tôm tươi vừa mềm vừa ngọt, chẳng sợ chỉ có vài nguyên liệu đơn giản nhưng hẳn cũng cảm thấy vô cùng mỹ vị. Ninh Hinh ăn một cái bánh, nửa con cá liền dừng lại.

Cố Thanh Sơn ăn một hơi năm cái bánh, một con cá mè, còn đem nồi cá hầm cà tím ăn sạch mới dừng lại. Ninh Hạo cũng không thua kém, ăn ba cái bánh, một con cá trắm cỏ nướng, no quá chống đỡ không nổi nấc cục một cái, chính bản thân cũng cảm thấy hơi ngại ngùng, liền quơ vội củ rau xanh, lấy củ mang rau về nhà chạy mất.

"Ninh Hinh, muội ăn thêm đi, ăn ít như vậy sao lớn được, muội đang trong thời kỳ phát triển cơ thể mà." Cố Thanh Sơn thân thiết nói.

Ninh Hinh nghe xong, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, nàng đang trong thời kỳ phát triển cơ thể là không sai, nhưng đạo gần đây cả người không cao lớn thêm, ngược lại hai khối trước ngực trưởng đau, sưng thật to. Nàng cuối đầu, không tự chủ liếc qua bộ ngực, rồi tự an ủi bản thân mình nghĩ nhiều, nam nhân làm sao có thể nghĩ đến vấn đề này chứ?

Cố Thanh Sơn theo ánh mắt của nàng nhìn qua, phát hiện đó là hơi mình không nên xem, liền quay đầu nhìn bóng lưng Ninh Hạo từ xa, giả vờ không có chuyện gì nói: "Muội xem tiểu Hạo kia, cũng đang trong tuổi ăn tuổi lớn, hồi đầu năm mới chỉ đứng chưa đến hông ta, mà mới nửa năm đã cao gần đến eo ta rồi."

Ninh Hinh nghe vậy liền thờ nhẹ, quả nhiên ý của hẳn là phát triển chiều cao mà thôi.

"Ai u, Thơm quá a! Làm món gì mà ngon thế?" Phí sau sườn núi đột nhiên truyền đến thanh âm của một tiểu tử khác khiến hai người giật mình, vội vàng quay đầu lại, thì thấy đó là Ngô Nhị Cầu, một kẻ vừa lười lại còn da mặt dày đang đứng chống nạnh dựa vào một gốc cây, trong miệng ngậm một nhánh cỏ dại, trêu tức nhìn hai người.

Ngô Nhị Cầu tên thật là Ngô Cường, giống Cố Thanh Sơn đều là cô nhi. Cha nương hẳn lưu lại cho hai mẫu đất cần, hẳn cũng lười trồng trọt, cho người ta thuê còn bản thân thì cứ cả phơ cả phát sống qua ngày. Ngày thường hẳn không nằm ườn ở nhà ngủ chính là đi chơi tùm lùm chỗ, trêu gả chọc chó, vô cùng ảm đạm nên mọi người mới gọi hẳn là Nhị Cầu Tử, năm nay hẳn cũng đã hai mươi nhưng vẫn chưa cưới được vợ.

Ninh Hinh vừa thấy người đến là Nhị Cầu Tử, nghĩ có ở lại cũng chẳng có chuyện gì hay ho cả nên vội vàng cầm thùng nước nhỏ, thấp giọng nói: "Thanh Sơn ca, rau nhà muội cũng tưới nước xong rồi, muội về trước đây."

"Ừ, muối đi đường cần thận." Cố Thanh Sơn rầu rĩ nói, trong lòng có chút mất mát, hẳn còn nghĩ bỏ trái dưa hấu cho Ninh Hinh ăn giải khát, vậy mà... đều là do tên Nhị Cầu đáng ghét kia.

Nhìn theo thân ảnh Ninh Hinh rời đi đến khi mất hút, Cố Thanh Sơn mới tức giận quay đầu qua trừng mắt Ngô Nhị Cầu nói: "Ngươi tới nơi này làm cái gì?"

Ngô Nhị Cầu từ sườn núi nhảy xuống, cười hi hi nói: "Không làm gì quan trọng cả, chơi đùa thôi. Cá thom quá, còn thừa nhiều như vậy sao?"

NHìn vẻ mặt tham ăn của hắn, Cố Thanh Sơn cầm lấy cái nắp đem nồi đây kín lại. Đây là cá tự tay Ninh Hinh nấu, hắn luyện tiếu cho người khác ăn.

"Cho ngươi trái dưa hấu đó, cầm về ăn đi, sau này bớt qua chỗ ta, nếu không có ngày ta tưởng ngươi là trộm, đánh cho một trận thì đừng trách."

Đừng nhìn Cố Thanh Sơn thân thể gầy nhỏ nhưng khí lực đôi tay không hề yếu a, chỉ cần một thanh gỗ trong tay hắn cũng có thể săn được một con chồn trong núi đó. Kỳ thật, Cố gia cũng không keo kiệt, có người đi đường qua khát nước ăn một trái dưa hấu cũng không coi là trộm. Hắn thường đi thăm vườn chủ yếu để đuổi chim, lợn rừng, chồn, các loại động vật khác, bởi vì gần núi, cứ buổi tối là chúng nó kéo nhau qua vườn dưa cắn tùm lum. Nếu là người chỉ ăn một hai trái rồi thôi, còn bọn chúng là động vật trái nào cũng cắn dờ ra đó. Có đôi khi chỉ một đêm đã hủy hết một phần ba vườn dưa, bảo sao hắn không tức giận chứ.

Ngô Nhị Cầu cười tùm tùm đưa tay nhận lấy trái dưa hấu, đi được vài bước liền quay đầu lại trêu ghẹo nói: "Thanh Sơn huynh đệ, ngươi yên tâm, chuyện hôm nay chỉ có mình ta biết, ta tuyệt đối sẽ không nói lung tung ra ngoài đâu."

Cố Thanh Sơn vừa nghe liền nóng nảy, giờ nắm đấm lên đuổi theo:

"Ngươi nói cái gì? Ngươi đứng lại đó cho ta, xem ta có đánh chết ngươi hay không."

Ngô Nhị Cầu nhanh chân bỏ chạy, trong lòng ôm trái dưa hấu thật chặt, trên mặt vẫn cười hề hề cợt nhả. Cố Thanh Sơn dường như quyết tâm đuổi hắn cho bằng được, cho nên rất nhanh liền đuổi theo, vừa vặn bên kia bờ sông có người đi qua, Cố Thanh Sơn liền dừng lại. Bên kia có người, nếu hắn chạy theo đánh Nhị Cầu, người ta sẽ hỏi lý do, chẳng phải sẽ có cơ hội cho người ta theo dõi lung tung hay sao.

Chạy đến gần bờ sông, Ngô Nhị Cầu quay đầu nhìn xem Cố Thanh Sơn đứng bất động đằng xa, gương mặt lạnh lùng nhìn hắn uy hiếp, hắn cũng dừng chân lại, cười phì phò nói:

"Yên tâm, yên tâm, ca nói được thì làm được. Không nói sẽ không nói."

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Mật Sùng (Diễn Viên Ngọt Sùng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Động lòng

Sau một buổi vui vẻ, hắn nằm ở giường đất ngủ một giấc. Đến chạng vạng, hắn đem cá cùng bánh tôm còn nóng nhanh chóng ăn hết. Ra ngoài sông tắm một cái cho sạch sẽ, bỗng thấy từ phía xa xa chân trời nổi lên mấy rặng mây đen, có lẽ là sắp mưa.

Dưa hấu đã bán gần hết, còn lại mấy trái nhỏ nên hắn không lo mưa to làm hư hỏng. Nhưng mà không hiểu sao tâm trạng của hắn có chút không vui. Vì sao? Hắn không biết rõ nữa.

Mấy cây hoa Ninh Hinh trồng trở ra một đám nụ xinh đẹp, có nụ hơi hé hình như muốn nở. Nếu là bị mưa to đánh vào, nhất định sẽ nát, Ninh Hinh chắc chắn rất đau lòng. Cố Thanh Sơn nghĩ đến đó, vội vàng cầm một ít bao bố đi qua, tự chế thành những lều nhỏ, che chắn hoa ở bên trong.

Trong đêm, quả nhiên là trời đổ mưa, mưa mãi không dứt. Sáng hôm sau, trời vẫn không tạnh, hắn nhắm chán ngồi trong chòi nhỏ của chính mình, bắt chân chữ ngũ, đung đưa, ánh mắt thì nhìn chăm chú vào con đường nhỏ xa xa.

Hôm nay Ninh Hinh sẽ không tới.

Một trận gió lạnh mang theo chút hơi nước phả lên mặt hắn, hắn giật mình, trong đầu bỗng nhiên nổi lên một suy nghĩ. Hình như, dạo gần đây hắn hay trông ngóng Ninh Hinh, suốt ngày nghĩ đến nàng, gặp nàng thì thoải mái, vui vẻ, không thấy nàng thì buồn bực, trong lòng không vui.

Chẳng lẽ... hẳn chính là thích nàng sao?

Cố Thanh Sơn bị suy nghĩ đột nhiên lóe qua này làm hoảng sợ. Mười bảy tuổi, lần đầu tiên thích một cái cô nương, tim đập bang bang, trong lòng bồi hồi, không rõ là tư vị gì.

Như vậy, liệu Ninh Hinh có thích hắn không?

Nhớ đến đôi mắt trong suốt, ướt át của nàng, Cố Thanh Sơn vội vàng lắc đầu, nàng chỉ mới mười ba tuổi, chắc chắn chưa biết động tâm là gì, có lẽ nàng chỉ xem hắn là một người ca ca.

Cố Thanh Sơn buồn bực một lát, liền cao hứng đứng lên. Cho dù hiện tại Ninh Hinh chưa có thích hắn cũng có sao, nàng còn nhỏ, bản thân hắn cũng phải đến mười bảy tuổi mới biết động lòng hay sao? Đầu tiên cứ để bản thân thăm men nàng vài năm cũng không tệ, chỉ cần hắn nhanh tay, không để cho nam nhân khác có cơ hội, trước sau như một đối tốt với nàng, thì chắc chắn nàng sẽ động tâm với hắn a.

Các cô nương ở Ninh gia thôn này thường đón sinh nhật mười lăm tuổi xong, mới bắt đầu tìm đối tượng, chọn lựa gia đình thích hợp đính thân, qua mười sáu thì thành thân.

Cố Thanh Sơn nhìn bầu trời đầy mưa ngoài kia cười ngầy ngớ, hai năm nữa Ninh Hinh mười lăm tuổi, hắn mười chín vừa khéo thích hợp, ha ha. Hắn mơ mộng nằm lại giường đất, lòi từ trong nệm giường ra một bao bố cũ kỹ, bên trong là một đôi vòng tay bằng bạc, là do nương hắn lưu lại, nói là sau này tặng cho con dâu tương lai.

Hắn mỉm cười ngủ một giấc ngon lành, tỉnh lại đã là hoàng hôn, trời tạnh, phía tây mặt trời lặn vô cùng đẹp, còn có một dải cầu vồng đủ màu sắc. Trời tạnh rồi chắc ngày mai Ninh Hinh sẽ đến hái rau củ a.

Nhưng là ngoài dự kiến của hắn, hôm sau Ninh Hinh cũng không đến. Cố Thanh Sơn tha thiết mong đợi, cổ đều nhanh dài ra. Có lẽ trời vừa mưa to xong, nàng ngại đường xá ướt át, hôm nay nắng một ngày dài, chắc chắn ngày mai nàng sẽ đến. Đúng vậy, khẳng định là lý do này, Ninh Hinh là một cô nương thích sạch sẽ, quần áo đều không dính một chút bụi nào, cho nên ngại đi đường ướt cũng là điều dễ hiểu.

Cố Thanh Sơn cố gắng tìm ra một lý do an ủi chính mình, trong lòng kiên định, nằm trên giường đất, bên ngoài ánh trăng mờ nhạt hắt vào trong nhà, hắn nhìn về phương hướng nhà nàng phía xa, thầm nghĩ lúc này, nàng đã ngủ chưa?

Đột nhiên vườn bên cạnh truyền đến tiếng sột soạt. Là tiếng gì vậy? Trộm sao?

Hắn rón rén đứng dậy, nắm thật chặt một thanh sắt trong tay, nhẹ nhàng đi về phía phát ra tiếng, quả nhìn thấy một bóng dáng nhỏ đang ăn dưa. Cố Thanh Sơn nheo mắt nhìn cẩn thận, thì ra là một con heo rừng nhỏ. Tuy không to lắm, thịt heo rừng con ăn cũng không ngon bằng heo rừng trưởng thành, nhưng lợn rừng lớn rất hung mãnh, không dễ dàng săn được nên heo con thì heo con, nhìn cái bụng béo tròn kia là biết nhiều thịt cỡ nào rồi.

A, đã lâu chưa có ăn thịt lợn, Cố Thanh Sơn thêm thưởng liếm môi, bàn tay nắm thanh sắt thêm chặt, nhất định phải bắt được con lợn rừng này.

Hắn không nóng lòng xuống tay, mà quan sát một chút địa hình. Nơi này giao với vườn rau, đi thêm chút nữa là đến đám hoa Ninh Hinh trồng, nếu là bị heo đâm phải nàng khẳng định không vui. Hai bên mép vườn đều có cây dưa tốt, nếu con lợn này chạy theo hướng đó, sẽ bị dây dưa vướng vào chân, rất dễ cho hắn đâm trúng. Nếu nó quay người hướng về phía hắn chạy, cự ly gần không dễ đâm, không cẩn thận sẽ trúng chân chính mình như chơi. Còn nếu nó mà chạy về phía vườn rau, hắn sẽ nhanh chân một chút, ở tại nó còn chưa đi vào nơi trồng hoa đâm chết nó.

Nhanh chóng lên chủ ý, Cố Thanh Sơn vận hết sức hướng đến cổ con lợn rừng đâm một nhát. Con lợn rừng hình như cũng cảm giác được nguy hiểm, kêu mấy tiếng liền bỏ chạy. Trên lưng bị trúng một cái đâm, nó đau kêu thảm thiết, càng vội vã chạy về phía vườn rau. Cố Thanh Sơn nắm chặt cây côn, hai chân giơ cao đá vào đầu con lợn rừng làm nó kêu gào thảm thiết mấy tiếng, rồi gục xuống bờ ruộng, không nhúc nhích.

"Con lợn rừng kia, mi còn dám chạy vào vườn hoa của Ninh Hinh sao? Mi không biết nàng chính là người trong lòng ta sao? Dám phá hư hoa của nàng, xem ta có lột da, róc xương mi hay không." Cô Thanh Sơn cao hứng nói với con lợn rừng đã chết nằm một đống.

Sau đó hắn nhanh chóng dùng dây thừng cột chặt bốn chân con lợn lại, rồi cột thêm một vòng vào gốc cây to nữa, ai biết nó chết thật hay là chỉ hôn mê. Vặn nhất một lát nó tỉnh dậy chạy trốn thì hắn biết tìm thịt ở đâu.

Cố Thanh Sơn nghĩ trước nghĩ sau, không kim chế được sự hưng phấn, kết quả bị mất ngủ.

Nhà nông có thể được ăn thịt không có quá nhiều, mặc dù Ninh gia cũng thuộc hộ khá giả nhưng đến đầu năm mới thì mới thịt một con lợn, làm chút thịt khô để dành ăn thôi. Bây giờ là mùa hè, hắn thầm nghĩ, chắc cũng phải mấy tháng rồi Ninh Hinh chưa được ăn thịt.

Trời vừa tờ mờ sáng, Cố Thanh Sơn đã dậy mang heo ra bờ sông làm thịt. Lột da phơi nắng trên cành cây, nhìn mảng da lông màu xám hắn tủm tỉm cười, chờ phơi khô hắn sẽ đưa cho Ninh Hinh, cho nàng làm một cái nón hoặc đôi bao tay để mang vào mùa Đông.

Hắn cắt bốn chân để sang một bên, lóc mỡ ra để dành xào đồ ăn, lại chặt mấy khúc xương thành miếng, chờ Ninh Hinh đến cho nàng hầm canh ăn. Cố Thanh Sơn cũng biết hầm thịt, ninh canh, bất quá, hắn hầm thịt chính là cho thịt, muối và nước vào trong nồi nấu lên, so với Ninh Hinh làm, hương vị vô cùng kém xa.

Chờ mãi nhưng không hề thấy bóng dáng của nàng, mắt thấy đã đến trưa hắn đành thờ dãi đi vào trong nhà lặng lẽ tự mình nấu cơm. Dựa theo biện pháp bình thường hay nấu, hắn kho một nồi thịt, ăn cũng rất ngon, dù sao đã hơn nửa năm hắn chưa đụng đến thịt a. Nhưng do trong lòng vẫn còn nhớ đến Ninh Hinh nên hắn không nỡ ăn một mình. Khó khăn lắm mới ăn xong bữa trưa, hắn lại ngầy ngốc ngồi trước cửa mắt mong ngóng nhìn ra bên ngoài.

Chạng vạng, vẫn không thấy thân hình mảnh khảnh kia. Cố Thanh Sơn lúc này ngồi không yên, dùng lá sen bọc một chân heo dự định mang qua cho Doãn gia. Lúc vào thôn, hắn cô tình đi vòng đường xa hơn chỉ vì trên đường này có đi qua nhà Ninh Hinh.

Xa xa nhìn thấy Ninh gia, năm gian nhà ngói, trong đó một nhà chính, một gian bếp, Ninh Bản cùng Ninh Hạo ngủ ở phòng gần cha mẹ, phòng phía tây kia là của Ninh Hinh. Cửa nhà nàng không hề nhỏ, hai cánh cửa to khép hờ, trừ bỏ mấy bồn hoa, không hề thấy thân ảnh nào khác.

Cố Thanh Sơn đứng ngoài chờ một lúc, không thấy có ai đi ra, cũng chẳng còn tâm trạng để gõ cửa vào vì hắn chẳng biết nên lấy lý do gì nên đành bước đi. Sợ bị người khác thấy bản thân đi loang quanh trước cổng Ninh gia, nên hắn rất cẩn thận rời khỏi đó, đi đến Doãn gia.

"Thanh Sơn đến đó hả? Ăn cơm chưa? Tiểu Hà đang nấu cơm đó nên một lát con ở đây ăn luôn nhé." Tứ Thâm đang ở trong sân cho gà ăn rau dại, thấy hắn đi vào nhiệt tình cười nói.

Cố Thanh Sơn cảm thấy Doãn tứ thâm làm người không tệ, còn biết quan tâm đến người khác, chính là bà cứ luôn đem chuyện trọng phụ của bà cứu người khác mà chết kể tới kể lui, gặp ai cũng kể, dường như sợ người khác quên mất hay sao đó.

"Ta đã ăn rồi, à thím, đem qua ta có bắt được một con lợn rừng nhỏ, nên hôm nay đưa đến cho thím một cái chân giò, cấp đệ đệ muối muối có chút thịt ăn." Cố Thanh Sơn đem chân giò được gói trong lá sen đưa cho Doãn tứ thâm, ánh mắt bà liên sáng lên.

"Ồ! Đây là một cái chân lợn lớn a, trời a, tiểu Hà nhanh tới đem cái này cắt vào." Tay Doãn tứ thâm bản không nhận mà vội vàng gọi nữ nhi của bà ra ngoài.

Tiểu Hà so với Ninh Hinh nhỏ hơn nửa năm, mười hai tuổi, vóc người cùng Ninh Hinh không sai lắm. Đang ở trong bếp nhóm lửa, nghe được giọng nói từ bên ngoài, biết sắp có thịt ăn, mặt mày hớn hờ chạy vội ra, kêu một tiếng Thanh Sơn ca liền vờn đôi tay nhỏ cầm lấy cái chân lợn to mang vào trong bếp cắt.

Cố Thanh Sơn bình thần nhìn con bé, đem chân lợn đưa cho con bé thì quay sang nói chuyện với tứ thâm. Trong lòng lại càng khẳng định bản thân thích Ninh Hinh, nhìn thấy nàng cả người tràn đầy nhiệt huyết, ánh mắt vừa khao khát muốn nhìn vừa không dám, trong lòng tim cũng đập rất nhanh. Nhưng khi này, hắn có nhìn qua tiểu Hà, cảm giác gì cũng không có, cùng với thấy Tiểu Xuyên, cả ba của con bé cảm giác giống như nhau.

Nói qua nói lại vài câu hắn liền cáo từ. Doãn tứ thâm cười tiễn hắn, ngoài miệng không ngừng khen:

"Thanh Sơn a, người đúng là hài tử tốt, không riêng gì tri ân báo đáp, máu chót là tình nghĩa của hai nhà chúng ta a, cứ làm theo khi nương người còn sống ấy, hai nhà như một. Năm vừa rồi ngày ba mươi thâm cũng tính gọi người qua ăn tối, chính là không ngờ lý chính đã đi trước một bước a, đương nhiên, ông ấy cũng có ý tốt, tựa như người cho nhà ta chân lợn hay cho nhà ông ấy chân lợn thì cũng tình nghĩa như nhau a."

Doãn tứ thâm dong dài nói một hồi, đơn giản chỉ muốn giải thích bản thân không phải đa mặt dày chiếm tiện nghi người khác mà là lễ thượng vãng lai, tìm cho bản thân một lý do hợp tình hợp lý để nhận cái chân lợn.

Lông mày Cố Thanh Sơn hơi nhíu lên, trong lòng đột nhiên có ý tưởng. Đúng rồi, hắn có thể mang cho Ninh gia một cái chân lợn, dù sao nhà người ta cũng mời hắn một bữa cơm tất niên, bình thường Ninh Hinh và Ninh Hạo cũng hay mang cho hắn chút đồ ăn, hắn cũng mới đáp lại nhà người ta mấy trái dưa hấu mà thôi. Chẳng lẽ do trong lòng hắn thâm thương trộm nhớ Ninh Hinh nên có tật giật mình không dám đến Ninh gia? Nghĩ đến đó, hắn vỗ mạnh vào sau ót, bước chân vội vàng sai nhanh.

Trở về nhà hắn dùng lá sen bao hàu cái chân lợn, bước chân thoăn thoắt đi về phía Ninh gia.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Mật Sừng* (*Diễn Viên Ngọt Sừng*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Mềm mại

Từ xa đã nhìn thấy cửa cổng nhà Ninh Hinh, trái tim Cố Thanh Sơn không tự chủ được nhảy dựng lên. Chẳng sợ còn cách nhà nàng một quãng nhưng tâm tình hắn vẫn thấy vô cùng vui vẻ. Đi đến cửa, hắn dừng bước, cố gắng bình tĩnh lại mới tiếp tục đi vào trong.

"Ninh bá, đại nương... có ai ở nhà không?" Cố Thanh Sơn hô lớn, tay xách theo thịt lợn rừng đi vào trong sân.

Ninh Hạo nghe được tiếng hắn gọi, mở cửa nhà, chạy ra: "Thanh Sơn ca, đúng là huynh a, đệ nghe tiếng ai đó gọi thấy giống huynh nên chạy ra."

Cố Thanh Sơn cười ha hả, hỏi: "Sao mấy hôm nay không thấy đệ ra vườn rau nữa?"

"Hôm nay nương mang đệ đi chợ trên trấn, Thanh Sơn ca, huynh mau vào nhà ngồi đi." Ninh Hạo vui vẻ mời hắn vào nhà.

"À." Cố Thanh Sơn hi vọng thằng bé sẽ nói cho hắn biết lý do vì sao Ninh Hinh không đi ra vườn rau, nhưng thằng bé không có nói, hắn có chút thất vọng.

Vừa mới vào trong nhà, nương của Ninh Hinh đi từ trong bếp ra:

"Thanh Sơn tới chơi hả? Đứa nọ này, mấy lần chúng ta bảo Ninh Hinh, Ninh Hạo gọi người tới ăn cơm cũng không chịu tới là sao? Khách khí cái gì a."

Cố Thanh Sơn cười cười, đem bọc thịt lợn bằng lá sen đưa qua, nói: "Đại nương, đem qua con săn được một con lợn rừng, hôm nay mang đến cho ngài cái chân giò hầm cho tiểu Hạo ăn."

Nương Ninh Hinh sùng sốt nói: "Ai u! Một cái chân lợn lớn như vậy sao người không lưu lại để bản thân ăn a, hoặc là mang lên trấn bán cũng kiếm được tiền a."

"Đại nương, ngài nói con khách khí hóa ra ngài còn khách khí hơn con a. Ngài nếu không chịu thu về sau con cũng không dám đến đây ăn cơm nữa." Cố Thanh Sơn đặt chân lợn lên bàn, cười nói.

Nương Ninh Hinh vốn còn muốn từ chối lại nghĩ đây là tâm ý của hần nếu bà từ chối chỉ sợ về sau hần không dám đến nhà nữa, hiện tại bà nhận về sau có cơ hội mời hần đến nhà ăn cơm cũng được.

Nghĩ ngợi xong nương Ninh Hinh cũng không có khách khí nữa cười đáp: "Hảo hài tử, người có lòng rồi, tối nay ở lại đây ăn cơm luôn nhé, mùa hè thịt dê lâu không được, vừa khéo hôm nay ta có mua chút đường phèn trên trấn làm món chân giò hầm đường phèn cho các người ăn đỡ thèm, cũng cho Ninh Hinh tiện thể bồi bổ thân mình."

Nhắc đến Ninh Hinh, trong lòng Cố Thanh Sơn chợt nhảy dựng, tận lực ổn định cảm xúc của mình, hần giả vờ bình thản hỏi: "Ninh Hinh muội tử bị làm sao hà đại nương? mấy ngày nay con không thấy muội ấy ra hái rau nữa, có phải sinh bệnh hay không ạ?"

Nương Ninh Hinh cười ngại ngần nói: "Không có việc gì, chính là thân thể có chút không thoải mái thôi, qua mấy ngày nữa là tốt rồi. Tiểu Hạo, con bồi Thanh Sơn ca nhé, nương vào bếp nấu cơm."

Cố Thanh Sơn nhìn theo bóng dáng đại nương đi vào phòng phía Tây, thuận tiện liếc mắt nhìn vào bên trong một chút. Hần biết ở bên trong là phòng của Ninh Hinh, chắc nàng đang nghỉ ngơi, đại nương lúc thì nói hâm thịt cho nàng bồi bổ thân mình, lúc lại nói nàng không sao, tóm lại đến cùng nàng bị gì a?

Thanh Sơn ngồi không yên, liếc mắt nhìn Ninh Hạo đang chơi đùa bên cạnh, cười nói:

"Tiểu Hạo, hai ngày trước có mưa khẳng định sẽ có cá theo từ đầu nguồn xuống, chúng ta ra bờ sông bắt chút tôm cá về ăn đi."

"Được a, được a." Đang nhàm chán không có cái gì chơi, Ninh Hạo nghe hần nói xong lập tức vui vẻ nhảy dựng lên, vội vàng nắm lấy bàn tay to của hần kéo ra ngoài.

"Đại nương, chúng con ra sông thử xem có bắt được chút cá tôm nào không." Cố Thanh Sơn bị Ninh Hạo kéo ra ngoài, cũng không quên nói với vào trong bếp cho nương Ninh Hinh nghe.

Nương Ninh Hinh nhìn xuyên qua cửa sổ nhìn về trước sân đáp: "Ừ, đi đi, nhớ về sớm ăn cơm."

Nhìn bóng lưng Cố Thanh Sơn đi xa, nương Ninh Hinh yên lặng thở dài, là một đứa nhỏ hiểu chuyện a, đáng tiếc mệnh khổ.

Ninh Hạo vừa đi vừa chạy phía trước, đi đến nơi không người Cố Thanh Sơn cố ý bước chậm lại, nói: "Tiểu Hạo, đệ còn nhớ món cá ngày đó tỷ tỷ đệ nấu không? Ăn quả thật rất ngon, nhớ đến là ta đã cảm thấy chảy nước miếng."

"Đúng vậy, đệ thích nhất là ăn cá, so với chân giò lợn đều ăn ngon hơn, chúng ta nhanh nhanh ra sông xem thử, biết đâu sẽ bắt được cá lớn a." Ninh Hạo vui vẻ nói.

"À, Ninh Hinh rốt cuộc là bị sao vậy, sinh bệnh hả? Có tìm đại phu xem qua chứ?" Cố Thanh Sơn ra về lo lắng hỏi.

Ninh Hạo thần bí nhìn xung quanh thấy không có ai liền đi lại gần hần nhỏ giọng nói: "Thanh Sơn ca, mẹ đệ dặn không được nói cho người ngoài biết, huynh không phải là người ngoài nên đệ vụng trộm nói cho huynh biết vậy. Tỷ của đệ xảy ra chuyện a, bữa đó ăn cá xong về vậy tỷ ấy dính rất nhiều máu, làm đệ sợ muốn chết."

Cố Thanh Sơn cả kinh, yên lặng dừng bước, hai tay bắt lấy bả vai Ninh Hạo, nhướn mày vội vàng hỏi: "Ninh Hinh bị thương? Có nặng lắm không? Bị thương như thế nào?"

Ninh Hạo bị bắt đau nhe răng trợn mắt la oai oái: "Thanh Sơn ca, huynh mau buông đệ ra a. Đau quá!"

Lúc này Cố Thanh Sơn mới hồi phục lại tinh thần, vội vàng buông tay nói: "Ta nhất thời sốt ruột, thực xin lỗi đệ."

Ninh Hạo cũng không phải đứa bé yếu ớt, không tức giận gì, ngược lại giọng nói còn lộ vẻ hâm mộ: "Thanh Sơn ca, sức của huynh mạnh ghê, nếu đệ có được sức lực như huynh thì quá tốt rồi."

"Đệ con nhỏ, chờ khi đệ mười bảy tuổi khẳng định còn mạnh hơn ta. Đệ mau nói nhanh lên, tỷ tỷ đệ rốt cuộc bị làm sao?"

Ninh Hạo lại nhìn quanh một lần nữa mới thấp giọng đáp: "Đệ nghe lén nương nói với tỷ tỷ, nương nói nữ nhân khi trưởng thành đều bị đổ máu, cũng không có gì nghiêm trọng, tháng nào cũng sẽ bị vài ngày. Hình như là bị như vậy mới sinh em bé được. Bất quá đệ có chút không rõ sinh em bé với việc đổ máu hàng tháng có gì liên quan a, Thanh Sơn ca, huynh có biết không?"

Ninh Hạo nói xong liền nhìn thẳng qua hần, mặt Cố Thanh Sơn có chút hồng, ho khan một tiếng che giấu vẻ xấu hổ nói: "Ta cũng không rõ, chuyện của

nữ nhân làm sao ta có thể biết chứ. Nếu đại nương nói không nghiêm trọng thì chúng ta cũng đừng lo lắng nữa, chúng ta mau đi bắt cá thôi, để đoán thử xem sẽ bắt được mấy con."

Thành công rồi đi lực chú ý của Ninh Hạo, Cổ Thanh Sơn yên lặng thở dài nhẹ nhõm, trong lòng lại có chút vui vẻ, Ninh Hinh đã trưởng thành, qua hai năm có thể thành thân, sẽ sinh cho hắn một em bé trắng trẻo, mập mạp.

Chuyện hàng tháng của nữ nhân, hắn cũng có biết một chút. Lúc nương hắn còn sống, xương cốt không tốt, hàng tháng đều sẽ có hai ba hôm nằm trên giường không dậy nổi. Có một lần, hắn nhìn thấy cha đang giặt một cái váy dính đầy máu, hắn sợ hãi nghĩ rằng nương không qua khỏi liền bật khóc. Khi ấy, cha hắn cười nói với hắn nương không sao, nữ nhân khi trưởng thành hàng tháng đều sẽ có vài ngày như vậy, nếu không có sẽ không sinh con được. Còn dặn hắn về sau cưới thì từ, mấy ngày như vậy không được để từ làm gì cả, còn phải nấu đồ ăn ngon để cho nàng bồi bổ.

Ngày đó lão cha hắn còn nói: Tương lai nếu người đem từ của mình nuôi tốt thì người hưởng phúc chính là người a.

Lão cha luôn là người thành thật, hiền lành chỉ có ngày đó cười có chút đáng khinh. Hiện tại mỗi lần nhớ đến, hắn đều thấy buồn cười.

Ninh Hạo nhanh chân đem cái sọt kéo lên, hôm nay bắt được ba con cá, một con cá chép lớn, hai con cá chép bạc hơi nhỏ và một đồng tôm.

"Thanh Sơn ca, có cả cua này." Hai con mắt Ninh Hạo chợt sáng lên, thật cẩn thận bắt con cua lên ngắm nghía. Con cua kia không cam lòng bị người cầm ở trong tay, vung cái càng lớn tính kẹp tay thằng bé. Ninh Hạo đột nhiên buông lỏng tay khiến con cu ngã nhào lật ngược ra đất, thằng bé thấy vậy bật cười ha ha.

Cổ Thanh Sơn nhìn thấy thể khỏe miệng khe nhếch lên, tay hắn nhanh chóng gom cá tôm rồi kéo thằng bé quay về. Ninh Hinh cần bồi bổ thân thể, đúng lúc hắn bắt được con lợn rừng đó cho nàng ăn, trong lòng hắn rất vui vẻ.

Nương Ninh Hinh là người lanh lẹ, rất nhanh bà đã nấu xong chân giò hầm đường phèn, lại hấp bánh bao, kho cá chép, trứng gà chiên dây mướp, cá hầm cà tím. Đối với nhà nông mà nói, những món này đều là mỹ vị a, ngay bản thân Cổ Thanh Sơn một năm cũng chỉ ăn được hai ba lần.

"Thanh Sơn mau vào ngồi đi, ăn nhiều một chút." Cha Ninh Hinh cũng đã về, cười nhiệt tình đón tiếp.

Ninh Hạo cảm thấy trong nhà thằng bé, bé mới là người thân thiết với Cổ Thanh Sơn nhất nên không cam lòng bị ngó lơ, bé lôi kéo Cổ Thanh Sơn ngồi gần bản thân nói: "Thanh Sơn ca, huynh đừng khách khí, cứ coi như ở nhà đi."

Cổ Thanh Sơn trong lòng nóng lên, có trời biết hắn mong muốn được trở thành người một nhà với họ thế nào. Trên tay tiếp nhận đôi đũa cha Ninh Hinh đưa qua nhưng hắn không vội ăn, mắt không tự chủ được liếc về phía phòng ngủ của Ninh Hinh.

"A Hinh, nương lấy đồ ăn mỗi thứ một ít cho con rồi, con ăn luôn trên kháng nhé." Nương Ninh Hinh đẩy cửa phòng nàng ra, bụng mâm đi vào.

"Nương, con cũng không thể nằm hoài cả ngày a, con ra ngoài ăn cùng mọi người." Giọng nói của Ninh Hinh mềm mại, ngọt ngào mang theo vài phần ý tứ làm nũng, rơi vào lỗ tai Cổ Thanh Sơn khiến tim hắn mềm nhũn.

"Không phải nương đã nói rồi sao, không được uống đồ lạnh, không được mệt nhọc. Con là cái nha đầu không chịu ngồi yên, cho con xuống giường khẳng định sẽ tìm việc để làm, mấy ngày nay chịu khó một chút, qua rồi sẽ không ép con nữa. Nhanh ăn cơm đi, ăn nhiều vào." Nương Ninh Hinh đau lòng khuê nữ, thấp giọng nói.

Ninh Hinh nhìn một mâm tràn đầy đồ ăn, vội vàng kéo tay áo nương nàng nói: "Nhiều như vậy con làm sao ăn hết a?"

Bình thường Ninh Hinh nói chuyện cũng nhẹ nhàng, dịu dàng nhưng không có giống hôm nay mang theo vài phần làm nũng, khiến hắn nghe vào trong tai mê mẩn.

Hắn cắn một miếng bánh bao, trong lòng yên lặng nghĩ: Sau này cưới Ninh Hinh hắn cũng sẽ không để nàng làm việc những ngày này, cũng làm một đồng đồ ăn ngon ép nàng ăn, sau đó nghe nàng nũng nịu gọi hắn là tướng công.

Cổ Thanh Sơn tưởng tượng giấc mộng tốt đẹp, vô tình bật cười khiến cho cha Ninh Hinh cùng Ninh Hạo đều nhìn quay sang nhìn hắn bằng ánh mắt khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Mật Sủng* (Diễn Viên Ngọt Sủng) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Bắt cá

Khuôn mặt tuần tú của Cổ Thanh Sơn nhanh chóng đỏ lên, hắn vội vàng che giấu nói: "Đại nương làm đồ ăn ngon quá, đã rất lâu rồi con không được ăn ngon như vậy."

"Nếu con thì ăn nhiều vào, hôm nay Ninh Bân không có nhà, một bàn lớn toàn đồ ăn thế chúng ta cứ ăn thoải mái, đừng để lại. Trời nóng như thế này, để qua đêm sẽ hư." Cha Ninh Hinh nhìn Cố Thanh Sơn rất gầy, hai con mắt đều hõm xuống, tuy rằng thoát nhìn tinh thần vẫn không sai nhưng đàn ông con trai nên cường tráng sẽ tốt hơn.

"Ninh Bân ca ở trọ trên trần luôn sao?" Cố Thanh Sơn hỏi.

"Đúng vậy. Hiện giờ ở nhà cũng không bận việc nhà nông hẳn sẽ đi ở trọ khách sạn ở trên trần làm thu chi cũng kiếm chút đồng ra đồng vào." Ninh Bân gần mười tuổi được Ninh gia cho đi học hai năm, biết chữ và tính toán sổ sách, ở Thủy Hà gia thôn này đã rất giỏi rồi. Vì thế hẳn liền thoát khỏi vận mệnh suốt ngày làm lụng bán mặt cho đất bán lưng cho trời đi lên trần làm thu chi cho khách điểm, khi nào ngày mùa bận bịu mới về phụ vài ngày.

Một bên vừa ăn cơm vừa nói chuyện, không khí rất ấm áp tốt đẹp. Cố Thanh Sơn ăn hết hai cái bánh bao liền ngưng ngưng dừng lại, cha nương Ninh Hinh thừa biết, hẳn đang ở độ tuổi thanh niên ăn như vậy sao đủ no, liền ép hẳn ăn một cái bánh lớn, cùng hơn một nửa đồ ăn trên bàn mới cho hẳn trở về.

Dưới ánh trăng sáng, hẳn nằm ở trên giường đất thành thói bắt chéo chân, tùy ý tưởng tượng cuộc sống tốt đẹp sau này. Chờ cưới Ninh Hinh hẳn sẽ để nàng chăm sóc hoa cỏ linh tinh cùng rau trong nhà ăn là được, những việc nhà nông khác hẳn sẽ làm hết. Rồi Ninh Hinh sinh cho hẳn một đứa bé mập mạp, hai người sẽ chăm sóc bé, nhìn bé lớn lên, tập nói, tập đi rồi đến trường, trưởng thành sẽ như Ninh Hạo bướng bỉnh mà không kém phần đáng yêu.

Không đủ, không đủ, còn phải sinh một nữ nhi, xinh đẹp giống Ninh Hinh, mỗi ngày hẳn sẽ ôm bé đi hái hoa, thu đài sen, làm ngựa cho bé cưỡi.

Mấy ngày liên tiếp Cố Thanh Sơn đều đắm chìm trong giấc mộng đẹp không thoát ra được. Ninh Hinh không đi ra vườn rau thì hẳn nhìn mấy trái dưa chuột, đậu cô ve cười ngây ngô.

Sáng sớm hôm nay, Cố Thanh Sơn ngủ dậy kiểm tra xung quanh một vòng rồi đi ra bờ sông rửa mặt, thuận tay hái một đài sen ngồi trên bãi cỏ bóc ăn.

Từ xa xa xuất hiện một bóng dáng cô nương mặc quần áo hoa, cảm rõ đi tới, hai mắt Cố Thanh Sơn sáng ngời, nhưng rất nhanh liền ảm đạm đi xuống, người kia không phải là Ninh Hinh mà là Tiểu Hà.

"Thanh Sơn ca, sao huynh ra đây sớm vậy." Tiểu Hà đi đến gần hẳn hỏi.

"Ừ, sao muội lại ra đây? Có việc gì sao?" Cố Thanh Sơn nghi hoặc hỏi.

"Hôm nay nương muội muốn lên trần bán trứng gà, muội nghĩ hái ít đài sen cùng đi bán với nương, biết đâu cũng sẽ bán được tiền."

Xung quanh Thủy Hà thôn đều có sen mọc, bán không được, nhưng nếu đi lên trần chắc chắn sẽ có người từ nơi khác đi ngang qua, nếu gặp may cũng có thể bán được một ít.

"Gần bờ đều bị người hái hết rồi, để ta xuống nước hái cho. Muội cũng đừng đi xuống, ta hái xong ném lên bờ cho muội nhặt." Sáng sớm nước sông có chút mát, Cố Thanh Sơn cũng không ngại, xắn ống quần liền lội xuống, thoăn thoắt hái đài sen ném lên bờ.

Ở dưới đám lá sen tươi tốt có một đài sen rất lớn, vừa thấy những hạt sen tròn mẩy ở dưới đài sen hẳn vui vẻ, liền vươn tay tính hái, nhưng đột nhiên buông ra. Biết đâu hôm nay Ninh Hinh sẽ ra đây, giữ cho nàng vậy.

"Tiểu Hà, nhiều đó cũng đủ rồi, dưới này toàn đài nhỏ, còn không ăn được, chờ thêm vài ngày nữa vậy." Cố Thanh Sơn bơi đến bờ nói rồi nhanh chóng trèo lên.

"Đã đủ. Thanh Sơn ca, cũng được nữa rồi, thật ngại quá khiến người vất vả." Tiểu Hà nhếch miệng cười, bung rỏ nhanh chóng bước đi.

Cố Thanh Sơn nhìn bóng dáng của tiểu Hà đến xuất thần, tuy rằng có chút giống Ninh Hinh nhưng tính tình lại kém xa nàng. Ninh Hinh giống như bông hoa mẫu đơn xinh đẹp sau, nhẹ nhàng mà ngọt ngào. Tiểu Hà lại giống như hoa bí đao, tính tình nóng nảy, thanh âm vang vang khàn đục. Eo thì to gấp đôi Ninh Hinh, mỡ to uốn éo, mọi người trong thôn thì đều nói đáng người này là khỏe mạnh, dễ nuôi. Nhưng là Cố Thanh Sơn vẫn thấy Ninh Hinh đẹp nhất, mười dặm bát thôn quanh đây không ai đẹp bằng nàng.

"Thanh Sơn ca, huynh nhìn gì vậy?" Ninh Hinh cảm theo thùng nhỏ cười chào hỏi hẳn từ phía sau.

Đột nhiên nghe được giọng nói của người trong lòng, Cố Thanh Sơn vừa mừng vừa sợ, vội vàng quay đầu lại, bắt gặp gương mặt bản thân ngày nhớ đêm mong kia, tay hẳn kích động đến mức run lên. Nàng đến đây từ lúc nào? Chẳng lẽ là lúc hẳn đang hái đài sen cho tiểu Hà?

Nhưng là... nàng mới nói gì nhỏ?

Nàng hỏi hẳn đang xem gì a, hẳn đang nhìn bóng dáng phía sau của... tiểu Hà, tuy hẳn nhìn tiểu Hà nhưng người trong lòng hẳn nghĩ đến nàng a. Hẳn rất muốn giải thích rõ ràng lại không biết mở miệng thế nào.

Cố Thanh Sơn gấp đến mức đầu đổ đầy mồ hôi, vội vàng đoạt lấy thùng nhỏ trong tay Ninh Hinh, nhảy ùm xuống sông. Múc một thùng nước đầy, tiện tay hái đài sen to vừa nảy để dành cho nàng.

"Ninh Hinh, đài sen này ta cố ý lưu lại cho muội." Hẳn giờ tay ném lên bờ, Ninh Hinh vươn hai bàn tay đón, vừa khéo rơi đúng vào lòng bàn tay của nàng.

Ninh Hạo vui vẻ chạy từ cây cầu nhỏ đến, vừa chạy vừa nói: "Thanh Sơn ca, đệ nhìn thấy có ba con ác to mập a, huynh mau lại bắt đi."

Cố Thanh Sơn vừa nghe có cơ hội bộc lộ tài năng của mình cho nàng xem, tinh thần tỉnh táo lại, đem thùng nước để lên bờ sau đó vội vàng chạy đến khúc sông mà Ninh Hạo chỉ, quả nhiên nhìn thấy một đàn cá đang bơi lội tung tăng.

"Hắc!" Hắn cười một tiếng, nhanh tay cầm chặt cây chông nhọn làm từ thân tre, giơ cao rồi nhanh cấp phập vào trong nước.

"Ninh Hinh, cầm lấy." Hắn vậy mà cầm trúng vào lưng con cá to, kéo lên đưa về phía Ninh Hinh.

Một con cá to tuy bị thương nặng nhưng vẫn chưa chết nằm vằn vẹo trên bờ. Ninh Hinh vươn hai bàn tay trắng nhỏ đi bắt, bị nó quấy tới quấy lui trơn trượt hoài không bắt được.

Cố Thanh Sơn lại bắt thêm mấy con cá khác nữa, Ninh Hạo cười vui vẻ lượm cá bỏ vào thùng. Bầy cá bơi đi qua nước sông lại khôi phục trong suốt. Cố Thanh Sơn nhảy lên bờ, đem cây chông nhọn cắm vào đất, chân dài bước hai ba bước qua đến bên người Ninh Hinh.

"Để ta giúp muội." Hắn vươn bàn tay to che ở mặt trên tay nàng, hai người hợp lực bắt cá bỏ vào thùng.

Ninh Hinh dùng mu bàn tay lau mồ hôi trên chóp mũi, nở nụ cười, lộ ra một hàm răng trắng và hai cái núm đồng tiền. Cố Thanh Sơn khoanh tay đứng bên cạnh, yên lặng hồi tưởng cảm giác sờ tay nàng.

Ninh Hạo nhìn mấy con cá lớn cười nói: "Tỷ, vài ngày nữa là sinh nhật tỷ nếu có thể bắt được cá lớn thì tốt rồi. Thanh Sơn ca, mừng một tháng tám là sinh nhật của tỷ đệ, huynh có thể làm cho đệ một cái sọt bắt cá trước ngày đó được không? Bữa đó nương khẳng định nấu một bàn lớn đồ ăn ngon, huynh cũng tới nhà đệ ăn cơm nhé."

"Được." Cố Thanh Sơn vội đáp ứng, lặng lẽ liếc mắt nhìn Ninh Hinh, quả nhiên thấy nàng dùng ánh mắt ám chỉ Ninh Hạo không cần nói linh tinh, nhiều chuyện.

Đối với cảnh cáo của tỷ tỷ, Ninh Hạo cũng không sợ, rướn cao cổ nói:

"Làm sao nào? Thanh Sơn ca cũng đâu phải ngoại nhân chứ, đến nhà chúng ta ăn bữa cơm thì có sao, nhìn bộ dáng keo kiệt của tỷ kìa."

Ninh Hinh bắt đắc dĩ nhăn cái mũi, quay đầu cười nói với Cố Thanh Sơn: "Thanh Sơn ca, huynh đừng nghĩ lung tung, muội không có ý đó."

Cố Thanh Sơn cười hàm hậu, khoát tay ý là không sao. Ngoài miệng thì hắn thoải mái nhưng trong lòng lại xoay chuyển đủ ý định. Hắn cũng còn số dựa hấu tầm một xe nữa chưa bán, vài ngày tới kéo lên trấn bán lấy tiền mua quà tặng cho Ninh Hinh, biết mua cho nàng cái gì đây?

Sờ bàn tay nhỏ bé của nàng, hắn cảm thấy cả người, cả trong lòng đều ngứa. Buổi tối đi ngủ, hắn thậm chí còn nằm mộng thấy đôi bàn tay ấy... mềm mại, trắng trẻo...

Mấy ngày kế tiếp hắn đều nghiêm túc đan một cái sọt bắt tôm cá. Thứ này phải dùng một cây gậy trắng chống đỡ rồi dùng dây thừng buộc chặt chúng lại với nhau. Sau đó lại dùng tre đan thành vòng tròn, chừa một lỗ nhỏ làm cửa cho cá tôm đi vào. Khó nhất là công đoạn làm cửa, phải đan thật khéo sao cho đi vào thì dễ đi ra lại khó mới có thể bắt được cá.

Cố Thanh Sơn vốn thông minh lại khéo tay, có thể bình tĩnh làm việc mới ngồi mấy ngày đan một cái sọt bắt tôm cá thế này. Nhưng là dây thừng mà ngâm trong nước không được lâu, qua vài ngày sẽ bị hư lại phải làm cái mới.

Rốt cục đến trước sinh nhật Ninh Hinh một ngày, Cố Thanh Sơn không kiềm chế được tâm tình vui vẻ, sáng sớm liền đi mượn xe trâu của lão Điệu chất dưa hấu trở lên trấn trên bán. Nghĩ nghĩ một chút liền chọn ra hai trái dưa to bọc vào vải giấu dưới gầm giường.

Mới vừa ra đến cửa thôn liền đụng Ngô Đại Lực cùng nương hắn đang đi bộ đi chợ. Nương của Đại Lực vóc người cao, giọng nói cũng sang sảng, thấy hắn liền nói to: "Là Thanh Sơn phải không? Người cũng đi chợ sao, cho hai nương con chúng ta đi nhờ với có được không?"

Cố Thanh Sơn cười nói: "Dạ được. Thím nhanh lên xe đi."

Nương Đại Lực ngồi ở đầu xe, còn Ngô Đại Lực thì ngồi ở đuôi xe. Nương Đại Lực là người hay nói nhiều, rất thích làm mai mối, nhìn gương mặt anh tuấn nghiêng nghiêng của Cố Thanh Sơn, cười hi hi hùi hùi:

"Thanh Sơn này, nếu ta nhớ không lầm người lớn hơn Đại Lực hai tuổi, năm nay mười bảy đúng không?"

"Thím trí nhớ tốt quá, đúng vậy."

"Ai nha! Nên tìm nàng dâu rồi, Ninh Bân cũng là mười bảy so với người lớn hơn một tháng đúng không? Ta nhớ lúc làm thôi nôi hắn là người vừa sinh ra, Trương bà tử còn đang bận việc ở Ninh gia đã bị cha người lôi đi. Ninh Bân vừa mới định thân, cô nương kia gọi là Hầu Khanh, nữ nhi của lý chính thôn bên cạnh a. Chắc chắn, người nhìn thử coi, ai bảo trong thôn sẽ không tìm môn đăng hộ đối chứ? Nếu cha Đại Lực cũng là lý chính thì ta cũng muốn cưới một nữ nhi lý chính làm con dâu a." Nương Đại Lực về mặt khó chịu nói.

Cố Thanh Sơn cười cười cho qua, cũng không có nghĩ nhiều lắm, hắn thầm nghĩ cưới cô nương mình thích, chẳng phải vì nàng ấy là nữ nhi của ai cả.

Nhưng nếu hôm sinh nhật ấy không xảy ra một sự kiện khiến hân vô cùng tuyệt vọng và đau lòng, làm hân tỉnh giấc mộng hoang đường mấy ngày qua thì có lẽ hân cũng không thể kiên trì cưới được cô nương mình thích.

Jun: *Mấy chương tiếp cũng tội cho Sơn ca lắm. Haiz, chàng trai si tình như thế này ta biết đốt đèn tìm ở đâu đây?*

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Mật Sủng (Diễn Viên Ngọt Sủng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Mộng vỡ

"Dưa hấu vừa ngọt, vừa mát, hôm nay là đợt cuối rồi một thời gian dài sau sẽ không có nữa, mọi người mau đến nếm thử đi." Cố Thanh Sơn hét to rao hàng, tay thì cắt một trái dưa to, mọng nước ra thành miếng nhỏ cho mọi người nếm thử. Phương pháp này cũng là hân nghĩ ra được, hân buôn bán không quá keo kiệt như nhà khác, phải cho người ta nếm thử mới biết ngon hay dở mà ủng hộ chứ.

Hằng năm Cố Thanh Sơn đều bán dưa ở đây - trước cửa tiệm đậu hũ, mọi người đa phần đều biết dưa của hân vừa ngọt vừa to, phần lớn đều không cần nếm thử mà trực tiếp mua luôn. Tối gần buổi trưa một xe dưa đã bán hết, hân cẩn thận tính, được tổng cộng năm trăm ba mươi văn.

Đem xe trâu gửi cho Vương đại ca bán đậu hũ trông dùm, Cố Thanh Sơn lại lấy ra hai trái dưa to để lại dưa cho đứa nhỏ nhà Vương đại ca ăn, xong xuôi kích động bước đi.

Vương đậu hũ nhìn bóng dáng của hân, cười nói với thê tử của mình: "Nàng nói xem, gần đây Thanh Sơn có phải có chuyện gì vui không? Hôm nay ta thấy khoe miệng hân luôn nhếch ra cười, không khép lại được."

Được mọi người ca tụng Tây Thi đậu hũ Vương tẩu tử miệng nhỏ khẽ cười rộ lên vô cùng câu dẫn người nói: "Ta đoán nha, tám phần là có người giới thiệu nàng dâu cho hân, hơn nữa hân đối với cô nương kia cực vừa lòng, lúc trước chàng đến nhà ta cầu hôn cũng không phải cười ngây ngốc như vậy?"

"Hắc hắc! Lúc ấy rõ ràng nàng nhìn trúng ta cho nên mỗi lần gặp đều hướng ta cười, cố ý câu dẫn ta." Vương đậu hũ đắc ý nở nụ cười.

"Phi! Chàng nói lung tung cái gì đấy, ai nhìn trúng chàng chứ?" Vương tẩu tử nổi giận, xoay người sang chỗ khác thu dọn đậu hũ không quan tâm đến nam nhân của nàng ta nữa.

Cố Thanh Sơn chân dài rất nhanh đã đi xa cho nên không có nghe được bọn họ nói chuyện. Hân vô cùng sốt ruột, muốn nhanh chóng đi mua lễ vật sinh nhật cho Ninh Hinh. Rất nhanh, hân đã đi đến cửa tiệm trang sức duy nhất ở trên trấn, nhìn một lượt nào trân cẩu, khuyên tai, vòng tay lấp lánh, hân đều muốn mua hết.

Chường quầy mập mạp nhìn thiếu niên gầy nhom, quần áo sờn cũ dính đầy bùn thì khinh thường bĩu môi.

"Ông chủ, trân hoa này bán thế nào?" Cố Thanh Sơn nhìn trúng một trân hoa cài đầu rất xinh đẹp, phía trên gắn một con bướm nhỏ, hai cánh rập rờn như đang bay, trân hoa thì được làm từ trân châu trong suốt tròn bóng, nếu Ninh Hinh cài lên tóc chắc chắn sẽ rất đẹp.

"Tiểu tử ngươi cũng biết nhìn hàng đấy, đây là hàng mới nhất hiện đang rất lưu hành ở các thành lớn, giá hai lượng bạc." Đồng chường quỹ nhẫn nài đáp.

"Đắt như vậy sao?" Trước đến giờ chưa từng mua trang sức, hân nghe giá xong bị dọa ngây người.

"Phi, không mua nổi thì cũng đừng chọn đồ tốt như vậy, trân hoa này vốn có một đôi. Hai ngày trước bị thiếu gia Hạ gia mua một cái tặng cho vị hôn thê của mình, người cũng không phải thiếu gia nhà giàu thì si tâm vọng tưởng làm gì. Đây, bên kia có ít trang sức giá rẻ, ngươi có thể mua tặng cho tiểu thê tử ở trong thôn của mình một cái được rồi. Chường quầy tùy ý phát tay chỉ vào một góc cũ nát nhất trong tiệm.

Cố Thanh Sơn dù khó chịu ở trong lòng nhưng cũng không còn cách nào khác, bởi hân không có nhiều tiền đành ngượng ngùng đi đến góc cũ nát đó, cẩn thận chọn lựa thật lâu, mới chọn được một đôi bông tai trân châu, thanh toán xong hai trăm văn tiền, hân dùng một miếng vải bông bao lại, cẩn thận bỏ vào trong túi tiền của mình.

Quả nhiên mua xong thì tiền trong túi nhẹ đi rất nhiều nhưng hân cũng không đau lòng, tiêu tiền vì Ninh Hinh hân cảm thấy vô cùng vui vẻ, chỉ là trong lòng hân vẫn có chút tiếc nuối, một cái trân hoa đẹp như thế, mà hân lại không thể mua nổi.

Nhưng mà cũng không sao a, chờ sau này có tiền hân nhất định sẽ mua cho Ninh Hinh những thứ tốt nhất. Hân yên lặng an ủi chính mình, rồi bước nhanh đến tiệm bán điểm tâm. Nơi này có đủ loại điểm tâm mặn, ngọt, vừa thơm vừa ngon. Trước kia, lúc nương hân bệnh cha hân từng cắn răng tận tiện mua nửa cân về cho nương ăn. Nương hân thương hân nên cho hân một miếng nếm thử, dù hân không rõ làm từ cái gì nhưng mà rất ngọt, mềm, cắn vào trong miệng liền tan.

Hân cũng muốn mua cho Ninh Hinh nửa cân, cho dù quý cũng mua. Nhưng là cũng qua nhiều năm rồi hân không nhớ rõ hình dáng cho lắm, chỉ nhớ nó trắng trắng, tròn tròn, ở giữa có một chấm đỏ. Dạo một vòng quanh tiệm, hân dừng chân ở một mâm điểm tâm có hình dáng tương tự, hỏi: "Cái này gọi

là gì? Bao nhiêu tiền một cân?"

Thiếu chủ gia Hạ Kỳ, tuổi hơn hai mươi cười hi hi đi tới nói: "Cái này gọi là phù dung cao, vừa mềm vừa ngọt, cắn vào miệng lập tức tan ra, bốn mươi văn một cân, người muốn mua mấy cân?"

Bốn mươi văn một cân? Quả thật rất đắt, mua một cân phù dung cao bằng tiền sinh hoạt nửa tháng của hân a.

"Ta sợ ăn không ngon, nếu không ta ném thử một miếng, thật sự ăn ngon ta sẽ mua một cân." Cố Thanh Sơn cẩn thận nói.

Hạ Kỳ sắc mặt nhanh chóng trở nên khó coi: "Chúng ta không có bán một miếng, nếu mua thì ít nhất là nửa cân. Nhà chúng ta là cửa hiệu làm ăn lâu đời, cho nên về chất lượng người cứ an tâm, nếu muốn mua thì mua nhanh, còn không thì đi đi cho ta còn buôn bán."

Cố Thanh Sơn thở dài mấy cái, mím môi hạ quyết tâm: "Được rồi, vậy lấy nửa cân."

Hạ Kỳ nhanh chóng cân phù dung cao rồi dùng giấy bản gói lại, lúc hân đang tính cột dây thì bị Cố Thanh Sơn cản lại.

"Thế nào? Luyến tiếc tiền không muốn mua?" Chương quỳ nhủ mảy hỏi.

"Không phải, ta thử trước một miếng xem ăn có ngon không, nếu loại này ăn không ngon ta sẽ mua loại khác." Cố Thanh Sơn nói xong nhanh tay bẻ một miếng cho vào trong miệng, ngọt, quả nhiên vừa mềm, vào miệng liền tan ra. Hân nở nụ cười ngây ngốc, liên tục gật đầu nói: "Quả thật ăn ngon, nàng nhất định sẽ thích."

Hạ Kỳ bị bộ dáng ngốc nghếch của hân chọc cười:

"Tiểu tử ngươi là mua cho nương tử ngươi ăn đúng không? Có phải hay không nàng ta mang thai thêm ăn này nọ? Ngươi cứ an tâm, đồ ngũ vị trai chúng ta bán ra đều là những thứ phụ nữ mang thai thích ăn. Tuy rằng ngươi không có tiền nhưng cũng là kẻ biết thương thế tử, ném thử cũng đều tiếc ăn một miếng, đều dành hết cho nàng ta."

Giương mặt Cố Thanh Sơn ngượng ngùng có chút đỏ, khoe miệng lại không tự chủ nhếch lên, trong đầu liền tưởng tượng theo lời Hạ Kỳ nói, tương lai Ninh Hinh trở thành tiểu thê tử của mình, rồi nàng có thai... hân không dám nghĩ tiếp, chỉ nở nụ cười đưa tay nhận gói điểm tâm:

"Hắc hắc! Muộn ngài cát ngôn, chờ tương lai ta có con sẽ mời ngài uống rượu mừng."

Hạ Kỳ cũng là người có tính tình hào sảng, cười to nói:

"Tốt, lúc đó ta sẽ đưa cho ngươi hai bao đồ ăn ngon làm hạ lễ, đảm bảo thê tử ngươi vui vẻ buổi tối sẽ hôn ngươi nhiều thêm vài cái, ha ha..."

Cố Thanh Sơn không nghe nổi những lời này, đỏ mặt chạy trốn chết.

Chạy một hơi thật xa, lúc hân dừng lại ngẩng đầu lên thì trước mặt là tửu lâu lớn nhất trấn này tên Hương Mãn lâu, mùi hương thức ăn từ bên trong vô tình bay ra khiến hân không tự chủ được nuốt một ngụm nước miếng. Nơi này đồ ăn rất đắt hân mua không nổi, không chút chần chừ hân xoay người tính đi, bỗng nhiên hân nhìn thấy một bóng dáng nhỏ nhắn xinh đẹp quen thuộc.

"Ninh Hinh?" Hân giật mình kêu lên.

Ninh Hinh quay đầu nhìn lại, gặp bóng dáng người ngoài cửa, cũng nhanh chân bước đến nói: "Thanh Sơn ca, sao huynh lại đến đây? Có việc gì hả?"

"Không... không có việc gì, ta lên trần bán dưa thôi, muối... muối đến đây ăn cơm hả?"

Hôm nay Ninh Hinh rất đẹp, nàng mặc một bộ áo màu hồng đào, chất vải bóng loáng mềm mại, nhìn không giống được làm từ vải bông, bên trên còn thêu hoa đào, đây có lẽ là tơ lụa thượng đẳng đi.

"Hôm nay là ngày đường tử của muối đình hôn, Hạ gia rất hào phóng mời cả nhà muối còn có Hảo Đa chương quỹ, một nhà Hạ gia đều đến đây, huynh có muốn tiến vào uống chén rượu mừng không? Ninh Hinh vui vẻ cười nói.

"Không cần đâu, ta còn phải nhanh trở về, muối..." Cố Thanh Sơn đem bao điểm tâm trong tay đưa đi qua: "Đây là điểm tâm ta mới mua, cho muối ăn."

Ninh Hinh lắc đầu, đem đôi tay nhỏ giấu sau lưng, cười ngọt ngào nói: "Thanh Sơn ca, huynh giữ lại mà ăn, lão bản ngũ vị trai chính là nhị thúc tỷ phu tương lai của ta, cho nên hôm nay mỗi bàn đều có điểm tâm ngon."

Đúng lúc đó có hai phụ nhân đi đến, trong đó có một người thân thiết của Ninh gia, hân nhận thức, là tam thẩm của Ninh Hinh, còn người kia nhìn có vẻ là người trên trấn.

"Ninh Hinh làm gì vậy? Con nói chuyện với ai thế? Mau đi lên lầu đi, trông coi dưới này cả buổi, đại nương đang sốt ruột tìm con đấy."

Ninh Hinh quay đầu đáp: "Vâng, con đã biết." Rồi quay sang nói với Cố Thanh Sơn: "Thanh Sơn ca, muối lên lầu đây, nếu huynh không đi vào ăn cơm thì nhanh trở về ăn đi kẻo đói."

Tiểu cô nương xoay người đi lên lầu, lần vẩy tung bay, những đóa hoa thêu trên váy rập rờn rất đẹp. Cố Thanh Sơn hai tay nắm bao điểm tâm, si ngốc nhìn bóng lưng Ninh Hinh, lại bị một giọng nói chanh chua đánh gãy:

"U! Ta tưởng là ai a? Cố Thanh Sơn, người đừng ánh mắt gì nhìn Hinh nhi vậy a? Chẳng lẽ người coi trọng Ninh Hinh nhà chúng ta? Ta nói cho người biết, xú tiểu tử, người đừng nằm mộng hảo huyền, cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga. Ninh Quyên nhà chúng ta đã gả cho thiếu chủ Hạ gia, về sau Ninh Hinh cũng sẽ gả cho một nhà không kém. Nếu còn để ta nhìn thấy tâm tư này của người, đừng trách Ninh gia chúng ta không khách khí."

Cô nương Ninh gia đều lớn lên rất xinh đẹp, Ninh Quyên chính vì đi đến bố trang mua vải mới bị thiếu chủ Hạ gia - Hạ Vũ xem trọng. Hạ Vũ là một chàng trai si tình, nhìn thấy Ninh Quyên lần đầu tiên liền tương tư, sau này tìm người hỏi thăm đủ thứ, lại đến tìm Ninh tam thăm làm bà mối, cuộc hôn nhân này mới thành công. Trong thôn, mỗi lần tìm bà mai mới chỉ trả tầm một trăm văn, vài thước vải mịn. Hạ gia thì khác, Ninh tam thăm nhận được hai lượng bạc, hai cuộn vải bông, hai cái chăn, khiến bà ta mừng rỡ, cả ngày cười không thấy mặt trời.

Được đến ngon ngọt nên bà ta rất muốn có lần sau, tuy vậy, Ninh gia khá ít cô nương, đến tận bây giờ cũng chỉ còn một mình Ninh Hinh, cho nên bà ta âm thầm trông coi vô cùng gắt gao.

Cố Thanh Sơn cả người đang nhiệt tình bị hắt nguyên gáo nước lạnh, thất kinh, đứng ngây ngốc nhìn bà ta, không biết phải nói cái gì.

Người đứng bên cạnh là Lý tẩu, mở cửa hàng bán dầu muối trên trấn, là người quen của Ninh tam thăm, mấy việc làm mai này là do bà ta giật dây, cho nên tò mò đi lại, hỏi: "Ai vậy? Thế nào lại chọc giận bà mai như người a."

Ninh tam thăm khinh thường trừng mắt liếc Cố Thanh Sơn một cái, hừ một tiếng nói:

"Người nhìn hẩn xem, đây là bộ dáng gì chứ, một bộ quần áo tươm tất, lành lặn cũng không có, còn dám thương thâm trọng nhớ Ninh Hinh nhà chúng ta, rõ ràng là không có lòng tốt gì. Một nhà nhị ca ta thật thà, hiền hậu, thường xuyên chiều cố hẩn, tiểu tử này lại lấy oán trả ơn. Lý tẩu tử, cô nương vừa rồi người cũng thấy đó, hiện tại con bé còn chưa lớn, qua hai năm nữa tuyệt đối là cái mỹ nhân, cha nàng lại là lý chính, ca ca biết chữ nghĩa, tương lai còn sợ không tìm được hộ trong sạch hay sao?"

Lý tẩu hiểu rõ, gật đầu cười nói: "Đúng vậy! Trên trấn này nhà phú hộ không ít, nhất định có thể tìm được một nhà ưng ý. Vừa rồi ta thấy thê tử của hai lão chường quây vụng trộm quan sát con bé đó."

Ninh tam thăm ném cho Cố Thanh Sơn một cái xem thường, nói: "Nghe thấy không? Xú tiểu tử, mau cút đi. Còn dám nhớ thương Ninh Hinh nhà chúng ta, sẽ đánh gãy chân của người."

Tiểu nhị trong quán cũng nghe rõ câu chuyện, vội vàng đi lên dùng sức đẩy, xuýt chút nữa đẩy Cố Thanh Sơn ngã lăn ra đất. Hẩn lão đảo vài bước, mới như ở trong mộng tỉnh lại, nắm chặt bao điểm tâm trong tay, vội vàng chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Điền Viên Mật Sủng* (Điền Viên Ngọt Sủng) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Mộng tan

Hơn một tháng rồi ta mới mò vào edit truyện lại. Lúc nào cũng có nhiều thứ ập đến khiến ta chơi với, cuối năm mà vẫn y chang đầu năm, chẳng hề suôn sẻ. Haizzz!!!

Mất hồn đi về tiệm đậu phụ, Cố Thanh Sơn tháo dây thừng, dắt trâu đi. Lão Vương đậu phụ vội vàng đi nhanh đến, kéo lấy vạt áo hẩn hỏi:

"Thanh Sơn, người làm sao vậy? Mới đi có một lúc mà quay lại như người mất hồn thế này?"

Cố Thanh Sơn dờ dẩn lắc đầu, nắm dây thừng kéo trâu đi, Vương đậu phụ cảm thấy lo lắng, nhiệt tình khuyên giải:

"Huynh đệ, người có phải hay không cãi nhau với người trong lòng? Không sao đâu, người xem đó, vừa nãy thê tử ta cũng rất tức giận với ta, ta nói trước kia chính nàng để ý ta trước làm cho nàng mất hứng. Bất quá a, tối về ta đồ ngon đồ ngọt một chút là hết. Nữ nhân a, lúc nào cũng vậy hết, nam nhân chúng ta phải biết rộng lượng một chút."

Cố Thanh Sơn tuy tan nát cõi lòng thành từng mảnh vụn, nhưng đầu óc cũng không ngốc, biết người ta có ý tốt khuyên chính mình, liền gật gật đầu, rồi ngồi lên xe trâu đánh xe về.

Con trâu này thường xuyên lên trấn nên chắc sẽ quen đường về thôn, không cần hẩn phải điều khiển. Cố Thanh Sơn ngồi trên xe nhớ lại những lời Vương đậu phụ nói, khoe miệng khẽ nhếch nụ cười khổ, về mặt ủy khuất. Hẩn làm sao có thể cùng người cãi nhau chứ? Nếu nàng thật sự có thể gả cho hẩn, hẩn yêu thương, chiều chuộng nàng còn không đủ nữa là chọc giận nàng. Hẩn thích nàng nhiều như thế, ngày đêm tương tư nhớ nhung...

Cố Thanh Sơn ngồi ngây người suy nghĩ, bàn tay thì gắt gao nắm chặt gói điểm tâm, nên không nhận ra con trâu đã đi nhầm đường.

Con đường này khá rậm rạp, cỏ dại mọc nhiều, con trâu càng ngày đi càng chậm, vừa đi vừa ăn, bắt tri bắt giác liền thi vào bìa rừng. Nơi này cách thôn cũng không xa, đôi khi nhàn rỗi không có việc gì, hẳn thường dắt trâu đến đây ăn cỏ, nên cũng khá quen thuộc.

Núi cao, rừng sâu, cây cối um tùm, cỏ dại mọc cao trên gỏi, kỳ thật phong cảnh nơi này không tệ lắm, nhưng lúc này hẳn lại chẳng có tâm tình thưởng thức.

"A... a..."

"Đừng kêu, rất nhanh sẽ tốt lắm.."

Nếu là bình thường hẳn sẽ phát hiện ra sự khác thường ngay lập tức, nhưng hôm nay, hẳn thất hồn lạc phách cũng không có nghe được có tiếng người rất nhỏ quanh đó.

"Hừ... Hừ..." Tiếng một người nam nhân sáng khoái rên lên.

"A... a..." Tiếng nữ nhân bị bịt miệng giãy dụa.

Con trâu chuyên tâm ăn cỏ trong rừng, không đi về phía trước, vì nửa ngày rồi nó chưa ăn gì nên rất đói. Cố Thanh Sơn cũng thế, tuy nhiên, lúc này hẳn lại không có cảm giác đói.

Bụi cỏ gần đó lay động mạnh cuối cùng cũng khiến hắn chú ý, Cố Thanh Sơn phục hồi tinh thần lại, đem gói đựng khuyên tai nhét vào thắt lưng, còn gói diêm tẩm thì để lên trên xe, xong xuôi mới bước chân qua xem xét.

Đầu tiên đập vào mắt hắn là một cái mông không ngừng cử động lên xuống, tiếp đó là bốn cái chân trần, hướng lên trên là tấm lưng ngăm đen của một người đàn ông, bên trên bị cào khá mạnh để lại nhiều vết máu ứ đọng. Dưới thân người đàn ông là một thân thể trắng nõn, tóc tai rối bời, bị người đàn ông dùng hai tay che chặt miệng, hạ thân tên đàn ông thì không ngừng đưa đẩy làm chuyện đáng khinh kia.

Bỗng nhiên nhìn đến chuyện không nên nhìn, Cố Thanh Sơn vội vàng xoay người sang chỗ khác. Vừa bước được một bước hắn liền cảm thấy có gì đó không đúng. Hai người kia không giống đang yêu đương vụng trộm, mà là cường bạo vì nữ nhân kia rõ ràng không đồng ý.

Hai người trong bụi cỏ hình như đã phát hiện ra hắn, tên nam nhân ngừng động tác, nữ nhân vội vàng vùng vẫy, dùng hết sức hô:

"Cứu mạng."

Cố Thanh Sơn quay người lại thì nhìn thấy vẻ mặt vừa lo sợ lại có chút nghi hoặc của tên nam nhân kia thì tức giận nói:

"Ngô nhị cầu, thì ra là ngươi. Cái đồ xấu xa nhà ngươi lại dám làm ra loại chuyện này."

Còn chưa được thỏa mãn, Ngô nhị cầu rất tức giận mắng lớn:

"Không phải việc của ngươi, cút ngay."

Thừa dịp Ngô nhị cầu không chú ý, nữ nhân tránh thoát bàn tay đang bịt chặt miệng nàng ta, hung hăng cắn một cái thật mạnh, khóc lớn:

"Thanh Sơn ca, cứu cứu ta với."

Cố Thanh Sơn giật mình nhìn về phía mặt nữ nhân kia, tóc tai rối bời, mặt mũi lấm lem, tái nhợt, chính là cô nương trong thôn tên Viên Xuân Nha, hẳn ngạc nhiên nói:

"Xuân nha từ, ngươi..."

"Ta bị tên khốn này lừa đến, Thanh Sơn ca, xin hãy cứu ta..." Viên Xuân Nha khóc lớn lên nghe rất đáng thương.

Cố Thanh Sơn nắm chặt hai tay, bước nhanh đến nắm lấy tóc Ngô nhị cầu đánh hắn văng qua một bên, một đấm, lại một đấm hung hăng đập lên mặt hắn, mặt Ngô nhị cầu nhanh chóng sưng phồng, bầm tím. Ngô nhị cầu bịt mặt mắt mấy câu, sau đó cũng vờn tay đỡ. Nhưng Cố Thanh Sơn nhìn tuy khá gầy, nhưng quanh năm làm việc nên sức lực khá lớn. Ngô nhị cầu tuy rằng béo hơn chút, một thân thịt, yếu hơn rất nhiều.

Hai người đánh nhau loạn xạ, nữ nhân kia vội vàng mặc lại quần áo, cũng không có vội vàng rời đi, mà sợ hãi nói:

"Thanh Sơn ca, sự việc ngày hôm nay huynh có thể hay không đừng nói ra ngoài, nếu không, thật sự... ta... không còn đường sống nào cả."

Cố Thanh Sơn nghe thấy nhưng cũng không quay đầu, hẳn không rõ nãy giờ Viên Xuân Nha đã mặc quần áo xong hay chưa, tuy rằng vừa nãy hắn tận lực không nhìn đến thân mình nàng ta, nhưng trong lòng hắn vẫn cảm thấy rất có lỗi với Ninh Hinh. Cho dù rõ ràng hắn và Ninh Hinh cũng không có quan hệ gì cả, nhưng hắn không muốn nhìn nữ nhân khác.

"Ngươi yên tâm, ta sẽ không nói lung tung." Cố Thanh Sơn vừa ẩn giữ Ngô nhị cầu vờ trầm giọng nói.

Ai biết Ngô nhị cầu nghe xong, lại lớn tiếng nói:

"Xuân nha tử, ta là thật tâm thích nàng. Nàng đã là nữ nhân của ta, mau trở về thương lượng với nương nàng trước đi, ngày mai ta đi nhà nàng cầu hôn, tốt nhất nàng nên đồng ý, bằng không, ta sẽ đem chuyện này nói ra, khi đó nàng cũng đừng hòng gả được cho ai. Còn nữa, ta đã đem mầm móng gieo bên trong nàng, có thể nàng đã mang thai con của ta, cho nên tốt nhất vẫn là mau mau thành thân."

Xuân nha tử tức đến mức cả người phát run, xoay người chạy đi.

Cố Thanh Sơn thấy tên khốn này đã làm chuyện xấu xa, lại còn uy hiếp cô nương nhà người ta, tức giận giơ tay nắm hất thêm vài cái, đánh cho cả người bầm dập mới thôi.

"Cố Thanh Sơn, ngươi đừng đánh nữa, ngươi nếu muốn cưới được Ninh Hinh thì tốt nhất nên làm như ta đi." Ngô nhị cầu vội vàng tránh thoát cú nắm của hắn, đẩy hắn ra, đứng dậy mặc quần.

Nhắc đến Ninh Hinh, cả người hắn liền cứng đờ, giống như bong bóng bị xì hơi, ồ ồ.

Ngô nhị cầu phun ra một ngụm nước bọt, vừa chậm chạp mặc quần, vừa nói:

"Ngươi cho là ta muốn làm chuyện này sao? Cũng là do ta không còn cách nào cả. Ta nhìn trúng Xuân nha tử nhưng nương nàng ta chắc chắn không đồng ý, bắt buộc ta mới nghĩ ra hạ sách này, xong chuyện thì đi cầu hôn. Thanh Sơn à, ta biết ngươi cũng nhìn trúng Ninh Hinh, nhưng là ngươi nghĩ thử xem, cha Ninh Hinh là lý chính, cả ca nàng đính thân cũng là nữ nhi của lý chính thôn khác, đường tử của nàng đính thân cũng là Hạ gia giàu có trên trấn. Ngươi với ta đều là cô nhi, trong nhà lại chẳng dư giả gì, trừ khi mất cha mẹ Ninh Hinh bị mù mới đem khuê nữ gả cho ngươi."

Cố Thanh Sơn ngờ ngác ngồi, lời nói của Ngô nhị cầu giống như một cây đao sắc cắt vào tâm hắn từng chút từng chút, mỗi một miếng về thương đều sâu, đau đến tận xương.

Ngô nhị cầu mặc xong quần, cũng không dám đến gần Cố Thanh Sơn, chỉ dựa vào thân cây cười khổ:

"Sống đến tuổi này mới biết được tư vị của nữ nhân, thực con mẹ thích, chỉ tiếc còn chưa tới đỉnh thời điểm đã bị ngươi đánh vỡ. Thanh Sơn huynh đệ, ta không trách ngươi, vì ta biết ngươi không phải cố ý. Hơn nữa ta hảo tâm nhắc nhở ngươi, tốt nhất là qua hai năm nữa khi Ninh Hinh mười lăm, ngươi dùng biện pháp của ta, gao nấu thành cơm, nàng còn không dám gả cho ngươi hay sao? Ngươi chờ đó mà coi, ngày mai nương Xuân nha tử khẳng định đồng ý việc cầu hôn của ta cho mà xem."

"Cút! Ta có thích hay không thích Ninh Hinh thì liên quan gì đến ngươi? Cho dù ta thích nàng, ta cũng không dùng đến thủ đoạn ti bỉ như ngươi. Ngươi mau cút cho ta..." Cố Thanh Sơn rống giận mắng Ngô nhị cầu một hồi rồi thất hồn lạc phách vội vàng đi về xe trâu.

Ruộng dưa đã hết trái, lá cây vàng úa dần, nhìn khu vườn hoang tàn, hắn liền chuyển về nhà ở trong thôn ở, nhưng trong lòng hắn vẫn luyến tiếc nơi này, bởi vì nếu hắn ở đây, có thể một ngày nào đó còn được trông thấy bóng dáng Ninh Hinh.

Hắn đem hai trái dưa hấu lớn giấu dưới gầm giường đất ôm ra, lại đào cái bình hắn trốn dưới đất lên. Trong bình là toàn bộ tiền hắn tích góp trong mấy năm gần đây. Hắn cẩn thận ôm cái bình lên, ngồi lên giường đất, đổ ra đếm từng văn một.

Tổng cộng có ba ngàn hai trăm sáu mươi văn, con số khá may mắn, nhưng lại rất ít, đổi thành bạc cũng chỉ hơn ba lượng. Trong nhà chỉ có ba gian nhà gạch bằng đất chưa nung rách nát, muốn lấy vợ phải xây nhà mới. Ở cái thôn này muốn một cái nhà có bốn gian gạch đỏ cần ít nhất mười mấy lượng bạc, vậy mà mấy năm nay hắn chỉ để dành được hơn ba lượng.

Trong thôn, các cô nương thường đến mười lăm tuổi thì sẽ đính thân, mười sáu tuổi thì thành thân, Ninh Hinh chỉ còn có hai năm là sẽ đính thân, hắn cho dù cầm mạng đi đánh bạc cũng không thể nào kiếm ra mười mấy lượng bạc. Ngay cả cái phòng ở cũng không kiếm được, hắn làm sao có thể lo cho nàng một cuộc sống đầy đủ chứ? Cho dù hắn không ăn, không uống tiết kiệm lo cho nàng cũng vô dụng.

Ngô nhị cầu tuy là một kẻ vô liêm sỉ, nhưng có một câu hắn nói rất đúng, trừ phi cha mẹ Ninh Hinh mất bị mù, nếu không sẽ không bao giờ đem khuê nữ gả cho hắn.

Hắn ôm giấc mộng đẹp lâu như vậy, giờ khắc này liền tỉnh triệt để. Cô nương hắn thích, tương lai phải gả cho người khác, trừ bỏ tơ mắt nhìn nàng xuất giá, cái gì hắn cũng không làm được. Hắn tuyệt đối không giống như Ngô nhị cầu, vì muốn lấy được người mình thích, liền hủy đi danh dự người đó. Ninh Hinh là người nằm trên đầu quả tim hắn, cho nên hắn làm sao nỡ tổn thương nàng.

Cố Thanh Sơn quỳ gối trên giường đất, hai tay ôm đầu, vô lực ngã xuống.

Mộng đẹp tan, tâm cũng nát, đến sống hắn cũng không còn cảm thấy có ý nghĩa gì nữa.

Hắn thống khổ nhắm mắt lại, không muốn nước mắt chảy ra. Lần đầu tiên biết rung động, còn chưa nhắm nháp hết tư vị tốt đẹp của mối tình đầu, thứ tình cảm nhỏ bé này cứ thế mà chết non.

Suy sụp không biết trong bao lâu, cho đến khi chân trời chỉ còn sót lại một chút ánh dương, hắn liền ngồi bật dậy.

Hắn bỗng nhớ đến, kỳ thật vẫn còn một con đường, tuy rằng nguy hiểm, nhưng với hắn lúc này mà nói, đến tính mạng hắn còn không cần thì hắn còn sợ cái gì chứ, còn có gì mà hắn không dám làm?

Chương 8: Săn lợn rừng

Ninh gia thôn nằm sát chân núi, đất đai phì nhiêu, nhưng cách kiếm tiền nhanh nhất không phải là trồng trọt mà vào rừng săn thú. Ngọn núi xung quanh thôn có rất nhiều thú hoang, đa dạng chủng loại, nào là sói rừng, lợn rừng, hươu, nai, gấu... chỉ cần săn bắt kỳ một con nào mang lên trấn bán cũng được ít nhất mười lượng bạc. Chính vì kiếm được nhiều tiền như vậy nên vào hai năm trước, rất nhiều đàn ông nông thôn kết nhóm đi vào rừng săn bắn.

Mặc dù nhiều người cùng đi thế nhưng kết quả không tốt cho lắm, gặp thú dữ có nhiều người mất mạng, nên từ đó về sau cũng rất ít người vào rừng đi săn nữa. Trồng trọt tuy rằng kiếm không nhiều bạc nhưng được cái an toàn, nếu cố chấp đi săn, mất mạng để lại trong nhà người già, phụ nữ và trẻ em, những ngày sau cuộc sống sẽ vô cùng khó khăn. Cha của Xuân nha tử cũng mất mạng trong một lần đi săn, lưu lại thế tử thủ tiết nhiều năm qua, cũng chỉ có một mình Xuân nha tử là con, còn bị Ngô nhị cầu khi dễ.

Tuy Cố Thanh Sơn gan lớn nhưng bình thường hắn cũng không dám vào núi, bởi vì cha của hắn cũng mất mạng trong một lần đi săn gặp sói hoang, từ đó hắn đối với sói hoang là một loại sợ hãi phát ra từ đáy lòng.

Nhưng hiện tại không giống ngày xưa nữa, trừ bỏ đi săn thú, hắn không còn con đường nào để đi nữa.

Cố Thanh Sơn nhảy xuống khỏi giường đất, đi cầm hai cái bánh bột ngô ở trong nồi vôi vàng ăn, lại ra bờ sông uống mấy ngụm nước. Dạo này thời tiết đã bắt đầu lạnh, hắn đem quần đùi trên người cởi ra, thay vào một bộ quần áo dài tay, lại lấy một thanh củi nhọn dặt vào thắt lưng, tay thì nắm chặt thanh sắt.

Hắn liếc mắt nhìn khói bếp lượn lờ phía chân trời xa, nơi này là địa phương hắn sinh sống từ nhỏ đến lớn, dòng sông trong vắt chảy uốn lượn qua thôn, mặt trời lặn dần, hoàng hôn buông màu rất đẹp. Trong thôn có cô nương hắn thích, có lẽ lúc này nàng đang ngồi nhóm lửa nấu cơm. Hắn cỡ nào hy vọng cùng nàng sống chung một nhà, có thể mỗi ngày ăn đồ ăn nàng nấu.

"Ninh Ninh, hy vọng ông trời phù hộ, giúp ta còn sống trở về, săn được chút đáng giá, kiếm tiền xây nhà ở, cưới nàng về." Bàn tay hắn nắm chặt thanh sắt trong tay, lưu luyến nhìn qua thôn một lần nữa, trong đầu hiện lên bóng dáng của một tiểu cô nương, hít một hơi thật sâu, hắn dứt khoát xoay người đi vào rừng sâu.

Chân núi quanh đây không có dã thú, bắt đầu từ giữa sườn núi có ít gà rừng, thỏ rừng hoặc mấy con vật nhỏ linh tinh, nhưng hắn muốn săn thú lớn, phải đi vào sâu hơn nữa mới được.

Người bình thường đi săn thú hay đi ban ngày, bởi vì buổi tối nhìn không rõ trong khi có rất nhiều động vật có thể nhìn rõ trong bóng đêm, như vậy thì vô cùng nguy hiểm. Nhưng Cố Thanh Sơn lại khác, từ nhỏ hắn đã có thiên phú nhìn rõ mọi thứ trong đêm, so với ban ngày không khác mấy.

Đi được khoảng một canh giờ, trăng đã lên cao, trừ bỏ nghe tiếng lá cây xào xạc thì không có động tĩnh gì. Ngọn núi hắn đang đi chỉ là một trong những ngọn núi vừa ở xung quanh thôn, vậy mà không hề thấy bóng dáng con thú lớn nào cả, chẳng lẽ bọn chúng chạy hết sang ngọn núi khác?

Đang lúc hắn do dự nên đi tiếp hay không, bỗng nhiên nhìn đến một cái đầu lớn nhô ra từ bụi cây, là một con lợn rừng. Cố Thanh Sơn hưng phấn hai mắt tỏa sáng, nhìn nó đi ra khỏi bụi cây, nhắm tâm hai trăm cân, nếu là bắt được nó, hắn sẽ không còn phải lo kiếm tiền xây nhà nữa.

Hắn âm thầm nắm chặt thanh sắt, thừa dịp lợn rừng còn chưa phát hiện ra người, hắn dùng hết sức lực chạy qua nhắm ngay cổ con lợn rừng đâm xuống.

Con lợn rừng cũng rất linh mãnh, hai tai khẽ động, cảm giác có nguy hiểm liền không chút do dự nhảy về phía trước. Thanh sắt trong tay Cố Thanh Sơn bị trượt đâm lên lưng lợn rừng, theo đà cắm thẳng vào thân cây to ngay đó. Không đâm đến cổ lợn rừng, trong lòng hắn nóng nảy, vội vàng rút thanh sắt từ thân cây ra, nhưng nó gắn chặt vào thân cây luôn rồi, không thể rút ra được.

Con lợn rừng chỉ bị thương nhẹ nên nó không vội vàng chạy trốn mà quay ngược trở lại. Dã thú bị thương trở nên điên cuồng vọt lại, Cố Thanh Sơn vội vàng lôi thanh gỗ nhọn trên thắt lưng ra, dùng sức đâm về phía trước.

Rắc!

Thanh gỗ vỡ làm hai khúc, cùng lúc ấy, hai hàm răng sắc nhọn của lợn rừng xẹt qua tay áo hắn, rách buồm, máu tuôn sôi sả.

Cố Thanh Sơn vội vàng nhặt lên một đoạn, hung hăng đánh lên đầu lợn rừng. Con lợn rừng bị đánh bất ngờ nên có chút choáng váng, thừa dịp này, hắn xoay người bỏ chạy. Lợn rừng tru lên, nổi giận đuổi theo. Cố Thanh Sơn trốn trên một ngọn cây to, thờ hồn hểnh.

Đây có thể xem là hắn nhặt về được cái mạng không? Nhưng nguyện vọng săn được thú lớn không thực hiện được. Hắn ử oải muốn khóc, vừa rồi vội vàng chạy như điên, bị gai và cành cây xọc qua tứa máu, nhưng hắn lại không cảm giác được đau đớn, mà chìm vào trong giấc mộng bị thương thất thểu xuống núi.

Lúc hấn vô lực nằm sấp xuống giường đất thì mặt trời cũng bắt đầu ló rạng. Mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, đến lúc hấn tỉnh lại thì trời đã nắng to, đập vào mắt hấn là gương mặt trắng nõn cùng ánh mắt lo lắng của Ninh Hinh.

"Thanh Sơn ca, huynh bị bệnh sao? Muội chưa bao giờ thấy huynh ngủ đến giờ này." Ninh Hinh thân thiết hỏi.

Cố Thanh Sơn khẽ nhếch khóe miệng, miễn cưỡng cười nói: "Ninh Hinh, ta không sao."

Ánh mắt của hấn quá nhiệt liệt, Ninh Hinh theo bản năng ngượng ngừng cuối đầu xuống, vô tình phát hiện trên tay hấn có vết máu:

"Thanh Sơn ca, huynh bị thương hả? Huynh mau đi tìm lang trung xem chút đi, miệng vết thương bầm đen luôn rồi."

Hồ lang trung trong thôn cũng không phải thầy thuốc giỏi gì, nhưng là băng bó miệng vết thương hay trị cảm phong hàn, mấy bệnh nhẹ linh tinh thì vẫn làm được. Nhưng hấn lúc này tâm tư như tro tàn, làm gì có tâm trạng đi khám bệnh, liền nói qua loa bản thân không có việc gì.

Ninh Hinh không lay chuyển được hấn, vội vàng chạy ra vườn rau nhà mình, hái một ít lá tam thất dùng cán dao đã nhuộm, thật cẩn thận đắp lên miệng vết thương, xé một đoạn vải tay áo trong giúp hấn băng bó.

Hấn ngơ ngác nhìn nàng bạn trước bạn sau, tiểu cô nương hấn thích, vừa dịu dàng lại thiện lương, nhưng hấn không cười được nàng. Haizz!

"Hai người làm gì thế?" Thăng bé Ninh Hạo từ đâu chạy đến, tưởng có trò gì mới để chơi, vui vẻ hỏi.

Quanh mũi tràn đầy hương vị của Ninh Hinh, mặc dù không nồng nhiệt nhưng cũng khiến tâm trạng hấn tốt hơn chút. Hấn cười nói:

"Đêm qua ta tính lên núi săn thú, ai ngờ gặp được một con lợn rừng lớn bị răng nanh của nó làm bị thương."

"Lợn rừng a." Ninh Hạo tròn tròn hai mắt, vội vàng nói: "Thanh Sơn ca, lần sau huynh đi săn thú kêu đệ với, đệ cũng muốn đi."

Ninh Hinh trừng mắt lườm Ninh Hạo một cái, khiển trách nói:

"Nói lung tung cái gì đấy, đệ mới tám tuổi làm sao đi săn được. Bộ đệ không cần mạng nữa sao? Thanh Sơn ca, huynh cũng đừng đi nữa, trong thôn chúng ta không ít người mất mạng vì đi săn rồi, năm nay huynh trông đưa hấu thu hoạch cũng không tệ, cần gì đi liều mạng chứ."

Cần gì đi liều mạng sao?

Cố Thanh Sơn nhâm lại câu này trong lòng, âm thầm cười khò, ánh mắt hấn nhìn về phía Ninh Hinh vừa quán quýt si mê lại tựa hồ ngưng kết thiên ngôn vạn ngữ.

Ninh Hinh đang chăm chú nhìn hấn, hấn luôn ủ rũ ngồi trên giường đất, bỗng dưng ngẩng đầu dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn nàng chăm chú, làm cho nàng có chút không được tự nhiên.

Cố Thanh Sơn nhớ đến hôm qua hấn có mua điểm tâm cho nàng, dùng bàn tay không bị thương lấy ra bao điểm tâm, mím môi, đẩy qua:

"Ninh Hinh, đây là điểm tâm ta cố ý mua cho muội mừng sinh nhật, muội ăn một miếng đi. Cho dù... chỉ là một miếng cũng không uổng công ta mua."

Ngón tay hấn thon dài khẽ run mở ra giấy gói, khăn cầu nhìn Ninh Hinh một cái, sau đó lại vội vàng cúi đầu, sắc mặt trắng bệch.

Ninh Hinh yên lặng xem hấn, nhìn lướt qua phú dung cao, hai tay vẫn để nguyên một chỗ, không có ý định lấy ăn.

Ninh Hạo đứng bên cạnh lại nhìn không được, chỉ là một miếng điểm tâm thôi mà, trong nhà thường xuyên có, ăn thì cứ ăn thôi, thật không rõ hai người này đùn đẩy cái gì. Hấn vờ vờ bàn tay tính lấy một miếng ăn đã bị Ninh Hinh vỗ một phát:

"Thanh Sơn ca bị thương, nên ăn chút đồ ngon, đệ lấy cái gì?"

"Ai nha, đệ đâu có dành gì chứ? Thanh Sơn ca cũng nói mua mừng sinh nhật tỷ rồi mà, tỷ ăn một miếng cho huynh ấy vui." Ninh Hạo không kiên nhẫn nói, vùng vàng bỏ chạy ra vườn rau.

"Ninh Hinh, muội ăn một miếng đi." Cố Thanh Sơn cố lấy dung khí ngáng đầu nhìn nàng nói.

"Ừm." Ninh Hinh nhẹ nhàng đáp ứng, vươn bàn tay nhỏ bé một miếng nhỏ, nhẹ nhàng đưa lên miệng.

Cố Thanh Sơn nhìn đôi môi đỏ mọng của nàng khẽ nhếch, hàm răng trắng nõn khẽ cắn một ngụm, chậm rãi nhai.

Tâm hấn liền mềm nhũn.

Bàn tay không tự chủ được chạm vào tấm nệm dưới đầu gối, vuốt ve nơi hấn để đôi khuyên tai mua cho nàng, nhưng lại không dám lấy ra.

Môi hấn run run, đang muốn nói gì đó, lại đột nhiên nghe được trong thôn truyền ra tiếng gõ dồn dập. Bình thường nếu phát sinh đại sự gì đó, nghe được tiếng gõ này mọi người phải nhanh chóng tập hợp đến nhà lý chính.

Thanh Sơn cả kinh bổng chốc ngồi bật dậy, Ninh Hinh cũng nhìn ra ngoài, thì thào tự hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Ba người vội vàng chạy vào trong thôn, đi đến nhà Ninh Hinh thì thấy sân nhà nàng chật ních người, vài vị lão nhân trong thôn cũng có mặt cùng cha Ninh Hinh đứng trên bậc thềm cao.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Mật Sùng* (*Diễn Viên Ngọt Sùng*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Lựa Chọn

"Các vị hương thân, người Đột Quyết ở Tây Bắc tấn công quốc gia của chúng ta, triều đình muốn phái đại quân đi đánh giặc, nghe nói lần này đích thân hoàng thượng ngự giả thân chinh. Bên trên chia đến thôn chúng ta mười cái danh ngạch, tuổi từ mười lăm đến hai mươi lăm, hôm nay, ở trước mặt mọi người, chúng ta bốc thăm để quyết định ai sẽ đi lính, giấy không có chữ là không đi, có chữ là đi. Ninh Bân nhà ta không có ở nhà, Ninh Hạo sẽ thay hắn bốc thăm." Cha Ninh Hinh nói xong, liền cầm cái bát lớn đựng đầy giấy bốc thăm ở trong tay.

Cả đám người ò lên, rồi bắt đầu ồn ào thảo luận, ai ai cũng đều mong ngóng con nhà mình không cần đi, lại không dám không tuân theo, cuối cùng im lặng nhìn đám thanh niên trẻ tuổi lần lượt đi lên bốc thăm.

Có Thanh Sơn cũng bốc một cái, mở ra, không có chữ gì hết, có nghĩa là hắn không cần đi. Ninh Hạo thay Ninh Bân bốc một cái cũng không có chữ. Ninh Hinh và Ninh Hạo vui mừng nở nụ cười, cha mẹ Ninh Hinh nhìn về mặt của hai người cũng liền yên tâm.

"Con ta a, người sao lại mệnh khổ như thế, cha thì mất sớm, bây giờ lại còn phải đi lính, có thể còn sống trở về cũng không biết nữa... Doãn lão tứ, ông là đồ khốn nạn, vì cứu người mất mạng thì thôi đi, vậy mà ông cũng không phù hộ cho nó. Có duy nhất một đứa con trai, giờ nó đi lính rồi ta biết phải sống như thế nào a?" Doãn tứ thảm thiết đột nhiên khóc lớn, giữ chặt cánh tay Doãn Tiểu Xuyên, nửa người ngã xuống dưới đất.

Ngô Đại Lực cũng phải đi, nương Ngô Đại Lực biết có khóc cũng vô dụng, đành lau nước mắt dặn dò: "Đại Lực, người vừa đi không biết năm tháng nào mới trở về. Người ngàn vạn lần phải chú ý, nhất định phải còn sống a..."

Ngô Đại Lực mười lăm tuổi, bộ dáng cao lớn vạm vỡ, so với Có Thanh Sơn hay Doãn Tiểu Xuyên đều khỏe mạnh hơn. Hắn không có một chút thương tâm nào, hào khí võ cổ vai nương hắn, đỉnh đặc nói: "Nương, ngài đừng sợ. Ta đi rồi trong nhà vẫn còn Tiểu Lực mà, ngài yên tâm, ta có khí lực không lo không có chỗ dùng. Đi lính, không chừng sau này còn có thể lẫn lộn được một chức quan nho nhỏ, cũng không uổng phí sống một đời."

Doãn tứ thắm nhìn con trai của mình bộ dáng gầy yếu, khóc lớn: "Doãn lão tứ a, không có Tiểu Xuyên, ta làm sao sống nổi đây?"

"Tứ thắm, đừng khóc. Ta thay Tiểu Xuyên đi."

Nhẹ nhàng một câu nói lại làm cho đám đông đang xôn xao nháy mắt yên tĩnh lại. Doãn tứ thắm dùng sức lau nước mắt, cho đến khi thấy rõ người đứng trước mặt mình thì nghẹn ngào nói: "Thanh Sơn, lời này cũng không nên nói giỡn,... nhà người chỉ liên có mình người là con trai duy nhất, ta..."

Cố gia mấy đời đơn truyền, liền một cái nhà chính tề cũng không có. Cố Đại Lỗ cảm thấy thôn này không tệ mới quyết định sống ở đây, lưu lại một đứa con duy nhất, bây giờ lại muốn đi chiến trường chịu chết, đừng nói người khác nhìn không được, chính là Doãn tứ thắm cũng không đành lòng.

"Thanh Sơn, người đừng đi. Chuyện này ai bốc trúng thì là việc của người đó, cho dù cha Tiểu Xuyên năm đó cứu cha người, nhưng là người cũng không cần thiết phải thay hắn đi chiến trường." Bên cạnh đột nhiên có người nói.

"Đúng vậy, Thanh Sơn. Mọi người ai cũng biết người là đứa nhỏ nhân nghĩa, nhưng không thể vì đau lòng người khác mà đem chính bản thân mình thay thế."

Doãn tứ thắm từ dưới đất đứng lên, ngập ngừng nói: "Người... người đừng thay hắn, đây là mệnh của hắn, nếu người xảy ra chuyện gì, ta cũng không có mặt mũi gặp cha mẹ người."

Cố Thanh Sơn quay đầu lơ đãng nhìn thoáng qua Ninh Hinh, cười khổ nói: "Không sao, tứ thắm, đây là do ta tự nguyện." Dù sao hắn cũng không cười được cô nương hắn yêu mến, thay vì ở lại trong thôn trông mắt nhìn nàng gả cho người khác, còn không bằng đi lính.

Cố Thanh Sơn cố ý muốn đi, mọi người hết lòng khuyên bảo đều không lay chuyển được, ai cũng khen hắn là đứa nhỏ có tình có nghĩa. Kề nhất gan gấp chuyện này đều có thể bị dọa tiểu ra quần, mà hắn lại chủ động yêu cầu muốn đi, phần can đảm này không phải ai cũng có được.

Sau đó mọi người giải tán, mười người được chọn đều tự về nhà chuẩn bị đồ đạc, sáng mai sẽ xuất phát đi lên trấn trên tập hợp. Cố Thanh Sơn trở lại ruộng, xem vườn dưa hấu tiêu điều, yên lặng thu thập chần nệm. Lấy bình đựng tiền để dành, đi ra vài bước, ngang qua đám đất nhà Ninh Hinh trông rau, hái một đóa hoa Mật Lị rồi thần thờ đi về nhà.

Ngôi nhà gạch ba gian, trải qua một mùa mưa đã sắp sụp, miễn cưỡng cũng có một chỗ để ngủ nhưng xung quanh cũng rách mấy lỗ lớn. Cổ Thanh Sơn tính đem bình tiền giấu đi nhưng nghĩ lại hần cảm thấy không cần thiết, vạn nhất không về được, chẳng phải lãng phí. Hay mang cho nương Ninh Hinh, tuy rằng không đủ làm sinh lễ, bất quá có thể cho Ninh Hinh mua đồ cưới.

Tuy rằng ôm tâm trí không sợ chết, nhưng trong lòng hần vẫn hy vọng Ninh Hinh có thể nhớ đến hần, vạn nhất hần có thể còn sống trở về thì sao?

Cha của Cổ Thanh Sơn chính là một người thích làm mộc, cho nên hần di truyền được chút khéo tay này của ông, vì vậy hần đi ra sân tìm một khúc gỗ to, dùng đồ cha hần lưu lại đục đục, đẽo đẽo khắc ba người. Một thanh niên trẻ tuổi cúi lưng đứng trong dòng sông, trong tay nắm một con cá, còn trên bờ đứng một tiểu cô nương cũng đang cầm một con cá to khác, bên cạnh nàng là một đứa bé trai vỗ tay, vui vẻ cười.

Cổ Thanh Sơn nhìn tác phẩm mình làm cười, trong lòng âm áp. Hần cẩn thận khắc từng đường nét khuôn mặt của Ninh Hinh. Đôi mắt to, đen tròn, mũi cao, miệng nhỏ nhắn ướm át. Hần nhẹ nhàng thổi một hơi đem những mảnh vụn thổi đi, si ngốc nhìn khuôn mặt nhỏ bé đó. Nơi hần thích nhất là đôi môi của nàng, nhất là những lúc nàng mất hứng, giận dỗi.

Cổ Thanh Sơn nhìn đến mê muội, ma xui quỷ khiến đột nhiên cuối đầu hôn một cái.

"Thanh Sơn ca, nương bảo ta mang cơm đến cho người." Ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng của một cô nương.

Cổ Thanh Sơn giật mình, tay run lên, luống cuống muốn đem tượng gỗ nhét vào trong lòng, lại phát hiện nhét không vừa, vội vàng kéo chăn qua che lại.

"Thanh Sơn ca?" Tiểu Hà không nghe thấy tiếng trả lời liền đi xung quanh nhìn ngó.

"Khụ, khụ, ta đây... ta đây..." Giống như là yêu đương vụng trộm bị người khác bắt gặp. Cổ Thanh Sơn đỏ mặt nhảy xuống khỏi giường, chạy nhanh ra ngoài.

Tiểu Hà đem một bát canh cà tím để lên bàn, lại lấy mấy cái bánh bao đựng trong vải bố ra, xoa xoa góc áo nói: "Thanh Sơn ca, cảm ơn người... cứu ca của ta, nương ta ở nhà làm cho người vài bộ quần áo để ngày mai người mang trên đường mà mặc."

Cổ Thanh Sơn nhìn ra ngoài, thấy sắc trời đã tối, mới biết được bản thân cả ngày chưa ăn gì, nhưng hần cũng không thấy đói, liền nói: "Tiểu Hà, người về đi, nói từ thăm không cần làm, ta có rồi."

Tiểu Hà có chút xấu hổ, dù sao người ta cũng thay đại ca nàng ta đi chiến trường chịu chết, nhưng ngoài nói cảm ơn thì nàng ta cũng không biết nên nói gì nữa. Vội vàng dặn Cổ Thanh Sơn sáng mai đi nhà nàng ta ăn cơm rồi nhanh chóng ra về.

Nhìn bóng lưng nàng ta đi xa, Cổ Thanh Sơn thở ra một hơi như trút được gánh nặng. Hần đi vào trong, xóc chân lên, lấy ra tượng gỗ, trái tim đập loạn trong ngực, nhìn tới nhìn lui, cảm thấy không bị xức mẻ mới yên tâm thở phào. Trong phòng tối, hần đi ra ngoài cửa chính, dựa vào ánh hoàng hôn nhanh chóng đem mặt mình và Ninh Hạo khắc lên. Sau đó mới vội vàng ăn tối.

Cổ Thanh Sơn đem vòng tay mẫu thân lưu lại cùng với đôi bông tai hần mua gói cẩn thận bỏ vào trong lòng, một tay cầm bình đựng tiền, một tay cầm tượng gỗ khắc, bước nhanh về hướng nhà lý chính.

Cả nhà Ninh Hinh vừa ăn cơm xong, lúc Cổ Thanh Sơn đi vào, ngạc nhiên nhìn người dọn dẹp chén bát lại là cha Ninh Hinh và Ninh Hạo. Nương Ninh Hinh thì ngồi ghé tựa bên cạnh, đang nhanh tay xe chỉ, thấy hần đi vào, vội vàng đứng dậy nói:

"Thanh Sơn, có chuyện gì vậy? Đại nương có làm gấp cho người một bộ quần áo, cũng không biết vừa hay không, vừa hay người đã đến, mau thử xem."

Cổ Thanh Sơn sùng sốt, ngờ ngác đem cái bình cùng với tượng gỗ đặt ở trên bàn, tùy ý nương Ninh Hinh đem quần áo mới mặc lên người, ngờ ngác nhìn bà kéo nơi này, chỉnh nơi kia. Trong mắt bỗng nổi lên hơi nước, hần gất gao mím môi, ép chính mình không được khóc.

"Thật đúng là vừa, vóc người người cùng Ninh Bân không khác nhau lắm, ta dựa vào dáng của Ninh Bân để may, may miễn không rộng lắm. Sau này còn muốn cầm đao, cầm cung đánh giặc, không được gầy như thế này." Nương Ninh Hinh vừa thu lại quần áo, ngồi xuống may nốt cái tay, vừa lái nhai nói.

Cổ Thanh Sơn đem cái bình trên bàn đẩy về phía trước, nói: "Ninh bá bá, đại nương, đây là toàn bộ số tiền ta để dành được, hơn ba ngàn văn tiền, ngày mai ta đi rồi, không biết có còn sống trở về nữa không. Số tiền này ta gửi lại nhà bá bá, nếu là ta không thể trở về liền dùng để cho tiểu Hạo lấy vợ, tuy rằng không nhiều lắm, nhưng cũng là một mảnh tâm ý của ta. Còn đây là vòng tay và bông tai liền cho Ninh Hinh làm.. làm đồ cưới đi."

Trong lòng ề ề, Cổ Thanh Sơn cắn chặt môi ngăn cho bản thân mình không khóc. Hần ao ước cỡ nào nam nhân chăm sóc nàng cả đời chính là hần, hần khẳng định sẽ không để nàng phải ra đồng làm việc, có món ngon đều nhường cho nàng, nàng muốn gì hần cũng đều cho hết, nhưng là...

P/s: Bộ này hơn một trăm chương nên ta cần nàng nào yêu thích đọc truyện điền văn phụ edit, không cần kinh nghiệm cũng được a. Ai làm thì nhắn tin cho ta biết nha. Yêu thương!!!

Bạn đang đọc truyện *Điền Viên Mật Sủng* (Điền Viên Ngọt Sủng) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Nghĩ thông suốt

"Này làm sao được, Thanh Sơn, người tích cóp được chút tiền cũng không dễ dàng, vẫn là lưu lại cho chính mình đi." Cha Ninh Hình là người phúc hậu, không muốn chiếm tiện nghi người khác.

"Ninh bá, ngài liềngiữ giúp ta đi, bằng không ta cũng không biết nên cất ở đâu nữa. Mang theo đi lính, cũng không được a." Cố Thanh Sơn thấp giọng nói.

Cha Ninh Hình nghĩ nghĩ, gật đầu nói: "Cũng được, người đã tin được nhà chúng ta, lát nữa ta liền đem nó chôn xuống dưới gốc cây hoa quế ở trong sân, chờ người trở về thời điểm, lại đào lên đưa cho người."

Cố Thanh Sơn gật gật đầu, dùng khước mắt nhìn xung quanh, Ninh Hình đâu rồi? Nàng sẽ không sớm như vậy liền đi ngủ chứ? Hắn muốn gặp nàng một chút, đem chạm khắc gỗ giao cho nàng, cuối cùng ngắm nàng thật kỹ, đem bộ dáng của nàng khắc vào trong đầu, mang theo ký ức này đi chiến trường chịu chết.

"Thanh sơn ca, người trước đừng đi, chờ ta một chút." Buồng trong bổng truyền đến giọng nói của Ninh Hình, Cố Thanh Sơn nghe xong trong lòng vui mừng, trái tim không tự chủ được đập thình thịch.

Ở ánh mắt vừa chờ mong vừa nghe ngóng của hắn, tiểu cô nương xinh đẹp tay cầm một đôi giày, mỉm cười bước ra: "Thanh sơn ca, ta làm cho huynh một đôi giày, thời gian gấp nên đường may hơi thô lớn, tuy không đẹp mắt nhưng mà vẫn mang được. Huynh mau thử xem, nếu là không vừa, buổi tối ta thức đêm lại làm một đôi khác cho huynh."

Ninh Hình vừa nói liền cúi người xuống, đem đôi giày đặt ở trên mặt đất, để cho hắn mang thử. Cố Thanh Sơn sững sốt, hắn không ngờ Ninh Hình thế nhưng làm giày cho hắn. Hắn vui mừng đến nỗi không biết mở miệng sao mới tốt, chỉ ngây ngô cười. Cầm đôi giày trên mặt đất, hạnh phúc ngắm nhìn, ngón tay thô ráp cẩn thận vuốt ve đế giày mũi giày, sau đó thật cẩn thận mà cất vào trong lòng ngực: "Không cần thử, ta nhìn qua là biết vừa rồi."

Ninh Hình làm giày, hắn làm sao nỡ đi chứ? Vô luận vừa hay không vừa đều không sao cả, đôi giày này vốn không phải dùng để mang ở trên chân, mà là mang ở trong lòng hắn.

"Thanh sơn ca, ta hôm nay làm giày thời điểm nghĩ nghĩ, kỳ thật người đi tham gia quân ngũ cũng chưa chắc là chuyện xấu. Tiểu Hạo liền vẫn luôn hy vọng có thể có cơ hội học võ đấu, chính là từ xưa đến nay nhà nghèo thì học văn, nhà giàu thì học võ, ở thôn chúng ta có thể biết mấy chữ đã xem như là không tồi rồi, đừng nói đến việc mơ mộng học võ. Nếu huynh thích săn thú, vậy đi trong quân chịu khó cố gắng học chút bản lĩnh, hai năm sau trở về không phải là có thể đi săn thú sao?" Ninh Hình cười nói.

Cố Thanh Sơn biết nàng là đang an ủi chính mình, bất quá, nàng có thể nghĩ ra những lời này, cũng làm hắn thực cảm động.

"Ninh Hình, cảm ơn muộn đã an ủi ta. Cái chạm khắc gỗ này ta khắc ba chúng ta bắt cá, muối giữ làm kỷ niệm, vạn nhất nếu là ta....." Cố Thanh Sơn đem chạm khắc gỗ đưa đến trước mặt Ninh Hình giọng hơi nghẹn ngào nói.

Ninh Hạo luôn luôn hoạt bát cũng biết đây là sinh ly tử biệt, khóc nước mắt ngắn nước mắt dài, một câu cũng nói không nên lời.

Ninh Hình lại không khóc, đầu hơi nghiêng, hắn bĩu môi nhìn hắn nói: "Thanh sơn ca, ta không phải là an ủi huynh, ta nói chính là sự thật. Cha ta nói lần này là do đích thân Hoàng Thượng ngự giá thân chinh, huynh nghĩ xem, mấy chục vạn đại quân, cũng không phải đều chết hết ở biên quan, ta cảm thấy ít nhất có hơn một nửa cơ hội có thể trở về. Hơn nữa, Hoàng Thượng tự mình đi đánh giặc, không có khả năng đánh 9, 10 năm đi, nhiều nhất là 2, 3 năm, huynh liền trở lại. Huynh vốn cần mẫn lại thông minh, học chút bản lĩnh, cần thận, khẳng định có trở về. Đến lúc đó, huynh học võ công, liền có thể săn thú kiếm tiền, xây nhà mới, cưới vợ, sống vui vẻ. Thanh sơn ca, huynh ngàn vạn lần không được tuyệt vọng, buông xuôi, huynh nhất định phải nghĩ tích cực lên."

Đừng nói là Cố Thanh Sơn, ngay cả cha mẹ của Ninh Hình để mang về mặt kinh ngạc nhìn nàng. Nhà đầu này, thế nhưng có thể nghĩ sâu xa như vậy.

Cố Thanh Sơn ngờ ngẩn mà nhìn nàng, trong lòng loạn chuyển. Ninh Hình nói rất có lý, là chính mình quá bi quan, như thế nào liền không nghĩ tới chuyện này đâu? Cách đây ba năm cũng cùng Đột Quyết đánh, nghe nói xuất đi mười vạn đại quân, đã trở lại bảy vạn. Lần này là hoàng thượng đích thân ngự giá thân chinh, mấy chục vạn đại quân, có lẽ không phải đi chịu chết, mà là có cơ hội rất lớn trở về. Nếu trong vòng ba năm có thể trở về, liền có cơ hội cưới Ninh Hình làm thê tử. Trong quân đội nào cũng dạy binh lính chút công phu, chỉ cần hắn chăm chỉ học, liền có thể săn thú, kiếm nhiều tiền, xây nhà, cưới vợ, sinh hài tử..... Hơn nữa, Ninh Hình có thể khuyên hắn như vậy, nói không chừng trong lòng nàng vốn cũng cùng hắn ý tưởng giống nhau, biết đầu nàng sẽ chờ hắn a.

Cố Thanh Sơn hai tròng mắt toả sáng, thần thái tươi tỉnh, vui vẻ nắm lấy Ninh Hình, nói: "Ninh Hình, ta đã hiểu, muội nói rất đúng. Ta không thể tự sa ngã, ta phải nắm bắt được thật tốt cơ hội này, học chút bản lĩnh, tranh thủ lập chút công trạng, mai sau trở về thú cô nương ta yêu thích."

Trước mặt cha nương bị hắn cầm tay, khuôn mặt nhỏ của Ninh Hình đột nhiên đỏ bừng, dùng sức rút tay ra, xấu hổ cúi đầu mà ngồi im lặng ở trên ghế.

Cố Thanh Sơn lúc này mới phát hiện chính mình dường đột, vội vàng xin lỗi: "Thực xin lỗi, thực xin lỗi, ta..... ta bỗng nhiên cảm thấy chính mình còn có thể trở về nên quá..... quá kích động."

Cha Ninh Hinh là người rộng lượng, ở trong mắt hần Ninh Hinh còn là tiểu hải tử, nên cũng không đoán được tâm tư Cố Thanh Sơn đối nàng, thấy hần suy nghĩ thông suốt, cũng thực vui mừng: "Thanh sơn, một khi đã như vậy, ngươi liền mang theo quần áo cùng giày về nghỉ ngơi sớm một chút đi, ngày mai giờ mẹo đến nhà ta tập hợp, sau đó các ngươi cùng đi lên trấn trên báo danh, chịu khó học tập không chừng được tướng quân nhìn trúng mang theo bên mình dạy dỗ."

"Vâng! Vậy ta đây đi trở về, mọi người cũng nghỉ ngơi sớm một chút đi. Tiểu Hạo, đừng khóc nữa, mai sau trở về huynh liền dạy đệ võ công." Cố Thanh Sơn vỗ vỗ bả vai Ninh Hạo, lưu luyến nhìn Ninh Hinh đang cúi đầu một cái nữa, mới cáo từ ra về.

Đêm nay, hần ngủ không được, nằm suy nghĩ rất nhiều chuyện, đầu óc thực loạn, suy đoán một chút sinh hoạt trong quân doanh, cũng khát khao về tương lai tốt đẹp.

Ôm đôi giày Ninh Hinh làm cho hần trần trọc mãi đến hơn nửa đêm mới mơ mơ màng màng ngủ. Sáng sớm gà nhà hàng xóm gáy lần đầu tiên, hần liền thức dậy. Đeo tay nải đựng vài bộ quần áo, rồi nhét đôi giày Ninh Hinh làm cho vào trong ngực, cuối cùng nhìn kỹ lần cuối ngôi nhà hần sống mười mấy năm qua một vòng, sau đó dứt khoát bước đi.

Trong nhà lý chính mới chỉ có mình nhà Ngô Đại Lực, người một nhà vây quanh Ngô Đại Lực nói chuyện. So sánh với bên đó thì Cố Thanh Sơn có vẻ đặc biệt đáng thương. Hần lẻ loi một mình một người đứng ở góc tường, trên vai đeo một cái tay nải màu xanh đen, cúi đầu đứng ở nơi đó, vẻ mặt không vui không buồn.

Ninh Hinh có thói quen dậy sớm, làm xong cơm sáng, liền thấy trong sân tụ tập một nhà Ngô Đại Lực, chỉ có mình Cố Thanh Sơn lẻ loi.

"Tiểu Hạo, đệ đi kêu Thanh Sơn ca tới ăn sáng đi, hần khẳng định còn không có ăn cơm đâu." Ninh Hinh xuyên qua cửa sổ nhìn trong sân rất nhiều người, nằng nịu xuống giường đi ra ngoài kêu hần, liền bảo Ninh Hạo đi, còn dặn dò thêm: "Đệ gọi nhỏ chút đừng kinh động đến người khác."

Ninh Hạo và Cố Thanh Sơn cảm tình luôn luôn tốt, vừa nghe lời này, xoa đôi mắt nhấp nhem ngủ ngồi dậy, mơ mơ màng màng đi đến ra sân nắm góc áo Cố Thanh Sơn kéo kéo, nói: "Thanh sơn ca, huynh còn không ăn sáng đúng không? Tỷ của đệ nói huynh đi vào bếp ăn cơm."

Cố Thanh Sơn sừng sốt một chút, sau đó khoe miệng khó có thể che dấu được khê nhếch, tâm tình khẩn trương này giờ lập tức giảm bớt.

Đi theo Ninh Hạo vào phòng bếp, liền thấy trên bàn đã để sẵn hai đĩa đồ ăn sáng, một chén trứng gà chưng, mấy cái bánh bao lớn và một chén cháo gạo kê.

"Thanh sơn ca, ngươi mau ăn chút đi, đừng để bụng đói mà đi." Ninh Hinh một bên vừa nhiệt tình mời hần, một bên cẩn thận lột vỏ trứng gà.

"Được." Cố Thanh Sơn cười đáp lại. Ngồi xuống cạnh cô nương hần thích, đưa tay nhận lấy một cái bánh bao Ninh Hinh đưa qua, cắn miếng lớn, vừa nhai vừa hỏi: "Ừa? Ninh bá cùng đại nương đâu?"

"Haiz, cũng không biết nương Xuân Nha nghĩ như thế nào, tự nhiên muốn đem nàng ta gả cho Ngô Nhị Cầu. Xuân Nha một hai đòi thất cổ tự tử, nương nàng ta từ lúc trời còn mờ mờ sáng đã đi đến tìm cha nương ta qua hòa giải rồi." Ninh Hinh nói đến việc này liền không tự chủ được mà nhàu mày.

"Nga." Cố Thanh Sơn động tác hơi cứng lại, nhìn Ninh Hinh rồi rầm sắc mặt, hần nghĩ muốn nói cho nàng biết chân tướng, nhưng chính là bản thân đã đáp ứng quá Xuân Nha sẽ không nói chuyện của nàng ta cho người khác.

"Thanh sơn ca, ngươi mau ăn đi, lát nữa cha ta trở về sẽ mang bọn huynh đi ngay đó. Tranh thủ ăn nhanh đi." Ninh Hinh vừa hối vừa đem quả trứng gà bản thân lột sạch sẽ bỏ vào tay Cố Thanh Sơn. Trứng gà còn nóng âm ấm, bóng loáng mềm mại lại có co dãn, tựa như khuôn mặt nhỏ của nàng vậy. Cố Thanh Sơn nắm ở lòng bàn tay, nhìn đến xuất thần, có chút luyến tiếc ăn.

Ninh Hạo tỉnh ngủ, bỗng nhiên cảm thấy rất đói, cũng bắt đầu ăn cơm, còn thúc giục Ninh Hinh nói: "Tỷ, ngươi cũng bóc cho đệ một quả trứng gà đi."

Ninh Hinh đang bóc quả thứ hai, mí mắt cũng chưa thêm nâng lên nói: "Đệ muốn ăn thì tự mình bóc, tỷ bận bóc cho Thanh Sơn ca rồi."

"Tỷ, Sao hai người có thể bắt công như vậy nha, lần trước rõ ràng bắt được năm con cá, Thanh Sơn ca cũng cho tỷ ăn con lớn nhất. Hôm nay tỷ bóc trứng gà cũng chỉ bóc cho huynh ấy, không cho đệ. Đệ có phải hay không là thân đệ đệ của tỷ?" Ninh Hạo tám tuổi, đúng là cái tuổi hay ganh tỵ, không chịu sự bất công nhìn Ninh Hinh tranh luận.

"Thanh Sơn ca một lát liền đi rồi, tỷ không bóc cho huynh ấy làm sao ăn kịp? Đệ lại không phải không có tay, bản thân không tự bóc mà còn bắt tỷ phải bóc thay?" Ninh Hinh quay người lại đi vào phòng của mình.

Ninh Hạo không phục, đẩy cửa đuổi theo đi vào, vẫn còn tiếp tục tranh cãi.

Cố Thanh Sơn dùng tay áo lau nhanh đôi mắt, không muốn để cho người khác phát hiện chính mình rơi nước mắt, bùng lên chén cháo gạo kê mà uống từng ngụm to.

Lúc này tiếng một nhà Doãn Tứ thẩm từ bên ngoài truyền tới: "Thanh sơn, ngươi ở đâu vậy?"

Cố Thanh Sơn buông chén, đi ra sân, bình tĩnh cùng một nhà Doãn Tứ thẩm từ biệt.

"Thanh sơn, ta kêu ngươi qua ăn cơm sao ngươi không có qua chứ? Doãn gia chúng ta thật xin lỗi ngươi, ngươi..... ngươi nếu là thực sự có cái gì

không hay xảy ra, tương lai ta liền cho một đứa con của Tiểu Xuyên mang Cổ, làm cho hán hăng năm sẽ quét dọn hương khói cho cha mẹ người..." Doãn Tử thâm vừa nói vừa khóc rồi tỉnh rồi ngủ.

Cổ Thanh Sơn hít sâu một hơi, xoay nửa cái thân mình, nhìn sang hướng cửa sổ phòng của Ninh Hinh giương giọng nói: "Tứ thâm, ngài đừng nói như vậy. Ta khẳng định sẽ trở về. Ta muốn đi trong quân học bản lĩnh, lập chiến công, chờ ta trở lại liền mua nhà mới, cưới vợ, sống ngày lành."

Tuy rằng tất cả mọi người đều cho rằng lời hán nói không đáng tin, nhưng là ở áp lực thể lương không khí, đúng là vẫn cần vài câu nói như vậy cổ vũ.

Ngô Đại Lực là người thứ nhất hưởng ứng: "Đúng vậy, Thanh Sơn ca, ta cũng nghĩ như vậy. Ta có sức lực, đi binh, biết đâu liền có cơ hội làm rạng rỡ tổ tông."

Cổ Thanh Sơn mỉm cười, yên lặng nghĩ thầm: Ta không cần làm rạng rỡ tổ tông, ta chỉ nghĩ muốn cưới..... Ninh Hinh.

Bạn đang đọc truyện *Điện Viên Mật Sùng (Điện Viên Ngọt Sùng)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Nhập Ngũ

Năm người tạo thành một đội, năm đội thành một hàng. Sau khi nhập ngũ, Cổ Thanh Sơn nhìn thấy người đội trưởng của mình là một lão binh cũ tầm hơn bốn mươi tuổi, trong lòng hán bỗng cảm thấy thấp thỏm không yên vì binh lính cũ thường hay bắt nạt binh lính mới.

Buổi tối ngày đầu tiên, lão binh liền đem quần áo dơ của chính mình thay ra giao cho một binh lính nhỏ tuổi nhất trông khá mập mạp đi giặt. Người này ở nhà là em út, chưa bao giờ phải làm việc này nên vẻ mặt không vui, cuối cùng bị lão binh kia đạp lên mông một cái thật mạnh hán mới mang về mặt không tình nguyện đi.

Cổ Thanh Sơn ngồi ở trong một góc, không nói lời nào, rất nghiêm túc nghe ba người còn lại nói chuyện.

Lão Lý hơn ba mươi tuổi, làm nghề đốt lò gạch, bởi vì đặc tội người khác, mới bị chen ép bắt đi lính. Vương ca thì hai mươi tuổi, năm ngoái mới vừa cưới vợ, cũng là do rút thăm bắt được phải đi nên luôn lớn giọng than thở bản thân xui xẻo.

"Thủ lĩnh, ngài tòng quân đã bao nhiêu năm rồi vậy? Chúng ta vào thời điểm nào mới có thể trở về?" Cổ Thanh Sơn rốt cuộc nhịn không được hỏi một câu.

Lão binh đối với một tiếng "thủ lĩnh" rất hưởng thụ, vui vẻ cất cao giọng nói: "Ta hả, từ mười bảy tuổi liền đi tòng quân, đến bây giờ vừa đủ hai mươi lăm năm. Tiểu tử người vừa tới liền nghĩ đến chuyện trở về, có phải hay không trong nhà có người thương ngóng chờ?"

Mọi người nghe xong đều cười ha ha, sinh hoạt quân binh khá nhàm chán, lúc nào cũng trong tình trạng có thể rơi đầu mất mạng nên lâu lâu tán gẫu chút về những nữ nhân mà đám lính thương yêu tiêu khiển khiến bọn họ cảm thấy vui vẻ nhất.

Nhưng Cổ Thanh Sơn lại cười không nổi, hán năm nay cũng đã mười bảy, nếu hai mươi lăm năm nữa mới trở về quê, Ninh Hinh đã trở thành một lão thái thái, lúc hán trở về, người ta khẳng định đã con cháu đầy đàn.

"Thật ra, ta cũng đã sớm có thể hồi hương. Nhưng ta là cô nhi, trong nhà không còn người thân nào, cũng không có phòng để ở, nếu trở về..... có khả năng sẽ chết đói, không bằng ở trong quân còn có chén cơm ăn." Lão binh thở dài nói.

Wương ca vội la lên: "Ngài cứ nói thật đi, chúng ta đại khái khi nào mới có thể trở về?"

"Các người a, nếu đã tới, phải lo mà nghĩ cách như thế nào mới có thể bảo vệ tính mạng đi. Đội quân này là năm mươi vạn đại quân chinh phạt Đột Quyết, Hoàng Thượng ngự giá thân chinh, nếu đánh thắng nhanh có lẽ trong vòng một năm là có thể trở về. Tuy nhiên, việc đánh giặc không thể đoán chuẩn được, ba năm hay năm năm cũng là rất có khả năng, nên các người phải chuẩn bị tâm lý nhận mệnh đi thôi."

Cổ Thanh Sơn cố gắng không chế tâm trạng khẩn trương, tận lực bình tĩnh mà quan sát xung quanh. Nhưng là người lần đầu tiên rời nhà đi một mình lang bạt, có một số việc hán thấy lại cũng nhìn không thấu. Bất quá, có một việc hán nghĩ rất minh bạch, nếu muốn được người khác chỉ điểm, trước hết phải trả giá. Hán không có gì để cho người ta, nhưng hán là người chăm chỉ, làm chút việc sai vật giúp người ta cũng không khó khăn gì.

Hiện giờ đại quân đang đóng quân để thao luyện, cũng không có chân chính đi đánh giặc, còn đang đối xung quanh mạng thêm tân binh lại đây. Cổ Thanh Sơn muốn nắm chặt thời gian này để học lớn chút bản lĩnh, nhưng tạm thời tìm không thấy biện pháp tốt, liền lựa chọn giúp lão binh đội trưởng cùng lão Lý giặt quần áo, lấy cơm. Thằng nhóc mập cũng muốn trộm lười, có ý muốn Cổ Thanh Sơn đem quần áo của hán cũng đi giặt, liền bị Cổ Thanh Sơn đá cho một cái.

"Người còn trẻ tuổi, sao có thể lười như vậy? Tự bản thân giặt đi." Cổ Thanh Sơn đen mặt nhìn qua khá nghiêm khắc. Hán có thể giúp người khác làm việc, nhưng không có nghĩa là tùy ý bị người khác sai bảo.

Chớp mắt một tháng đã trôi qua, Lý tướng quân dẫn dắt một đội quân tiến đến Tây Châu, gặp đám binh Đột Quyết, liền đánh một trận, thương vong không lớn. Cố Thanh Sơn mỗi ngày đều phi thường nghiêm túc thao luyện ở bãi luyện tập, chính là binh lính quen có thể học cũng chỉ là mấy cái động tác bình thường, cho dù có luyện tập chăm chỉ cũng không tiến bộ bao nhiêu, ngược lại hắn có thể học xong bản lĩnh làm gạch của lão Lý, chỉ là không có cơ hội để thử một lần.

"Thanh Sơn, ngươi là đứa nhỏ bản lĩnh, cần cù, chịu khó học tập, chẳng qua... phương pháp sai rồi." Đêm nay khao thưởng quân binh, uống mấy bát rượu xuống bụng, Lão binh cũng nói nhiều thêm mấy lời.

Cố Thanh Sơn thấy hắn thích uống rượu, liền đem hai chén rượu chính mình được chia đưa qua cho hắn, nói: "Ngài hảo, ta vốn không sáng dạ nên mong ngài có thể chỉ điểm chỉ cho ta một hai."

Lão binh Ngũ Trường cũng không chút khách khí mà bung chén rượu lên uống một hơi cạn sạch, gật đầu nói: "Xem ở việc ngươi cho ta giặt quần áo một tháng, ta liền chỉ cho ngươi một con đường. Ngươi có nhìn thấy chỗ ánh lửa sáng rực kia không?"

Cố Thanh Sơn nhìn theo hướng chỉ, liền thấy đó là lều trại của các đại, phó tướng quân, đang có người gặm đùi dê, ôm bình uống rượu, liền nói: "Cái này thì ta biết, đó là nơi các tướng quân ở."

"Đúng vậy! Ngươi nếu muốn học bản lĩnh thật sự thì phải nghĩ biện pháp đi vào nơi đó. Chứ không sau này đánh trận thật, chúng ta này đó lính hầu chỉ là kẻ chết thay mà thôi." Ngũ Trường thở dài nói.

Cố Thanh Sơn cười khổ: "Ta là một tiểu thư nghèo từ thôn ra, sao có thể đi vào nơi đó được chứ? Chính là cho ta làm một chức quan, ta cũng làm không được, vì một chữ bẽ đôi ta cũng không biết."

"Tiểu tử ngốc, trung quân tướng cũng không phải ai cũng đều làm quan, cũng có hầu hạ quan quân thân binh. Thân binh chỗ đó, đều là có hậu thuẫn. Từ nhỏ được nuông chiều, ai cũng không muốn hầu hạ người khác. Việc khác ta không nói, liền ngươi cần mẫn làm việc lật vật, bọn họ liền vui vẻ cho ngươi đi vào. Chỉ cần ngươi hơi chút ngẫm lại biện pháp, theo chân bọn họ làm thân là được. Nơi đó có vài người là mang theo thị vệ trong nhà tới, công phu cao, cho nên...có thể học bản lĩnh, vừa được ăn ngon, sau này trên chiến trường còn có thể bảo mệnh." Ngũ Trường nói như thật, bung lên một bát rượu khác mà Cố Thanh Sơn hiểu kính uống một hơi cạn sạch.

Thằng nhóc mập mạp không phục lâu bầu nói: "Trung quân tướng tốt như vậy, sao ngươi không đi?"

"Cái này..." Ngũ Trường cười hắc hắc: "Địa phương kia cũng không phải ai cũng đều có thể đi, ví dụ như ngươi thứ lười, đi vào để bị người ta tẩu chết à. Còn vì sao Thanh sơn có thể? Vì hắn có thể chịu khổ, lại chịu đựng tâm. Không chỉ riêng việc tay chân cần mẫn, trong lòng hắn có nuôi ý chí mạnh mẽ, ngươi xem khi hắn bị bắt nạt, bị coi thường hắn đều không để bụng, một lòng nghĩ muốn học bản lĩnh, học bản lĩnh..... Ngay cả việc thiếu lò gạch gia trường của lão Lý đều truyền cho hắn, chỉ tiếc không dùng được, ha ha ha."

Lão Lý lắc đầu cười nói: "Đúng vậy, chúng ta hiện tại là tùy thời có khả năng rơi đầu. Nếu là ở trong thôn mà gặp được Thanh Sơn, ta thật đúng là muốn nhận hắn làm con rể. Thanh sơn, Ngũ Trường nói đúng, ngươi muốn học bản lĩnh, phải đi đến bên người có bản lĩnh mới được."

Cố Thanh Sơn nghiêm túc gật gật đầu, từ đây, bắt đầu lưu ý động tĩnh của trung quân tướng.

Vào trung tuần tháng 9, đại quân đóng quân ở biên giới Hoàng Hà. Thôn Cố Thanh Sơn ở có con sông Lai Thủy Hà là một nhánh của sông Cự Mã, mặt sông ở đó không gợn sóng, vô cùng tĩnh lặng. Từ nhỏ đến giờ con sông lớn nhất mà hắn gặp qua là sông Cự Mã.

Gió thu thổi từng đợt, sóng dữ xô đẩy, khí thế hào hùng.

Cố Thanh Sơn ôm vài bộ quần áo đi ra bờ sông giặt, thì thấy một đám binh lính tuổi trẻ đang vây quanh mấy vị tướng lĩnh, người cầm đầu có thân hình cường tráng, mặc kim giáp lóe sáng, hắn là một người có địa vị.

Cố Thanh Sơn chưa từng cùng các đại nhân vật giao tiếp qua, đáy lòng có chút sợ hãi, nhưng nghĩ đến lời Ngũ Trường nói, nghĩ đến Ninh Hinh, hắn liền gan lớn chậm chậm đi qua.

"Các ngươi nhìn con sông này, sóng cuộn quay cuồng mấy chục trượng khoan, các ngươi có sợ không?" Nam nhân mặc kim giáp hỏi.

"Không sợ." Tiểu tướng cùng những binh sĩ xung quanh lớn giọng cùng nhau đáp.

"Tốt, bốn soái hôm nay liền nhìn xem các ngươi bơi như thế nào, từ nơi này xuống nước, bơi sang bờ bên kia nhờ vào một cây cỏ mang về đây. Ai đứng thứ nhất, bốn soái có trọng thưởng." Nam nhân mặc kim giáp lớn tiếng nói.

Vào tháng 9 nước sông đã bắt đầu rất lạnh, trời này mà nhảy vào sông thì... cho nên nguyên một đám vừa la hét không sợ giờ phút này chỉ có năm người bắt đầu cởi áo. Cố Thanh Sơn tim đập như đánh trống, đây là một cái cơ hội, nhưng chính là hắn chưa từng bơi qua con sông lớn có nhiều cọc gỗ bẫy như vậy bao giờ, không biết chính mình có thể hay không kiên trì được. Nhưng là hắn nghe được nam nhân kia tự xưng bốn soái, không biết có phải đông lộ quân đại soái Lý tướng quân không?

Khả năng có được cơ hội quá khó, không có thời gian cho hắn nghĩ nhiều, vội vàng chen vào đám người kia giọng run run nói: "Tướng quân, ta có thể thử một chút không?"

Lý tướng quân nhìn quần áo trên người Cố Thanh Sơn, thấy cũng là binh lính của quân mình, liền gật đầu nói: "Được, nếu ngươi có đủ can đảm, liền

xuống nước đi, các người cũng đứng dậy mạnh, nếu cảm thấy bản thân hết sức liền bơi quay lại."

Sáu tiểu tử sau khi có hiệu lệnh, tất cả đều nhảy vào trong nước, Cố Thanh Sơn không rảnh xem người khác như thế nào, chỉ liều mạng bơi về phía trước. Lúc hần bơi tới bờ bên kia, đã mệt đến mức không thở nổi. Hần quay đầu lại nhìn thấy mấy người khác còn ở trong nước chưa đi lên, trong lòng mừng thầm, vội vàng chạy lên trên bờ nhờ một bụi cỏ nhỏ cắn chặt trong miệng, nhanh chóng bơi về.

Người thứ hai và thứ ba lên được trên bờ nhưng đều nằm bất động, thấy Cố Thanh Sơn lại muốn nhảy xuống nước, một tiểu tử mày kiếm, gương mặt sáng sủa lên tiếng khuyên: "Vị huynh đệ này, so với thường thì mạng quan trọng hơn... cũng đừng ép buộc bản thân quá... chẳng may trên đường bơi về không còn sức lực thì..."

Cố Thanh Sơn cũng đang mồm to thở phì phò, nhìn sắc mặt tái nhợt của hai người, đáp: "Cám ơn người nhắc nhở, nhưng mà, việc này với ta mà nói rất quan trọng, ta đi rồi, các người nghỉ một lát rồi hẵng đi."

Bịch!

Hần lại nhảy vào trong sông, vứt bỏ hết thảy mọi suy nghĩ lung tung trong đầu, tập trung hết sức bơi về phía trước, vào lúc hần cảm thấy thiếu không khí đến mức muốn nổi tung lồng ngực thì trước mắt hần xuất hiện khuôn mặt tươi cười của Ninh Hinh.

Ninh Hinh, nàng chờ ta, ta sẽ trở về...

Cố Thanh Sơn nhảy lên ao cố hít lấy một hơi không khí dài rồi tiếp tục bơi về phía trước.

"Đây là...cò ta hái từ bờ bên...kia..." Hần đem nắm cỏ ném lên trên mặt đất, rồi nằm vật xuống thở hồng hộc.

"Tốt, tiểu tử người làm tốt lắm, người thuộc doanh trưởng nào, bốn soái muốn trọng thưởng người, người nghĩ muốn được ban thưởng cái gì?" Lý tướng quân cười nói.

Cố Thanh Sơn lại thay đổi tư thế nằm để thở, một lát sau mới bò dậy, quỳ gối trước mặt nam nhân kia nói: "Tướng quân, ta muốn... đi vào trung quân trưởng, để học bản lĩnh."

Lý tướng quân nhìn hần một cái thật sâu, gật đầu nói: "Hảo, là một tiểu tử có chí khí, bốn soái cho phép người tiến vào trung quân trưởng, Sĩ Lễ, cho hần vào doanh trưởng của người đi."

"Vâng, tướng quân." Đàm Sĩ Lễ lĩnh mệnh, lập tức xoay người nói với người thứ hai bò lên trên bờ nói: "Phí Cường, hai người các người đều yêu cầu trở về thay quần áo, người dẫn hần sang doanh trưởng của chúng ta, sắp xếp ổn thỏa đi."

Phí Cường cười hi hi vuốt nước trên tóc nói với Cố Thanh Sơn: "Tiểu tử, không tồi, về sau chúng ta có thể cùng nhau luận bàn."

Cố Thanh Sơn liên tục đập đầu cảm tạ tướng quân, mới đi theo Phí Cường, vừa đi vừa cười hắc hắc: "Ta gì cái gì cũng đều không biết, nào dám nói tới luận bàn, vừa thấy người chính là cao thủ biết võ, khi nào người nhân rồi thì dạy ta một chút, ta có thể mỗi ngày giúp người giặt quần áo."

Phí Cường cười ha ha: "Được, người - người huynh đệ này ta nhận. Về sau ca ca dạy người bản lĩnh, người là không biết a, cảm giác ở nơi này không có đối thủ để luyện tập võ cùng buồn chán."

Bạn đang đọc truyện *Điền Viên Mật Sủng* (Điền Viên Ngọt Sủng) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Gặp quý nhân

Ở trong ánh mắt hâm mộ của mọi người xung quanh, Cố Thanh Sơn nhanh tay thu thập đồ đạc đi trung quân trưởng. Hần khó có thể kiềm nén được sự vui mừng trong lòng, ngay cả khóe miệng đều không tự giác mà cong lên.

Nhưng mà, loại hưng phấn này ở ba ngày sau liền biến mất hầu như không còn.

Ở thám tử doanh đúng là có thể học được một ít kỹ xảo dò hỏi quận tình, bất quá đối với một kẻ luôn ngóng trông học võ công thật thì chỉ có thể nhìn thấy nhưng không với tới được. Mỗi ngày, vào giờ mẹo khi binh lính đi thao luyện, cũng vẫn là mấy động tác bình thường kia. Vì thế, hần chú ý tới Phí Cường o bên cạnh đang cảm thương mùa may quay cuồng nhưng là hần cũng không có chỉ cho binh lính, chỉ đàm luận cùng một nam nhân khác tên Mã Huy là người chuyên môn chỉ đạo võ cho binh lính.

Vị Đàm phó úy cũng rất khác biệt, những tướng lĩnh khác đều là cao lớn thô kệch, lưng hùm vai gấu, chỉ có riêng hần mặt trắng như ngọc, ôn tồn lễ độ, nhìn kiểu gì cũng không giống kẻ mang binh đi đánh giặc.

Cố Thanh Sơn tuân thủ lời hứa, mỗi ngày giúp Phí Cường giặt quần áo, khiến Phí Cường mỗi ngày đều vui vẻ cười hi hi. Mã Huy ở chung một lều trại với

Phí Cường, luôn lờm lờm, về mặt tức giận. Có Thanh Sơn thấy vậy liền chủ động nói cũng giặt luôn quần áo cho hắn, Mã Huy liền xua xua tay nói: "Thôi bỏ đi, ta không nghĩ thiếu nhân tình của người khác, cũng không giống kẻ nào đó rõ ràng làm không được, còn hứa lung tung."

Phí Cường không phục mà nhảy dựng lên, ôm lấy bả vai Có Thanh Sơn nói: "Ai hứa lung tung? Người chờ xem, sẽ có một ngày Thanh Sơn huynh đệ tiền đồ vô lượng."

Có Thanh Sơn cùng Phí Cường liếc mắt nhìn nhau, vui mừng cười nói: "Dù không có cơ hội theo huynh học bản lĩnh, nhưng một cao thủ như huynh chịu xưng huynh gọi đệ với ta, ta cũng rất cao hứng rồi."

Người ôn trọng như Mã Huy cũng bị chọc cười, nhưn mày nói: "Tốt, ta rửa mắt chờ."

Có Thanh Sơn vẫn chịu thương chịu khó mà làm việc như cũ, đem chung quanh doanh trường đều quét sạch sẽ, bên trong cũng dọn dẹp gọn gàng ngăn nắp, so với các quân trường khác bộ dáng bừa bộn hoàn toàn bất đồng.

Phí Cường thiếu nhân tình sau một tháng, cũng không dạy cho hắn một chút công phu nào. Chỉ là sửa tư thế đứng tấn của hắn cho đúng lại, bắt hắn mỗi ngày dậy sớm nửa canh giờ so với binh lính khác để đứng tấn. Các binh lính sống cùng doanh trường mỗi ngày buổi sáng thức dậy đều sẽ nhìn đến hắn đứng chỗ kia như một pho tượng điêu khắc. Thấy một màn kia còn có phó úy Đàm Sĩ Lễ cùng với các tướng lĩnh khác, chỉ là mọi người vội vàng liếc mắt lướt qua, có người cười nhạo, có người cười lạnh, có người cười khổ.

Vô luận bọn họ cười như thế nào, Có Thanh Sơn vẫn ngày ngày dậy sớm đứng tấn.

Hôm nay, buổi tối ngày mười lăm tháng mười, bầu trời lác đác vài ngôi sao, ánh trăng cũng thoát ẩn thoát hiện trong đám mây. Ra ngoài điều tra một vòng trở lại, Có Thanh Sơn bỗng nhiên phát hiện dưới gốc cây bạch dương một hình bóng quen thuộc đang ngồi, là phó úy Đàm Sĩ Lễ. Trên tay phải của hắn đang cầm một thứ gì đó, lâu lâu hắn lại cúi đầu nhìn xem, rồi lại ngẩng đầu nhìn ánh trăng, tay trái thì cầm một bầu rượu, thỉnh thoảng uống vài ngụm.

"Đàm đại nhân, ngài không có việc gì chứ? Làm sao lại ngồi uống rượu một mình ở đây?" Có Thanh Sơn đi lên phía trước hắn, quan tâm hỏi.

Đàm Sĩ Lễ nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn một cái, nhẹ giọng nói: "Ngồi đi, bồi ta uống một lát."

Có Thanh Sơn không chút do dự ngồi xuống, tiếp được hắn đưa qua bầu rượu, hào sảng uống một ngụm to.

Đàm Sĩ Lễ cười cười, ôn hòa nói: "Người gọi là Có Thanh Sơn đúng không? Mỗi ngày buổi sáng đều so người khác dậy sớm luyện tập đứng tấn. Có người nói người thích ra vẻ, làm bộ chăm chỉ, cũng có người nói, người là người có chí khí, có thể chịu khổ, dám nghĩ dám làm, ai mà không nghĩ muốn quang tông diệu tổ, nên phải giống người như vậy. Người đến tột cùng nghĩ như thế nào? Cùng ta nói một chút xem nào."

Có Thanh Sơn cúi đầu, thấy được trên tay Đàm Sĩ Lễ cầm không ngờ là một cái khăn tay màu hồng nhạt, mặt trên thêu hoa anh đào. Hắn trong lòng hơi động, bỗng nhiên mình bạch, khó trách vị này nhìn như thư sinh cũng tới nhập ngũ, xem ra cũng giống chính mình, cũng là vì một cái cô nương.

Gặp gỡ tri âm, Có Thanh Sơn không sợ, thẹn thùng mà cười, nói: "Vì một bảo bối." Nói xong, từ trong lòng ngực đem đôi giày mà Ninh Hinh làm cho hắn lấy ra.

Đàm Sĩ Lễ tò mò thăm dò nhìn lên, phát hiện chỉ là một đôi giày vải bình thường, liền cười nói: "Đây là bảo bối của người?"

Có Thanh Sơn nghiêm túc gật gật đầu: "Đúng vậy, Ở thôn ta có một cô nương gọi là Ninh Hinh, nàng vừa ôn nhu lại vừa đẹp, đối với ta cũng đặc biệt tốt. Chính là do nhà ta nghèo, ta cưới không được nàng. Hiện tại đi lính, ta liền nghĩ học chút võ công, nếu có thể trở về, liền vào núi săn thú bán kiếm tiền, xây nhà mới, cưới nàng làm nương tử. Đây là giày nàng tự tay làm cho ta, cho nên cũng là bảo bối của ta. Mặc kệ ai nói cái gì khó nghe, ta chỉ cố gắng không ngừng, để có thể trở về cưới nàng, yêu thương nàng cả đời."

Đàm Sĩ Lễ giật mình, ngơ ngác mà nhìn Có Thanh Sơn, ánh mắt hắn lúc gần lúc xa, sau một lúc lâu mới hỏi: "Nàng bao nhiêu tuổi rồi? Sẽ chờ người trở về sao?"

Có Thanh Sơn nghe vậy càng thêm khẳng định suy đoán trong lòng, thành thật đáp: "Nàng năm nay mười ba, ở thôn của ta các cô nương khi du mười lăm tuổi sẽ đính hôn, mười sáu tuổi thì thành thân. Nếu trong vòng hai năm nữa mà có thể trở về, ta liền có cơ hội. Nếu là qua ba năm..... Nàng.....chỉ sợ cũng đã lấy chồng."

Ánh mắt của Đàm Sĩ Lễ cùng ánh mắt của hắn âm thầm xuống, tự mình lầm bầm: "Nàng sẽ không chờ người phải không?"

Có Thanh Sơn cười khổ: "Nàng cũng không biết ta thích nàng, vì ta không dám nói. Đôi giày này cũng không phải là tín vật, chỉ là nàng cảm thấy nhà ta quá nghèo, nghĩ ta không có giày đi, mới giúp ta làm một đôi. Hơn nữa nàng lại là khuê nữ của lí chính, lớn lên rất đẹp, đến khi đủ mười lăm tuổi, không biết có bao nhiêu người trong sạch muốn cầu hôn, nàng làm sao sẽ chịu chờ ta chứ?"

Đàm Sĩ Lễ lấy lại bầu rượu, hưng hăng uống một hơi, nhẹ nhàng vuốt ve khăn trên tay, nói giọng khàn khàn: "Không nghĩ tới, hai ta thế nhưng cùng là người đồng cảnh ngộ. Người trong lòng của ta cũng rất đẹp, nhưng không hề ôn nhu, bắt quá ta rất thích nàng. Nàng nói sẽ chờ ta, chờ ta lập được chiến công, có chức quan liền có thể cưới nàng, chính là, chiến công nơi nào có thể lập dễ dàng như vậy."

Có Thanh Sơn khó hiểu hỏi: "Đại nhân không phải là đã có chức quan sao?"

Đàm Sĩ Lễ liếc qua chàng trai nông thôn ngốc trước mặt, quay đầu nhìn ánh trăng chìm vào bên trong suy nghĩ của chính mình: "Nàng là đích trường nữ

của phủ tướng quân, mà ta, bắt quả là con vợ lẽ tam phòng của phủ thượng thư mà thôi. Tuy là quen biết nhau từ nhỏ, nhưng lại không môn đăng hộ đối, bởi vì ta phụ thân không thích làm quan, chỉ thích buôn bán. Tuy là trong nhà giàu có và đông đúc, nhưng tuyệt đối nhập không được vào mắt nhà người ta. Ta vốn định thông qua mười năm gian khổ học tập, thi lấy công danh, ai ngờ vào kỳ thi năm trước lại nhiễm phong hàn rất nặng, bỏ lỡ khoa cử. Lần này, là bá phụ giúp ta chạy một chức phẩm phó úy, nhưng khoảng cách xứng đôi với nàng.....còn rất xa xôi."

Đàm Sĩ Lễ không hề có tính tình kiêu cách của nhà quan, bởi vì hần từ trước đến nay chưa bao giờ nghĩ chính mình chính là công tử thế gia. Từ nhỏ bị các ca ca con vợ cả của đại phòng cùng thế tử gia bắt nạt. Hần luôn là kẻ hèn mọn nhất tồn tại trong đám.

Cố Thanh Sơn đối quan chức linh tinh không hiểu lắm, đành thờ dài nói: "Ta cho rằng những người giàu có như các ngươi là không có phiền não, không thể tưởng được thế nhưng cũng có lúc rất khó để hoàn thành tâm nguyện."

Đàm Sĩ Lễ cười khò, không nghĩ lại nói ra tâm sự của chính mình: "Nói về người trong lòng của ngươi đi, ngươi liều mạng nỗ lực như vậy, nếu là nàng gả cho người khác, ngươi tính làm sao bây giờ?"

Kỳ thật đây cũng là vấn đề vẫn luôn khiến lòng Đàm Sĩ Lễ rối bời, chính bản thân mình tìm không ra đáp án liền muốn hỏi một chút đáp án của người khác.

Cố Thanh Sơn thẹn thùng cười, đáp: "Ta thì nghĩ đơn giản như thế này, nếu lúc ta trở về, nàng còn không có đính hôn, vậy thì rất tốt. Ta ở trong quân học giới bản lĩnh, trở về về liền có thể sẵn thủ kiếm tiền, xây nhà mới, đi đến nhà nàng cầu hôn. Nếu, khi đó nàng đã đính thân....." Nói đến đây ánh mắt hắn liền ảm đạm, gục đầu xuống, nhỏ giọng nói: "Ta sẽ lên đi tìm hiểu xem nam nhân cùng nàng đính hôn là người như thế nào, nếu không phải người tốt, ta liền....."

"Liền đem nàng cướp về?" Đàm Sĩ Lễ cười như không cười nhìn hắn.

"Đúng vậy, cướp về." Cố Thanh Sơn kiên định gật gật đầu, "Ta có thể bảo đảm đối tốt với nàng cả đời, khiến nàng hạnh phúc, cho nên nếu nam nhân kia không phải người tốt, ta làm sao có thể nhẫn tâm nhìn nàng nhảy vào hố lửa chịu khổ chứ?"

"Nếu như nàng đã thành thân rồi thì sao? Ngươi làm sao bây giờ?" Đàm Sĩ Lễ nhẹ giọng hỏi.

"Ta..... Ta không dám nghĩ đến tình huống đó." Cố Thanh Sơn rầu rĩ đáp.

Không khí nhất thời ngưng trệ, ánh trăng cũng lặng yên ẩn vào tầng mây, hai người đều rũ đầu, mặc cho bông tuyết nhỏ rơi xuống ở trên cổ, nhẹ nhẹ lạnh lẽo thấm vào trong lòng.

Hồi lâu sau, Cố Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn sang bờ bên kia nói giọng khàn khàn: "Chiến tranh bao lâu mới kết thúc, không phải là điều chúng ta có thể quyết định. Mặc kệ thế nào, chỉ cần có một chút cơ hội, ta liền phải nỗ lực. Bằng không, liền tính khi ta trở về, dù nàng còn chưa có đính hôn, ta cũng không có khả năng bảo hộ nàng cả đời."

Đàm Sĩ Lễ chậm rãi gật đầu, đem khăn cất vào trong lòng ngực, chớp mắt đứng lên nói: "Đúng vậy, không thể từ bỏ. Không buông tay, thì còn có một tia hy vọng, nếu là từ bỏ, cái gì cũng đều không có. Từ ngày mai bắt đầu, ngươi đến bên ngoài trường của ta cùng ta luyện công đi, ta sẽ làm cho Phí Cường cùng Mã Huy dạy cho ngươi, thân thể ngươi khá rắn chắc, trụ cột tốt, khẳng định so với ta sẽ học mau hơn."

Cố Thanh Sơn vui mừng quá đỗi, nhanh chóng đem giày cất vào trong lòng ngực, đứng lên lấp bắp nói: "Thật sao? Cảm ơn đại nhân! Ta thật là.....vô cùng cảm tạ đại nhân."

Đàm Sĩ Lễ vẫn đạm phong khinh cười: "Ngươi không cần cảm tạ ta, kỳ thật ta cũng cảm thấy con đường phía trước quá xa vời, muốn lùi bước. Nhưng là chuyện của ngươi so với ta còn khó khăn hơn, cũng chưa từng thấy ngươi do dự, có ngươi ở bên người, cũng giúp ta khích lệ tinh thần của bản thân."

Sáng sớm hôm sau, địa điểm Cố Thanh Sơn đứng tấn liền thay đổi. Mã Huy đi ra doanh trường nhìn đến hắn, nhướn mày hỏi: "Cố Thanh Sơn, ai cho ngươi đến đây luyện công?"

Không chờ hắn trả lời, liền thấy Đàm Sĩ Lễ đi tới, nhìn Cố Thanh Sơn cười cười, nói: "Là ta cho hắn tới, về sau các ngươi đều phải hảo hảo dạy hắn công phu, đừng khi dễ hắn."

Phí Cường cười hi hi tiến lên kiểm tra một chút thành quả đứng tấn của Cố Thanh Sơn: "Ta đã nói rồi, Thanh Sơn là một mầm tốt, chủ tử của chúng ta đúng là tuệ nhãn như thần, đây vốn là chuyện sớm muộn gì cũng sẽ đến thôi. Ân, tháng này mã bộ luyện được không tồi, có thể học chút công phu rồi, ngươi muốn học kiếm pháp hay là sử dụng đao?"

Cố Thanh Sơn thu bộ pháp, hỏi: "Cái nào thích hợp với sẵn thủ hơn?"

Mã Huy cười ha ha: "Người ta đều nghĩ học bản lĩnh để kiến công lập nghiệp, quang tông diệu tổ, ngươi như thế nào chỉ nghĩ đến sẵn thủ?"

Cố Thanh Sơn hàm hậu cười cười, không có giải thích. Đàm Sĩ Lễ đứng bên cạnh liền nói: "Đều dạy hắn học hết đi, học thêm chút này nọ luôn có chỗ lợi."

Đàm Sĩ Lễ đối Cố Thanh Sơn trợ giúp, vốn là xuất phát từ đồng tình cùng thương thức lẫn nhau, cũng không tính toán làm hắn hồi báo. Chính là hắn lại trăm triệu không nghĩ tới, ngày sau, chính mình tâm nguyện thành thế nhưng lại nhờ chính vào người này.

Chương 13: Thân Binh

Mùa đông sông Hoàng Hà năm nào cũng đóng băng nếu không đi nhanh thì sẽ không kịp, tuy nhiên năm nay trời vẫn còn chưa lạnh lắm, sông kết băng cũng chia theo khúc sông, xung quanh bờ, chỗ nước ít chạy xiết nhất đã bắt đầu kết băng.

Đại quân hướng phương bắc đi hơn một trăm dặm, bởi vì nơi này có một khúc sông kết băng rất dày, người Đột Quyết có thể men theo mặt băng dẫn quân lại đây. Đằng trước, con đường phía tây, cùng phía bắc quân ta đang cùng quân Đột Quyết chiến đấu, đội quân phía sau là quân đội, chủ yếu phụ trách bảo vệ, ngăn cản kỵ binh Đột Quyết xâm nhập vào lãnh thổ Trung Nguyên.

Càng gần cuối năm, mọi người ai cũng đều có chút nhớ nhà. Hôm nay là tối ngày hai tám tháng chạp, bỗng nhiên có một nhóm kỵ binh Đột Quyết đánh lên đại doanh.

Doanh trường bị thiêu, ánh lửa cháy cao tận trời. Tiếng kêu, tiếng la thảm thiết vang lên không dứt bên tai.

Phí Cường cùng Mã Huy gắt gao che chở chủ tử, từ hai bên chém giết Đột Quyết binh. Cố Thanh Sơn đã học xong một bộ thương pháp, tuy rằng không tính là xuất sắc cao thủ, nhưng tự bảo vệ mình vẫn là không có vấn đề. Hắn có một cái đặc biệt ưu thế, chính là có thể nhìn trong đêm, người khác thấy không được chiêu trò đánh lén nhưng hắn đều có thể thấy rõ, cho nên có thể tránh đi rất nhiều thương tổn.

Cố Thanh Sơn cảm kích Đàm Sĩ Lễ trợ giúp chính mình, liền đi theo phía sau ba người họ đề phòng có kẻ đánh lén sau lưng. Tuy nhiên muốn ở bên trong loạn quân nghĩ bảo vệ một người cũng không phải dễ dàng như vậy, mấy con ngựa của quân Đột Quyết xông tới, vài người tạm thời phân tán, từng người đối phó với địch nhân. Cố Thanh Sơn gặp một đối thủ khá mạnh, nhìn qua cách ăn mặc có thể là một quan quân Đột Quyết, dáng người cao lớn vạm vỡ, sức lực rất mạnh.

Mất chín trâu hai hổ, Cố Thanh Sơn mới đánh cho tên kia ngã xuống từ trên lưng ngựa, dùng thương đâm một nhát, thấy kẻ kia đã chết, vội vàng quay đầu lại tìm Đàm Sĩ Lễ, thấy hắn đang chiến đấu cùng với một binh lính Đột Quyết, mà Phí Cường cùng Mã Huy ở bên cạnh cũng đều bị địch nhân cuốn lấy. Đang muốn cầm thương chạy sang hỗ trợ, hắn đột nhiên phát hiện một mũi tên bắn lên hướng Đàm Sĩ Lễ bay tới.

“Mau tránh ra.” Không kịp nghĩ nhiều, Cố Thanh Sơn đột nhiên liền đem Đàm Sĩ Lễ đẩy sang một bên, cùng lúc đó, mũi tên nhọn bắn vào trước ngực hắn.

“Thanh sơn.....” Đàm Sĩ Lễ lao đảo vài bước, thấy Cố Thanh Sơn thế nhưng giúp chính mình chắn mũi tên, vô cùng kinh ngạc, vội vàng tiến lên đỡ lấy hắn, một tay khác bỏ một đao về phía binh lính Đột Quyết.

Phí Cường và Mã Huy phát hiện tình huống không đúng, đều không hề ham chiến, chạy lại đây hỗ trợ, mấy người hợp lực mới đem Cố Thanh Sơn đi đến một góc âm u, khuất tầm nhìn người xuống.

“Thanh sơn, ngươi không sao chứ? Ngươi kiên nhẫn một chút, ta tới kiểm tra thương thế của ngươi.” Phí Cường cúi đầu nhìn mũi tên, trên trán toát ra mồ hôi lạnh. Cùng Mã Huy trao đổi một cái ánh mắt, liền cúi đầu. Vừa nhìn quần áo rách nát xung quanh vết thương, hắn liền đoán mũi tên này khẳng định bắn vào da thịt cũng thấm mấy tấc, chỉ sợ nội tạng đã bị thương.

Đàm Sĩ Lễ đối với vết thương do binh khí gây ra cũng không quá hiểu lắm, nhưng hắn có thể xem hiểu về mặt của Phí Cường Mã Huy, một tia dự cảm không ổn ập vào trong lòng, vội vàng nói: “Phí Cường, ngươi mau nhìn vết thương của hắn một cái, hắn là vì cứu ta mới bị thương, nếu không có hắn, chỉ sợ ta đã mất mạng.”

Phí Cường sắc mặt trầm trọng gật gật đầu, cởi bỏ đai lưng Cố Thanh Sơn, nhẹ nhàng vén quần áo lên xem xét thương thế. Cố Thanh Sơn cắn răng chịu đựng đau, tùy ý Phí Cường động thủ.

“Này..... đây là cái gì?” Phí Cường sờ đến một cái gì đó cứng cứng bị mũi tên xuyên qua tất nhiên không phải là da thịt người, ngạc nhiên hỏi.

“Là giày của ta.....” Cố Thanh Sơn yếu ớt đáp.

“Ngươi..., ha ha.....” Phí Cường nở nụ cười, không mất chút sức lực nào liền đem mũi tên rút ra, đầu mũi tên còn treo một đôi giày vải. “Miếng vết thương không sâu, mũi tên cũng chưa chĩa đi vào được, chính là nhờ công lao của đôi giày này a. Tiểu tử ngươi giỏi a, còn có thể mưu trí như vậy, dùng giày làm đồ bảo hộ.”

Chân mày đang nhăn của Đàm Sĩ Lễ rốt cuộc buông xuống, lại nhìn Cố Thanh Sơn cũng không còn nguy hiểm, quân Đột Quyết xung quanh cũng đã bị đánh đuổi, mới thả lỏng tinh thần, thoải mái nói: “Thanh Sơn, ngươi không có việc gì liên tục, nếu miếng vết thương không sâu, chúng ta liền đỡ ngươi về doanh trường bôi thuốc rồi băng bó.”

Phí Cường đem đôi giày dính mũi tên trong tay ném, mới đứng dậy đi đỡ Cố Thanh Sơn.

“Đừng ném, giày của ta.” Có Thanh Sơn cắn răng chịu đựng đau, nửa quỳ nửa bò, đem giày nhặt trở về. Đàm Sĩ Lễ cười cầm lấy, giúp hắn nhỏ mũi tên ra.

Mã Huy cười nói: “Đều bị đâm thủng một cái lỗ to, còn đi như thế nào được mà không ném?”

Đàm Sĩ Lễ ôn hòa nói: “Các người không hiểu đâu, đôi giày này đối với Thanh Sơn rất quan trọng.”

“Đúng vậy, là ân nhân cứu mạng đó.” Phí Cường đỡ Có Thanh Sơn đứng lên, nhắm hướng doanh trường mà đi.

“Đỡ Thanh Sơn đi vào trong lều của ta, từ nay về sau, người liền cùng ta cùng ăn cùng ngủ, như thân huynh đệ giống nhau. Mạng của ta là do người cứu, người nếu dám cùng ta khách khí, ta liền xử lý người.” Đàm Sĩ Lễ ngữ khí kiên định nói, Thanh Sơn cảm thấy chối không được, đành phải đáp ứng.

Tuy là không có thương tổn gì nghiêm trọng, nhưng chung quy vẫn là bị thương, cũng may mũi tên không có độc. Rửa sạch miệng vết thương, bôi được, cuốn vài vòng băng vải, Đàm Sĩ Lễ ra lệnh cho hắn nằm ở trong trướng tĩnh dưỡng, trong vòng nửa tháng không thể luyện võ cũng không thể làm việc.

Lúc này Có Thanh Sơn đúng là đang hưởng phúc, thức ăn thì do Đàm Sĩ Lễ dùng tiền khiến cho đầu bếp trong quân nấu rất ngon, lại qua mấy ngày, hắn cảm giác chính mình tựa hồ mập lên mấy cân.

“Thanh Sơn, người lại ăn nhiều thêm một chút, ta đã ăn no, hiện tại ta đi doanh trường Lý tướng quân nghị sự, người từ từ ăn, lát nữa Phí Cường sẽ tiến vào thu dọn.” Đàm Sĩ Lễ dùng khăn ưu nhã lau miệng, xong xuôi liền đi ra doanh trường, chỉ còn lại một mình Có Thanh Sơn một người đối mặt với bốn đĩa đồ ăn trên bàn.

Có Thanh Sơn không nhanh không chậm mà ăn, lần này bị đánh lén tổn thất rất nặng nề, nghe nói cả chết và bị thương là một vạn người, cũng không biết vài đồng lương trong thôn như thế nào.

“Thanh sơn ca, người ở bên trong sao?” Một giọng nói sợ hãi từ cửa trướng đến.

“Ồ, ai tìm ta?” Có Thanh Sơn buông chiếc đĩa, đứng dậy, giọng nói nghe có chút quen thuộc, nhưng nhất thời hắn lại nghĩ không ra. Đi đến cửa doanh trường nhìn, hóa ra là Ngô Đại Lực cùng thôn.

“Ngô Đại Lực, sao người lại tới đây, vừa rồi ta còn đang nghĩ là ai chứ, cũng không biết các người thế nào, ta dự định thương thế tốt sẽ qua thăm mọi người.” Có Thanh Sơn kéo Ngô Đại Lực tiến vào, vừa đi vừa nói.

“Thanh Sơn ca, người cũng bị thương sao? Có nghiêm trọng lắm không?” Ngô Đại Lực khẩn trương hỏi.

“Không có việc gì, qua mấy ngày nữa thì tốt rồi, nhìn người không có việc gì ta cũng an tâm.” Có Thanh Sơn trên dưới đánh giá hắn một lượt, rồi lại bảo hắn ngồi xuống: “Ăn cơm chưa? Chưa thì ăn cùng ta luôn đi.”

Ngô Đại Lực nhìn qua bốn đĩa đồ ăn trên bàn, hai huân trọn to, thẳng mắt nói: “Thanh sơn ca, người ăn tốt như vậy a, không hổ là trung quân trưởng.”

Có Thanh Sơn thấy hắn liên tục nuốt nước miếng bộ dáng, cười nói: “Cùng nhau ăn đi, ta cũng là dính chút phúc khí của Đàm phó úy, hắn là một tướng lĩnh đặc biệt tốt, xem ta như thân huynh đệ giống nhau mà chiêu cố.”

Ngô Đại Lực cũng không khách khí, thấy trong trướng không có người khác, liền cầm đĩa, gấp một nắm thịt, mồm to nhai: “Thanh sơn ca, người vận khí thật tốt quá, trung quân trưởng chính là không giống nhau. Người biết không? Những người khác trong thôn chúng ta..... cũng không còn...”

Nói đến chuyện thương tâm, hai người đều buông chiếc đĩa, ai cũng ăn không vô nữa.

Có Thanh Sơn nhấp mấy môi vài lần, mới gian nan hỏi: “Thật sự? Người đều đã đi tìm bọn họ?”

Ngô Đại Lực nặng nề gật gật đầu: “Ừ, trừ bỏ người vào trung quân trưởng, doanh trường chúng ta vài người ở cũng không xa lắm. Ta đi tìm bọn họ, đều không còn nữa, thi thể đều đã chôn. Lão binh Ngũ Trường cũng đã chết, ta gắng sức chém đầu mấy kẻ địch, lập điểm công, hôm nay đề bạt ta làm tiểu đội trưởng. Nhưng ta một chút cũng không vui vẻ nổi, không biết chính mình còn có thể sống đến khi nào.”

Có Thanh Sơn thờ dãi nói: “Đúng vậy, ta cũng là may mắn tránh được một kiếp, nếu không phải trong lòng ngực có để một đôi giày chắn mũi tên, chỉ sợ cũng liền mất mạng.”

Ngô Đại Lực vẻ mặt đưa đám nói: “Thanh sơn ca, ta không muốn chết, kỳ thật ta rất sợ chết. Ta thích chúng ta thôn một cái cô nương, còn muốn sống trở về cưới nàng làm tức phụ, nếu là liên như vậy đã chết, ai.....”

Có Thanh Sơn sùng sốt, trong lòng gõ lên vài tiếng cảnh báo, cô nương tên này thích không phải là Ninh Hinh chứ?

“Người thích cô nương nào vậy? Làm sao mà có thể nhìn trúng người ta?” Có Thanh Sơn tận lực bày ra vẻ mặt bình thường hỏi.

Mặt đen của Ngô Đại Lực có chút điểm hồng, ngượng ngùng mà gãi gãi đầu: “Bất tự còn không có xem qua đâu, huynh cũng đừng hỏi là ai, ngày đó ta chỉ cướp của nàng một cái đai sen, vốn là đùa nàng một chút, ai ngờ nàng lại tưởng thật, liều mạng mà đuổi theo ta, đem ta đẩy ngã nằm trên mặt đất, nàng ngay lập tức ngồi lên người ta, còn nói cho người chạy, xem ta có ngồi chết người hay không. Hắc hắc..... Cũng không biết là làm sao vậy, từ

ngày đó ta bắt đầu vẫn luôn nhớ đến cảm giác bị mộng nhỏ của nàng ngồi lên.”

Cổ Thanh Sơn chậm rãi thở ra một hơi, trái tim đang hoảng hốt cũng bình tĩnh lại. Loại chuyện dùng mộng ngồi chết người khác thế này, Ninh Hinh khẳng định làm không được. Chỉ cần không phải Ninh Hinh, các cô nương khác ở trong thôn, hẳn thích ai cũng được, đều không quan hệ đến chính mình.

Hai người com nước xong, liền hẹn thời gian đi bài tế những người cùng thôn đã mất, liền ly khai.

Vốn thể trạng tốt, không đến nửa tháng, Cổ Thanh Sơn trên người thương thế liền tốt. Làm thân binh của Đàm Sĩ Lễ, hẳn càng thêm dốc sức làm việc, luyện võ. Có lẽ là bởi vì thức ăn tốt, dinh dưỡng đầy đủ, qua hai năm, thể nhưng hẳn lại cao hơn một chút, vốn là gương mặt xương bọc da hiện giờ gương mặt đầy đặn, mày rậm, mắt sáng, khuôn mặt tuấn lãng, trở thành một mỹ nam tử trong quân.

Cổ Thanh Sơn đứng ở trên núi cao, nhìn một mảng quân trường to lớn ở trên thảo nguyên. Quyết chiến sắp tới, hai đội đại quân đã vòng núi, từ thảo nguyên phía sau vây đánh, chặt đứt đường lui của quân Đột Quyết Khả Hãn. Thánh thượng đã đích thân tới biên quan, hơn nửa hạ hoàng mệnh, lần này quyết chiến cần phải lấy được đầu Khả Hãn, vô luận là ai, chỉ cần lấy được đầu Khả Hãn, tất có trọng thưởng, vừa được thưởng bạc, lại vừa thưởng quan chức.

Hắn không nghĩ muốn trọng thưởng cái gì, chỉ nghĩ nhanh nhanh về nhà. Ninh Hinh đã mười lăm tuổi, cũng không biết đã đính hôn hay chưa, lập tức liền đến tết, qua năm nàng đã mười sáu tuổi, cũng không biết chính mình còn có thể kịp về cưới nàng hay không?

Nghĩ đến đó, vốn đã luyện một thân trầm ổn, khi phách Cổ Thanh Sơn, trong mắt hiện ra vài tia hoảng loạn.

Thôi, không nghĩ đến nàng nữa, vẫn là nhắm đến trận quyết chiến ngày mai. Thân là thám tử, hẳn có thể tự do mà ở phụ cận thăm dò địa hình, cũng xác thật có một cái phát hiện kinh người. Mặc kệ suy đoán của chính mình có thể hay không trở thành hiện thực, hẳn đều phải ở nơi đó đào hào bấy rập. Không thể làm quân giặc có thể trốn trở về, cũng không thể làm chính mình bỏ qua cơ hội tốt để lập công này.

Bạn đang đọc truyện *Điền Viên Mật Sùng (Điền Viên Ngọt Sùng)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Lập công lớn

Đêm khuya tĩnh lặng, tiếng chém giết thảm thiết vang lên từ bốn phía.

Một con ngựa màu trắng chạy dọc theo con đường nhỏ quanh co ào ào tới, ngồi ở trên lưng ngựa là một tiểu tướng thiếu niên mặc khôi giáp, tuổi tầm mười bốn mười lăm, hai mắt sáng ngời mà nhìn về phía phía trước.

"Đứng lại, phía trước không thể đi." Cổ Thanh Sơn từ trong rừng nhanh chóng chui ra, đứng ngăn trước ngựa.

Tiểu tướng kéo chặt cương ngựa, đánh giá Cổ Thanh Sơn từ trên xuống dưới một phen, mới mở miệng hỏi: "Ai phái ngươi ở đây ngăn cản bản tiểu tướng?"

"Không có ai phái ta ngăn cản ngươi hết, bởi vì phía trước có đặt bẫy, nếu ngươi cứ thế xông qua, chắc chắn sẽ bị thương." Cổ Thanh Sơn bình tĩnh đáp.

Tiểu tướng cười khúc khích, lầm bầm: "Ta còn tưởng rằng sẽ bị bắt đi trở về chứ, nguyên lai ngươi không phải là người giám thị ta. Này, ngươi tên là gì, thuộc doanh trưởng nào?"

"Ta gọi Cổ Thanh Sơn, là binh lính dưới trướng Lý tướng quân thuộc quân Đông lộ."

"À," Tiểu tướng gật gù đầu, lại hỏi: "Ngươi không lên phía trước đánh giặc, lại tránh ở này đào hố lập bẫy người một nhà, ngươi vừa là đào binh..... Không, ngươi còn không tính đào binh, so đào binh càng kém cỏi, muốn sát hại người một nhà, hôm nay may mà bị tiểu gia đụng phải, liền phải giúp Lý tướng quân thanh lý môn hộ."

Nói xong, hắn quơ quơ cây ngân thương trong tay, ở trước mặt Cổ Thanh Sơn khoa tay múa chân một chút.

Cổ Thanh Sơn vươn bàn tay to lên nắm lấy cây thương, dùng sức kéo một cái liền đem người từ trên lưng ngựa túm xuống dưới. Thiếu niên thân mình lao đảo, suýt chút nữa thì đầu đập xuống đất, Cổ Thanh Sơn đành phải duỗi cánh tay dài ra đỡ hắn.

"Tiểu tướng quân, ngươi đừng vội, chờ ta cùng ngươi nói một chút. Cái bẫy rập này của ta cũng không phải để hại người phe mình, bằng không cũng sẽ không ngăn lại ngựa của ngươi. Ta đang chờ ở đây để bắt quân chạy trốn của Khả Hãn, ngươi đừng có đi lên phía trước nữa rất nguy hiểm, mau quay trở lại đi." Cổ Thanh Sơn giọng nói ôn hoà khuyên nhủ.

Thiếu niên này, Cổ Thanh Sơn vừa nhìn qua liền đoán là công tử con nhà giàu, nói không chừng là con trai của một vị tướng quân nào đó, đi theo quân để học hỏi kinh nghiệm. Sợ hắn bị thương, mới không cho hắn ra chiến trường, chính là thiếu niên tuổi trẻ nông nổi, càng cảm càng muốn ra trận giết địch, không nghĩ đến việc gặp nguy hiểm, lo là một chút là mất mạng.

Cố Thanh Sơn hiểu rõ, nhưng thức thời không có nói ra, loại người này không phải là người chính mình có thể đắc tội được, đành mềm mỏng dụ hấn quay về, mắt công chậm trễ chính mình đại sự.

Ai ngờ thiếu niên lại không phục, nói: "Ngươi đừng tưởng rằng đem bốn..... Bốn thiếu gia từ trên lưng ngựa túm xuống dưới, là có thể chứng minh ngươi có bản lĩnh. Còn đòi bắt quân Khả Hân, ngươi là đang nói hươu nói vượn, đêm nay quân Khả Hân tất nhiên sẽ bị đánh bại, bọn chúng còn không vội chạy trốn về thảo nguyên sao? Ngươi ngốc chạy vào Trung Nguyên, để tự tìm đường chết à?"

Cố Thanh Sơn quay đầu lại nhìn con đường trong rừng kia một lần, lại quỳ rạp áp tai trên mặt đất nghe động tĩnh, xác định tạm thời không có người tới gần, mới thấp giọng cho hấn giải thích: "Tiểu tướng quân, thảo nguyên đường lui đã bị tây lộ quân cùng bắc lộ quân của chúng ta phong tỏa hoàn toàn, tưởng đột phá tuyến phong tỏa là không hề dễ dàng, hơn nữa thảo nguyên rộng lớn vừa nhìn sẽ thấy ngay, bọn hấn muốn chạy trốn, dễ dàng bị chúng ta phát hiện. Nhưng nơi này thì bất đồng, đường núi gấp ghe, cánh rừng lại rậm rạp, trốn đi vào liên không dễ tìm kiếm. Theo đường nhỏ này có thể vòng qua phía bên kia ngọn núi, lại đi qua một khe nhỏ, ngay lập tức đến sâu bên trong thảo nguyên. Quân giặc rất quen thuộc địa hình nơi này, cho nên rất có khả năng sẽ đơn thương độc mã từ nơi này đào tẩu."

Thiếu niên nghe xong, mắt mở to không chớp nhìn Cố Thanh Sơn, kinh hi nói: "Ngươi nói cũng có vài phần đạo lý, vậy được rồi, ta liền chờ ở đây cùng với ngươi, để xem đến cùng có thể hay không bắt được bọn chúng."

Cố Thanh Sơn cười khò: "Tiểu tướng quân, đây là đại sự, không phải chuyện đùa giỡn. Ngươi thì có thể ẩn núp, nhưng ngựa của ngươi sẽ khiến cho bọn chúng hoài nghi, cho nên ngươi vẫn mau trở về đi."

Thiếu niên hào sảng mà vung bàn tay lên: "Không có việc gì, ngựa của ta rất thông minh. Ta ra lệnh cho nó trốn đi một nơi khác là được." Nói xong, liền huýt sáo một tiếng, con ngựa trắng quả nhiên đạp chân ăn vào rừng rậm, còn biết ý đi ra ngoài thêm một đoạn đường, mới bắt đầu nhàn nhả mà ăn cỏ.

Cố Thanh Sơn biết khuyên không được vị tổ tông này, đành phải thấp giọng mà dặn dò hấn, kéo hấn trốn vào vị trí thích hợp.

Đợi ước chừng hơn một canh giờ, đêm nay không trăng không sao, nên việc phán đoán canh giờ không chính xác cho lắm. Vị tiểu tướng ngồi bên cạnh đã mơ mơ màng màng sắp ngủ rồi, Cố Thanh Sơn nhắm đoán có lẽ là đã sau nửa đêm.

Cứ chốc chốc, hấn liền quỳ rạp trên mặt đất để nghe động tĩnh, nhưng lần nào cũng đều không có nghe được âm thanh bản thân đang chờ. Hấn cũng bắt đầu hoài nghi, có phải hay không chính mình suy xét sai rồi? Hoặc là quân giặc đã bị giết hết?

Đang miên man suy nghĩ, hấn nghe được tiếng vó ngựa từ xa truyền, là từ chiến trường truyền đến.

Tâm hấn lập tức treo cao, toàn thân máu tựa hồ đều sôi trào, thật cẩn thận mà thăm dò nhìn xung quanh, quả nhiên nhìn đến một thân ảnh mỏng lưng từ xa đang đi tới, không khỏi nắm chặt thanh đao trong tay.

Gần, càng gần... thật sự là người Đột Quyết. Cố Thanh Sơn nhìn không rõ diện mạo của người nọ, nhưng là hấn ần ần cảm thấy đây chính là quân hiệt diệt Khả Hân.

Người nọ một bên thúc ngựa, một bên khăn trương mà quay đầu nhìn lại con đường phía sau, không có truy binh. Hấn bỗng nhiên cười lớn một tiếng: "Ha ha, các ngươi muốn giết ta cũng không dễ dàng như vậy. Lão tử trở về thảo nguyên, qua vài năm nữa lại tiếp báo thù rửa hận... a..."

Hấn đang mừng thầm không có người đuổi theo, lại hoàn toàn không nghĩ tới ở nơi này sẽ có mai phục. Ngựa mất đà, thân thể to lớn của hấn văng ra ngoài, ngay lập tức rơi vào bên trong bẫy rập. Cố Thanh Sơn vội vàng đi đến, nhảy vào trong bẫy rập, nhân lúc tên giặc kia còn không có hoàn hồn, giơ tay một đao chém xuống, đầu ngay lập tức rơi xuống đất.

Vị tiểu tướng mặc ngân giáp cũng chạy vội tới, thấy Cố Thanh Sơn tay xách đầu người từ bên trong bẫy rập bò ra. Hấn kinh hi hỏi: "Bắt được rồi? Thật là quân hiệt sao?"

"Không biết, thấy không rõ, một lát nữa ta sẽ nhìn lại cẩn thận." Cố Thanh Sơn bò đi lên, từ trong lòng ngực móc ra bức họa quân hiệt diệt dân khắp quân doanh, cẩn thận thăm tra đối chiếu: "Ừm, chính là hấn, thành công!"

Thiếu niên có chút nhát gan, không dám nhìn, lại liếc liếc mắt nhìn cặp lông mày kia. Quân Hiệt hiệt là đặc điểm nhận dạng rõ nhất là cặp lông mày đen nhánh chỉ để một nửa, sau khi nhìn rõ ràng, hưng phấn nói: "Thật đúng là quân hiệt hiệt a."

Mấy năm nay Cố Thanh Sơn đã giết không ít địch nhân, cũng bị thương vài lần, đối với tình huống đổ máu, người chết này cũng không quá sợ hãi. Bình tĩnh mà rút ra bao bố đã chuẩn bị tốt từ trước, đem đầu người bao lên xong xuôi, nói: "Được rồi, trở về thôi."

"Được." Lần này thiếu niên rất nghe lời, về mặt súng bái mà nhìn Cố Thanh Sơn nói: "Ngươi thật giỏi, Hoàng Thượng sẽ trọng thưởng cho ngươi."

Cố Thanh Sơn nhấp nhấp môi, cùng hấn sóng vai đi về phía đại doanh, suy xét nên giải thích như thế nào thì ồm ồm: "Ách, kỳ thật người này cũng không xem như là ta giết, mà là Đàm Sĩ Lễ đại nhân giết. Đàm đại nhân ngươi biết không?"

Thiếu niên nghiêng đầu nghĩ nghĩ nói: "Không quen biết, là chắc là một tiểu quan, chứ mấy đại nguyên soái ta đều nhận thức."

Cố Thanh Sơn âm thầm gật đầu, quả nhiên là con trai của quan lớn a. "Hấn là thám tử doanh giáo úy, ta là thân binh của hấn. Là đàm giáo úy an bài ta tại đây chờ bắt quân hiệt hiệt chạy trốn, cho nên, người nên được đến trọng thưởng là hấn."

Thiếu niên khinh thường mà xì một tiếng nói: "Ngươi cho rằng ta là tên gốc sao? Hẳn nếu có thể tính đến, tại sao lại không đi đến nơi này chờ, mà lại để ngươi tới. Còn nữa, vừa mới bắt đầu ngươi cũng không nắm chắc. Chờ lâu như vậy, ta thấy ngươi cũng rất sốt ruột, rõ ràng là sợ chính mình đã đoán sai, sẽ bị trách phạt. Hiện tại lập được công, liền đem công lao nhường cho người khác, tiểu gia xem không quen loại sự tình này, ngươi nếu có cái gì ủy khuất liền nói, tiểu gia cho ngươi làm chủ. Hẳn dám mạo nhận lĩnh công lao, đó chính là tội khi quân, sẽ bị chém đầu."

Đối mặt với thiếu niên ngay thẳng, nhiệt tình, Cổ Thanh Sơn phật cười: "Ta không có ủy khuất, cảm ơn ngươi đã muốn thay ta chủ trì công đạo. Ta nguyên bản chính là một tên nhà quê, lúc đầu vào quân cái gì cũng đều không hiểu. Nếu không có Đàm giáo úy, ta căn bản là không có khả năng giết chết hiệt hiệt Khả Hãn. Như lần quyết chiến này, Đàm giáo úy mang theo chúng ta nhiều lần điều tra hoàn cảnh xung quanh, mới phát hiện được con đường nhỏ này. Hơn nữa hẳn phân phó ta, khi hai quân giao chiến, nếu thua, bọn chúng chắc chắn sẽ bỏ trốn, bảo ta nhiều chú ý, như vậy ta mới có thể ở con đường này ôm cây đợi thỏ. Việc này không phải là khi quân, mà công lao xác thật là của hần."

Thiếu niên ngửa đầu nhìn Cổ Thanh Sơn cười nói: "Ngươi thật đúng là người biết tri ân báo đáp, được rồi, ta liền thành toàn cho ngươi, coi như là hần bắt được đi."

"Hắc hắc! Cảm ơn a." Cổ Thanh Sơn hướng hần cười ôn hòa.

Thiếu niên cười ha ha, liền đáp: "Ngươi người này thực sự có ý tứ, ta thích ngươi, ngươi kêu Cổ Thanh Sơn đúng không, thật đúng là giống thanh sơn giống nhau trầm ổn đại khí, còn là người đáng kết giao."

Đến quân doanh thời điểm, thiếu niên leo lên ngựa phóng đi. Cổ Thanh Sơn vội vàng đi tìm Đàm Sĩ Lễ, lại thấy ba người bọn họ cũng đang vội vã tìm hần.

"Thanh Sơn, ngươi không sao chứ? Chúng ta tìm ngươi cả nửa ngày cũng không tìm thấy, đều lo lắng muốn chết." Đàm Sĩ Lễ tay trái bị thương, nên dùng tay phải bắt lấy cánh tay của hần nói.

"Ta không có việc gì, yên tâm đi. Ta có tin tức tốt nói cho ngươi, vào quân trưởng rồi nói sau." Cổ Thanh Sơn lôi kéo hần vào quân trưởng, Phí Cường cùng Mã Huy theo sát sau đó.

Ba người nhìn hần thần bí đem thanh bố bao phóng tới trên bàn, cởi bỏ bao vây, hai tròng mắt sáng ngời mà nói: "Nhìn xem đây là cái gì?"

"Thù cấp của quân hiệt hiệt?" Ba người kinh ngạc, nghẹn họng nhìn trần trời, khó có thể tin.

Phí Cường là gan đại, tiến lại gần cẩn thận mà nhìn, hiệt hiệt bức họa đã sớm dán ở khắp nơi trong quân doanh, cặp chân mày một nửa, đôi mắt, râu. "Thật là quân hiệt hiệt a, Thanh Sơn, ngươi chặt được đầu của quân Đột Quyết Khả Hãn, lập công lớn, còn không mau đi đến chỗ hoàng thượng lĩnh thưởng."

Cổ Thanh Sơn bình tĩnh mà lắc đầu: "Không, nên lĩnh thưởng không phải ta, mà là Đàm giáo úy. Là hần dạy ta binh pháp, dạy ta học được quan sát địa hình, phán đoán nhân tâm, ta là từ khe núi cốc bên cạnh đường nhỏ đào bẫy rập mới bắt được hiệt hiệt. Chúng ta ba cái đều là Đàm giáo úy thân binh, chúng ta làm sự tình đều là hần an bài bố trí, cho nên lĩnh thưởng người hẳn là hần."

Đàm Sĩ Lễ sững sốt, Phí Cường cũng không nghĩ tới Cổ Thanh Sơn sẽ nói ra nói như vậy, nhưng thật ra Mã Huy trước hết phản ứng lại đây, vui mừng cười nói: "Đúng vậy, đây là Đàm giáo úy công lao, chủ tử, ngài mau đi chỗ thánh thượng báo tin vui đi."

Đàm Sĩ Lễ như cũ khiếp sợ, lại không có nửa điểm vui mừng thần sắc, chần chờ gục đầu xuống: "Ta biết Thanh Sơn vẫn luôn rất muốn lập công, ngươi dựa vào chính mình thông minh tài trí lập công lớn, ta không thể giành, lại nói, chuyện này còn là tội khi quân muốn tru di cửu tộc."

Mã Huy có điểm sốt ruột, khuyên nhủ: "Này không phải là tội khi quân, chủ tử, Thanh Sơn nói đúng, ba người chúng ta đều là thân binh của ngài, vô luận ai chặt được đầu quân giặc, đều tính là do ngài chặt, ngài học nhiều hiểu rộng, sẽ biết ở trước mặt hoàng thượng nên nói như thế nào."

Đàm Sĩ Lễ vẫn là lắc đầu: "Ta Đàm Sĩ Lễ cũng được coi là chính nhân quân tử, không thể đoạt công lao của người khác, Thanh Sơn, ngươi đã cứu ta một mạng, đã xem như báo đáp hết. Ngươi cũng mong cầu này phân công lao, vẫn là chính ngươi đi lĩnh thưởng đi."

Cổ Thanh Sơn cười nói: "Hôm nay ta nói vài câu các ngươi xem thế nào. Mấy năm nay chúng ta ở cùng một chỗ ăn ngủ, tựa như thân huynh đệ với nhau. Ý tưởng của ta các ngươi cũng đều biết, chỉ muốn học chút bản lĩnh, nhanh trở về Ninh gia trang. Dựa vào các ngươi trợ giúp, hiện giờ ta đã học giỏi bản lĩnh, Đàm đại ca còn dạy ta đọc sách biết chữ, hiện giờ ta cũng chỉ chờ về nhà. Nếu là ta đi Hoàng Thượng nơi đó lĩnh thưởng, cho dù có được phong thưởng chức quan, kia cũng phải là sau khi đại quân khai hoàn hồi triều, ta chờ không được. Khi đó, Ninh Hinh khẳng định đã gả chồng. Ta không nghĩ làm quan, cũng không nghĩ phát tài, chỉ nghĩ cưới Ninh Hinh. hơn nữa, ta chỉ là một tên nông dân quen trồng dưa từ trong thôn nhỏ, cho ta làm quan, ta cũng không biết làm như thế nào. Nhưng Đàm đại ca lại khác, ngươi cần phân công lao này mới có thể hoàn thành tâm nguyện, hơn nữa ngươi cũng có học vấn, có bản lĩnh, có thể làm quan, chỉ là chưa có cơ hội diện thánh mà thôi. Tâm sự của ngươi ta đều rõ ràng, ngươi cũng đừng khách khí. Nếu không chê, hôm nay chúng ta liền kết bái huynh đệ, tương lai, đại ca ngươi phát đạt, đệ tự nhiên cũng được thơm lây."

Cổ Thanh Sơn lời nói khẩn thiết, Đàm Sĩ Lễ cảm động lệ nóng doanh tròng, lập tức, hai người quỳ xuống đất kết nghĩa kim lan, thành huynh đệ khác họ.

Đàm Sĩ Lễ cầm lấy đầu người đi diện Thánh. Sau một lúc nói chuyện với nhau, Hoàng Thượng tán thưởng Đàm Sĩ Lễ văn võ toàn tài, thâm thâm chí hận gặp nhau quá muộn, lập tức mệnh hần tùy giá hồi kinh, vào kinh sau sẽ cùng nhận phong thưởng với các quan quân khác.

Cổ Thanh Sơn đi theo nhóm binh lính hồi kinh đầu tiên, sau hơn hai tháng tới ngoài thành Trường An, ở trong quân thành thành thật thật mà chờ Đàm Sĩ

Lễ giúp hấn đi vào nhóm đầu tiên hồi cố hương.

Hôm nay ngày nay mười một tháng hai, quan viên mang đến danh sách nhóm đầu tiên được hồi hương, tên của Cố Thanh Sơn cũng có ở trong đó.

Bạn đang đọc truyện *Điền Viên Mật Sùng* (*Điền Viên Ngọt Sùng*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Trở về

Cười trên con ngựa to lớn, Cố Thanh Sơn nhiệt huyết sôi trào, vui vẻ vô cùng, rốt cuộc hấn đã có thể về nhà, sang năm, Ninh Hình chỉ vừa mới mười sáu tuổi, có lẽ... tất cả vẫn còn kịp.

Hấn mặc một bộ áo gấm màu xanh lá nhạt, cổ áo cùng cổ tay áo thêu những cành trúc rất tinh xảo, bên hông dắt một bảo đao tên là "Lăng nguyệt", ở yên ngựa thì dắt cây thương bằng sắt lúc trước dùng để đánh giặc, phía sau lưng đeo cung to và mũi tên. Trong hầu bao có hai trăm lượng bạc, bên trong tay nải giắt ở yên ngựa đều là quần áo được làm từ tơ lụa thượng đẳng.

Ngày đó ra quân, Đàm Sĩ Lễ tự mình cười hắc mã đến lều lớn đón hấn vào thượng thư phủ tắm rửa, thay quần áo, cùng Đàm gia tam gia phụ thân của Đàm Sĩ Lễ ăn một bữa cơm trưa phong phú xong, rồi mới tiễn hấn rời kinh thành.

Đàm Sĩ Lễ chuẩn bị cho hấn một đồng đồ lớn, nếu không có một chiếc xe ngựa khẳng định chứa không hết. Cố Thanh Sơn chỉ thầm nghĩ cười ngựa thật nhanh để về nhà sớm một chút, nên cái gì cũng không cần. Hai bên đẩy qua đẩy lại mấy lần, cuối cùng, Cố Thanh Sơn mới chọn vài món binh khí thích hợp cho việc săn thú sau này, cùng một con ngựa tốt.

Biết hấn nóng vội, Đàm Sĩ Lễ có ý cho hấn chuẩn bị một tín vật của triều phủ, mặt trên hầu bao cũng dán giấy niêm phong của triều phủ. Như vậy, khi đi ngang qua các huyện, châu có thể miễn đi rất nhiều số lần kiểm tra, khiến hấn một đường đi thuận lợi hơn rất nhiều.

Vàng bạc đá quý hấn không chịu nhận, Đàm Sĩ Lễ không có biện pháp, chỉ có thể chuẩn bị cho hấn hầu bao hai trăm lượng bạc, ở trong bao quần áo bỏ thêm mấy chục lượng bạc vụn để dùng trên đường. Còn liên tục trách cứ hấn không xem chính mình là đại ca, còn khách khí, đành phải nói chờ tới thời điểm hấn thành thân, sẽ đem nấy thứ này tặng cho đệ muội làm lễ gặp mặt.

Nhắc tới thành thân, Cố Thanh Sơn cũng chỉ cộc lốc cười trừ, sau đó cũng hứa nếu bản thân cưới vợ nhất định sẽ gọi thư cho Đàm Sĩ Lễ, xong xuôi mới lòng nóng như lửa đốt chạy vội đi.

Một đường nhanh như điện chớp, ban ngày ngồi trên lưng ngựa, hấn tổng cảm giác Ninh Hình ngay sau đó liền sẽ xuất hiện ở trước mặt. Buổi tối ngủ, thì mơ thấy nàng mỉm cười ngọt ngào nói: Thanh sơn ca, ta muốn gả cho ngươi. Trong chớp lát lại nhìn đến hình ảnh nàng thành thân, nhưng tâm lang lại không phải bản thân.

Suốt hai tháng, hấn liều mạng chạy tới Lai Thủy trấn. Đầu tiên tắm rửa thay quần áo, bỏ đi một thân dơ bẩn, cột lại tóc, cài chắt đai lưng, xong xuôi lại ngắm bản thân vài lần trong gương, xác định là một thanh niên tuấn tú, mới cười hi hi đi ra cửa hàng mua thêm vài bao điểm tâm, không để ý tới những ánh mắt kinh diễm trên đường, lập tức cười ngựa chạy tới Ninh gia trang.

Tới cửa thôn là lúc hoàng hôn, từng mái nhà đều có khói bếp bay lên. Hàng liễu xanh ra lá non vờn quanh thôn trang nhỏ, an tĩnh, con sông Lai Thủy Hà lặng lẽ chảy xuôi, phía xa xa là ngọn núi tràn ngập những cây tùng bách hoang dã quen thuộc.

Chính là, hấn lại thít chặt dây cương, bỗng nhiên không dám đi về phía trước đi.

Nếu Ninh Hình phải thành thân, thì hấn phải làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Hấn bóp chính mình cái trán, thật sự nghĩ không ra đáp án. Đi lính trở về, trước tiên phải đi nhà lí chính báo danh. Nếu ở nhà bọn họ nghe được tin tức Ninh Hình đã thành thân, hấn không biết chính mình có thể hay không sẽ điên mất, có thể hay không không màng tất cả hậu quả mà chạy đến nhà chồng nàng đem nàng cướp đi...

Đang hoang mang suy nghĩ, không dám vào thôn, Cố Thanh Sơn bị một vị đại thẩm nhiệt tình gọi: "Vị đại quan nhân này, ngươi là muốn vào thôn chúng ta thôn sao? Ngươi là thân thích của nhà ai nha, nếu là không biết đường, ta có thể mang ngươi đi."

Giọng nói này có chút quen quen, Cố Thanh Sơn quay đầu lại, biết chính mình cần thiết phải đối mặt với hiện thực. Hít một hơi thật sâu, tận lực bình ổn lại trái tim đang đập, hấn trầm giọng mở miệng: "Tứ thẩm, là con, ngài không nhận ra Thanh Sơn sao?"

Doãn Tứ thẩm giật mình mở to mắt, trên dưới đánh giá hấn, cau mày hỏi: "Ngươi là ai? Ngươi lặp lại lần nữa."

"Ta là Cố Thanh Sơn đây, đã đánh giặc xong rồi nên con liền trở lại." Cố Thanh Sơn xoay người xuống ngựa, làm cho bà ta có thể nhìn rõ chính mình hơn.

Doãn Tứ thẳm đến gần hai bước, tí mĩ mà nhìn một lần, sau đó ném trong tay rổ rau dại mới đào, lôi kéo cánh tay Cố Thanh Sơn khóc lớn: "Thanh Sơn, thật là nguoi nha, nguoi đã về rồi, thật tốt quá. Cố Đại Lỗĩ, nguoi nhìn thấy đi, nhi tử của nguoi nó đã trở lại, còn có tiền đồ, cười ngựa lớn, mặc quần áo vải tốt, ta cuối cùng đêm đêm không cần mơ thấy ác mộng, không cần phải đi trước mộ hai vợ chồng các nguoi tạ lỗi nữa, ô ô....."

Cố Thanh Sơn cũng có chút xúc động, đỡ lấy Doãn Tứ thẳm cười nói: "Tứ thẳm, trận này vừa mới mới vừa đánh xong, ta liền đã trở lại, còn chưa có đi nhà lí chính trong giao công văn đâu. Nguoi cũng đừng khóc, ta không phải vẫn tốt hay sao, hơn nữa ta còn học được một thân bản lĩnh, về sau có thể vào núi săn thú, khi nào thẳm muốn ăn thịt, liền cùng ta nói, ta đi săn lợn rừng cho thẳm."

Doãn Tứ thẳm bị hấn đỡ, nín khóc mỉm cười, nhặt lên rổ, lôi kéo hấn đi về nhà bà ta, vừa đi vừa nói: "Trước không cần vội đi nhà Lý chính, về nhà thẳm ăn cơm cái đã. Tiểu Xuyên đã cưới vợ, Tiểu Hà năm nay cũng mười lăm, đều trưởng thành. Aizz, đúng rồi, nguoi năm nay đã hai mươi đi. Tham gia quân ngũ làm chậm trễ việc hôn nhân, bắt quá không quan hệ, vài hôm nữa tứ thẳm nhờ mọi người trong thôn làm mai cho nguoi. Nhà chúng ta phàm là Tiểu Xuyên có một ngum ăn, nguoi cũng liền có, nguoi cứ yên tâm đi. Nguoi có tiền đồ, có thể còn sống trở về, nếu là Tiểu Xuyên đi, đã sớm mất mạng. Những người khác của thôn chúng ta thì thế nào?"

Cố Thanh Sơn cũng không tính toán muốn ý lại vào Doãn, bắt quá Doãn Tứ thẳm có thể nhớ thương chính mình như vậy, vẫn khiến lòng hấn ấm áp. Nghĩ đến những người khác, thẳm tình không khỏi trầm trọng lên: "Trừ bỏ ta cùng Ngô Đại Lực, tám người khác... đã mất cách đây hai năm. Thi thể cũng chôn cất."

Nghe xong lời này, Doãn Tứ thẳm càng thêm may mắn nhi tử gây yếu của bà ta không đi. Đang nói chuyện, liền đến cửa nhà, lôi kéo Cố Thanh Sơn đi vào, Doãn Tứ thẳm liền gọi nhi tử đang chẻ củi ở trong sân cùng con dâu đang nấu cơm trong phòng bếp lại nhìn xem ai tới.

Doãn Tiểu Xuyên nhìn hấn từ trên xuống dưới nhìn vài lần, mới do dự hỏi: "Là..... Thanh sơn ca phải không?"

Nương tử Tiểu Xuyên thì nhìn chăm chăm, nàng ta chưa từng gặp qua nam nhân tuấn tú như vậy, một thân khí chất này khắp thôn không có một người như vậy, cho dù là đi trấn trên họp chợ, cũng chưa từng gặp qua a.

Cố Thanh Sơn bình tĩnh cười cười: "Là ta, tiểu xuyên, nguoi nhận lực không tồi, ánh mắt so với tứ thẳm tốt hơn nhiều."

Doãn Tiểu Xuyên nhìn hấn toàn thân quý khí, liền nói: "Sớm biết rằng tham gia quân ngũ có thể có này tiền đồ, dù có thế nào ta cũng tự mình đi, quyết không thể để huynh thay ta nha."

Doãn Tứ thẳm dùng rổ trong tay đánh vào mông hấn mắng: "Đừng nói vậy, Thanh Sơn ca của nguoi là dùng mạng đánh cược, thôn chúng ta đi mười người đã chết tám, nguoi nếu đi, có mà sớm mất mạng."

Mọi người đang nói chuyện, Tiểu Hà bụng chầu gối từ ngoài cửa tiến vào: "Nương, Ninh Hình tỷ nhờ ta hỏi ngài một chút, ngày mai ngài có đi trấn trên bán trứng gà không? Tỷ ấy nghĩ đi cùng ngài."

Đột nhiên nghe được tên người trong lòng, tìm Cố Thanh Sơn đập thình thịch hai cái. Lại nỗ lực làm bộ lơ đãng hỏi: "Ninh Hình? Là Ninh Hình muội tử nhà lý chính phải không? Nàng cũng đã mười sáu tuổi đi, còn không có thành thân sao, mà lại muốn đi trấn trên bán trứng gà?"

Ở trong ấn tượng của hấn Ninh gia là phú hộ số một số hai của thôn, mỗi lần đi họp chợ, đều là mua đồ ăn ngon, chưa bao giờ phải đi bán trứng gà.

"Aizz! Ninh gia nay không bằng xưa a. Đừng nói cái này, Tiểu Hà, Thanh Sơn ca của nguoi đã trở lại, nguoi mau đi làm thịt một con gà, làm thêm vài món ăn, một lát chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm." Doãn Tứ thẳm lôi kéo Cố Thanh Sơn vào nhà, nên cũng lười nói đến chuyện của Ninh gia.

Sắc trời dần dần tối sầm xuống nên Tiểu Hà thấy không rõ, vội vàng chạy đến trước mặt Cố Thanh Sơn, nhìn chăm chăm hấn một lúc lâu, lại tò mò mà xem quần áo đắt tiền trên người hấn, bên cạnh đứng một con ngựa khỏe mạnh, lớn tiếng nói: "Oa! Thanh sơn ca nguoi phát tài a, có thể mặc quần áo tốt như vậy tốt như vậy, nguoi cũng so trước kia tuấn tú hơn."

Cố Thanh Sơn nào có tâm tư cùng nàng ta nói chuyện tào lao, khó nén nóng vội hỏi: "Ninh gia làm Sao vậy? Lát nữa ta muốn đi nhà lí chính giao công văn, nhà bọn họ đến tốt cùng xảy ra chuyện gì?"

Tiểu Hà cướp nói: "Nguoi đừng đi nhà bọn họ, hiện tại cha Ngô Đại Lực mới là lí chính. Ninh Bân ca bệnh vực kẻ yếu, hồi tết Nguyên Tiêu bị người đánh cho tàn phế, hiện tại nằm trên giường không đi được. Ta vừa rồi mới hỏi Ninh Hình tỷ, tỷ ấy nói vẫn còn chưa tỉnh lại."

"Nguoi mới vừa thấy Ninh Hình đứng không, ở đâu nhìn thấy, nàng không có gì việc gì chứ?" Cố Thanh Sơn vội vàng hỏi.

"Ồ bờ sông....."

Không chờ Tiểu Hà nói xong, Doãn Tứ thẳm nói tiếp: "Ninh Hình nhưng thật ra không xảy ra việc gì, chẳng qua nghe nói nhà chồng con bé cũng thuộc hạng chẳng ra gì....."

Thoáng như một cái sét đánh giữa trời quang, bổ vào Cố Thanh Sơn trên đầu, làm hấn lập tức liền thở không nổi.

"Ninh Hình..... Ninh Hình đã lấy chồng?"

Bỗng nhiên toàn thân hấn run rẩy, trong lòng bàn tay một mảnh lạnh lẽo, không thể tin được những gì bản thân vừa nghe, dùng đầu ngón tay bấm chặt vào lòng bàn tay, đều không cảm thấy đau.

"Vẫn chưa thành thân, năm trước mới vừa định thân. Nhưng mà từ khi ca ca con bé xảy ra chuyện, đắc tội nhà họ Triệu giàu có ở trên trấn, nghe nói nhà chồng con bé liền hủy hôn ước." Doãn Tứ trầm nói tiếp.

"Tốt, hủy hôn là tốt..." Cố Thanh Sơn lẩm bẩm tự nói, rồi đột nhiên tỉnh ngộ lại, những lời này không phải là lời hắn nên nói. Như thế nào sau một lúc về đến nhà, hắn liền không bình tĩnh như vậy? Trải qua nhiều trường hợp chém giết tanh máu, hắn đã sớm luyện được một thân khí định trầm ổn nha. Ninh Hinh a..... Ninh Hinh, chỉ cần nhắc đến nàng, hắn liền trở nên thiếu kiên nhẫn.

Cố Thanh Sơn thừa dịp người khác không nghe rõ, vội vàng nói: "Tứ thẩm, ta là nói ta phải đi. Ta phải đi nhà lí chính báo tên trước, một lát còn muốn đi trấn trên, đêm nay liền không ở nhà ăn cơm, về sau còn nhiều thời gian ăn, ta đi trước."

Hắn vội vàng kéo ngựa đi, Doãn gia giữ không được, đành phải tùy ý hắn.

Cố Thanh Sơn xoay người leo lên ngựa, hướng tới bờ sông mà chạy. Xa xa nhìn thấy một bóng dáng nhỏ nhắn, lại có chút xúc động muốn rơi nước mắt. Hắn nhảy xuống, ném cương ngựa, nhìn chăm chú vào bóng dáng thương nhớ ngày đêm kia, từng bước một đi chậm rãi đến gần.

Nàng trưởng thành, mái tóc đen nhánh đã dài đến eo, vài ngọn tóc bị gió thổi bay bay, bàn tay nhỏ trắng nõn đang dùng sức giặt một bộ quần áo màu xanh đen, có lẽ là quần áo của phụ thân hoặc là ca ca nàng, chỉ là không biết đến khi nào trên tay nàng mới có thể cầm bộ quần áo của hắn để giặt.

Nàng giặt xong quần áo, đặt ở trên một tảng đá sạch, có lẽ là do ngồi xỏm lâu nên eo đau, dùng đôi tay nhỏ dầm dẫm. Vì cái động tác này khiến hắn thấy rõ ngực nàng, thân hình yếu điệu mê người.

Cố Thanh Sơn cổ họng hơi động, trăm mối cảm xúc ngổn ngang, sợ dọa đến nàng, tận lực khống chế được giọng nói kích động của mình, tiến lên thêm mấy bước, dùng ngữ khí tự cho là thực bình tĩnh gọi một tiếng: "Ninh Hinh!"

Ninh Hinh không có quay đầu lại, mà là cuối lưng xuống bưng lên một chậu nước, không chút chần chừ nào mà xoay người, hất ra, trong miệng còn quát mắng: "Người còn không cút cho ta."

Cố Thanh Sơn không kịp dự phòng, một chậu nước cứ thế mà hất ở trên mặt cùng trước người hắn. Những giọt nước men theo mày kiếm tí tách rơi xuống, cũng đem ánh mắt si ngốc hiện ra càng thêm triền miên. Hắn vốn mặc quần áo vải khá mỏng, bị nước làm ướt, liền dính sát ở vào người, phác họa ra hình dáng cơ ngực, cơ bắp của cánh tay, cường tráng ngời ngời.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Mật Sùng* (Diễn Viên Ngọt Sùng) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 16: Niềm vui gặp lại

Ninh Hinh cùng nương đi nhỏ cỏ một ngày, eo và chân đều đau. Trước kia trong nhà những việc này không cần nàng phải làm, nhưng bây giờ đại ca bị người ta đánh tàn phế, đến nay vẫn còn nằm ở trên giường không thể đi lại. Cha nàng đi lên huyện cáo trạng với mọi đại phu, nhưng lại bị phán thành vu cáo, ở trên phố còn bị ăn trộm mất vài chục lượng bạc tích góp trong mấy năm dòng dõi, còn bị người đánh đến bầm dập hết cả người ở một con hẻm nhỏ. Tầu tử thi nóng giận, không chịu đi làm, Ninh Hinh liền chủ động nói với nương là muốn ra ruộng làm việc.

Từ ruộng lúa mạch về đến nhà, Ninh Hinh không muốn nương phải mệt nhọc, liền dành chậu quần áo dơ đi ra bờ sông giặt. Nhìn trời càng ngày càng tối, nàng không khỏi vội vàng bước nhanh hơn cho. Gặp được Tiểu Hà, cũng chỉ nói vài câu đơn giản.

Tiểu Hà đi rồi, bờ sông chỉ còn lại có một mình nàng. Ninh Hinh cố nén eo đau, dùng chân gõ đập đập quần áo, cho nhanh xong để về nhà.

"Ninh Hinh muội tử, giặt đồ a." Một người nam nhân giọng cười giễu cợt đi lại gần.

Ninh Hinh mất lạnh nhìn lên, là kẻ mang danh vô lại ở trong thôn liền tức giận quát: "Ngô Nhị Cầu, có chuyện gì? Nếu không có việc gì thì cách xa ta ra, ta không rảnh mà nói chuyện với người."

Ngô Nhị Cầu cười hắc hắc, lại hướng phía trước đi thêm vài bước, thân mình gầy yếu ngồi xổm xuống tảng đá ở bờ sông, thật đúng là giống như một kẻ vô lại: "Muội tử, ca là vì muốn tốt cho người a. Người xem với tình hình hiện tại của nhà người, nhà chồng người chắc chắn sẽ từ hôn, còn ta, hiện tại là kẻ độc thân, người nếu là vui về đi theo ta, ta bảo đảm....."

Không chờ hắn nói xong, Ninh Hinh liền bực bội quát: "Người bớt nói linh tinh đi, ai nói với người nhà chồng của ta muốn từ hôn? Liền tính lui thân, ta cũng tuyệt đối không liên quan gì đến người. Xuân mằm tử mới cùng người thành thân hơn một năm đã bị người hành hạ đến chết, ta đang hận không thể đánh chết người báo thù cho nàng ấy đây."

Ngô Nhị Cầu cũng không giận, vẫn như cũ cười hắc hắc trêu đùa nàng: "Ninh Hinh, người thật là đẹp, càng giận càng trở nên đẹp hơn. Xuân mằm tử liền so với người một ngón chân cũng không bằng, nếu là người gả cho ta, ta bảo đảm xem người như Bò Tát cung phụng..."

"Người cầm miệng cho ta, cút sang một bên đi. Ngô Nhị Cầu, người là khi dễ ta vì nghĩ đại ca của ta hiện giờ bị thương nên đánh không được người đúng không? Người đừng quên, đại đường ca, nhị đường ca của ta cũng không phải người hiền lành, người dám khi dễ ta, xem bọn họ không đem người đánh chết." Ninh Hinh tức giận trừng mắt nhìn hắn, cầm một cây gậy ném qua.

Ngô Nhị Cầu nhảy dựng lên, trốn sang một bên, không dám đến gần. Bởi vì nhắc tới Ninh Giang cùng Ninh Đào, Ngô Nhị Cầu lập tức lúng túng, hai người đường ca kia thân thể vốn cao to, cũng không phải là người dễ chọc.

Nhưng hắn lại có chút chưa muốn từ bỏ ý định, áp ứng nói: "Ninh Hinh, ta nói chính là thật sự, người..... À! Thôi bỏ đi, ta biết người chướng mắt ta. Bất quá, không quan hệ, liên tính người trở thành gãy rách, ta cũng không để bụng, dù sao ta cũng không phải trai tân. Ta đây liền chờ..."

Một đại cô nương đang êm đẹp, bị người ta nói thành gãy rách, Ninh Hinh quả thực tức muốn nổ phổi, nhặt lên một cục đá hung hăng mà hướng Ngô Nhị Cầu ném. Ngô Nhị Cầu thấy Ninh Hinh thật sự nóng nảy, sợ nằng trở về kêu các đường ca của nằng tới, mới lưu luyến bỏ đi.

Bờ sông khôi phục yên lặng, Ninh Hinh nhanh tay giặt đồ. Rót cuộc cũng giặt xong bộ quần áo cuối cùng, nằng xoa xoa đôi chân đã tê rần, đứng dậy, nhéo nhéo cái eo nhức mỏi, tính toán gom quần áo về nhà.

Đúng lúc này, sau lưng bỗng nhiên truyền đến một giọng nói mang theo âm rung của nam nhân, trầm thấp mà có từ tính.

"Ninh Hinh muội tử."

Hoà khí trong lòng Ninh Hinh lập tức nhảy đến đỉnh đầu, tên hỗn đản Ngô Nhị Cầu này cư nhiên còn chưa đi, còn làm bộ thay đổi giọng nói, chất chứa tình thâm ý trọng, dù có mang lên ngà voi chó thì vẫn là chó mà thôi.

Nằng không trả lời, khom lưng bụng lên chậu nước vừa giữ quần áo xong, xoay người không chút khách khí mà hất xuống.

Chính là... người trước mặt này thực hiện nhiên không phải Ngô Nhị Cầu, trên mặt hắn ướt nhèm thấy không rõ diện mạo, Ninh Hinh đầu tiên thấy rõ chính là dáng người cao lớn cùng bờ ngực vạm vỡ của hắn.

Nam nhân duỗi tay lau nước trên mặt, tuấn lãng dung nhan cùng hai tròng mắt sáng tiến thẳng vào đáy mắt của nằng.

Ninh Hinh nháy mắt thất thần, người này giống như đã gặp qua ở đâu rồi, vừa thân thiết lại vừa quen thuộc. Chính là nằng biết rõ ràng trong thôn quanh đây nào có một thanh niên tuấn tú như vậy.

"Ninh Hinh, muội không nhận ra ta sao? Muội nhìn kỹ lại xem." Nhìn thấy người thương nhớ ngày đêm, Cố Thanh Sơn cảm xúc mênh mông. Nhìn nằng ngốc ngốc bộ dáng, trái tim hắn vừa vui vừa đau, nằng cư nhiên không nhận ra chính mình sao?

"Thanh sơn ca? Huynh... huynh thật là thanh sơn ca sao?" Ninh Hinh quả thực không thể tin được hai mắt của mình.

Cố Thanh Sơn vui mừng cười, lộ ra hàm răng trắng tinh, dùng sức gật gật đầu: "Phải, ta đã trở về, Ninh Hinh, muội... muội..."

Hắn muốn nói: muội có nhớ ta không? Chính là, như thế nào cũng đều nói không nên lời.

"Thật tốt quá," Ninh Hinh hai mắt ngập nước khẽ chớp, từng giọt từng giọt rơi xuống: "Thanh Sơn ca, huynh trở về thật sự tốt quá. Muội vẫn luôn lo lắng cho huynh..... sợ huynh bị thương, sợ huynh..... có thể không bao giờ trở lại."

Nằng khóc không thành tiếng, mỗi lần đi ra mảnh đất trồng rau, nhìn một mảnh đất trồng dưa hoang vu kia, sao có thể không nhớ đến người trồng dưa. Thanh sơn ca là người tốt, không nên chết ở trên chiến trường, nhà bọn họ chỉ còn có mình hắn, Ninh Hinh vẫn luôn ngóng trông hắn có thể hào hào trở về, lại tiếp tục trồng dưa bắt cá

"Đừng khóc, Ninh Hinh, đừng khóc a....." Cố Thanh Sơn tuy rằng chờ đợi lúc gặp lại, Ninh Hinh vui mừng rơi lệ. Chính là thật sự đến giờ khắc này, chân tay hắn lại luống cuống, không biết nên như thế nào mới tốt.

Móc ra chiếc khăn trong lòng ngực, thật cẩn thận mà giúp nằng xoa xoa nước mắt, Cố Thanh Sơn cười nói: "Ninh Hinh, muội xem, cái này là chiếc khăn muội đưa ta khăn ngày trước đó. Ta vẫn luôn lưu戀 tiếc dùng, hôm nay lại lấy ra lau nước mắt cho muội."

Ninh Hinh bỗng nhiên phát hiện vừa rồi bản thân quá kích động, đã quên lễ nghĩa, bọn họ có động tác thân mật như vậy là không ổn, vội vàng lui về phía sau một bước, cầm lấy khăn tay tự mình lau. Mở khăn ra nhìn, xác thật là khăn do chính mình làm. Lúc này nằng mới nhớ tới, hắn lúc gần đi bị thương, nằng đã từng dùng khăn tay của mình cho hắn băng bó miệng vết thương.

Ninh Hinh không biết có nên trả lại khăn cho hắn hay không, lại cảm thấy khăn do mình làm để hắn mang theo không quá thích hợp, liền tiện tay nhét vào cổ tay áo.

Cố Thanh Sơn thấy đồ mình yêu thích bị tịch thu, lập tức sốt ruột nói: "Đó là của ta mà, à không, là của muội. Nhưng nó đã theo ta ba năm, muội... muội không thể đòi lại a."

Nhìn nam nhân cao hơn bản thân một cái đầu lại bày ra vẻ mặt đáng thương, Ninh Hinh bật cười nói: "Thanh sơn ca, huynh đều hai mươi tuổi rồi, như thế nào còn chơi xấu như tiểu hài tử chứ."

Ta liền thích chơi xấu với muội, chơi cả đời.

Cố Thanh Sơn trong lòng nói thầm, ngoài miệng lại không dám nói ra. Cười khỏ nói: "Ta cũng không còn cái khăn khác, muội liền trả lại cho ta đi. Ai, đúng rồi, vừa rồi muội như thế nào một lời cũng không nói liền hất vào mặt ta một chậu nước vậy, có chuyện gì sao?"

Nói đến việc này, Ninh Hinh có điểm áy náy, đành phải lấy khăn ra trả cho hắn. Giải thích nói: "Vừa rồi Ngô Nhị Cầu lại đây, cùng ta nói vài lời không đứng đắn, bị ta mắng bỏ đi. Cho nên, lúc huynh đến đây, ta tưởng hắn đã trở lại nên mới... Thanh sơn ca, thực xin lỗi, ta giúp huynh giặt quần áo đi."

Cố Thanh Sơn nhú mày kiểm, thanh âm sắc bén lên: "Muội nói Ngô Nhị Cầu, hắn khi dễ muội?"

Cách đó không xa trong lùm cây, bỗng nhiên vang lên tiếng nhánh cây bị gãy. Mấy năm nay Cố Thanh Sơn mấy lần thám báo, giác quan đặc biệt nhạy bén, lập tức phát hiện nơi đó có người, đang đi chuyển lặng lẽ, nhưng không có lập tức biểu hiện ra ngoài.

Ninh Hinh thở dài nói: "Gần nhất trong nhà xảy ra chuyện, ta mới kiến thức chân chính thói đời nóng lạnh. Ngô Nhị Cầu bỏ đá xuống giếng cũng là bình thường, hắn vốn dĩ liền không phải cái thứ tốt. Xuân mằm từ gả cho hắn mới hơn một năm, đã bị hắn tra tấn chết."

Cố Thanh Sơn nghe được lùm cây truyền đến động tĩnh lớn hơn, biết là người nọ đang muốn chạy trốn. Hắn nhanh chân bước đi qua, cánh tay dài đuổi ra, kéo cổ áo phía sau của người nọ: "Muốn chạy? Không dễ dàng như vậy, lăn ra đây cho ta."

Cánh tay Hắn rắn chắc trực tiếp đem người nọ nhấc lên, không chút khách khí mà ném trên mặt đất. Ninh Hinh vừa thấy, liền tức giận mắng: "Ngô Nhị Cầu, cái đồ xấu xa nhà ngươi, cư nhiên còn chưa đi, dám trốn ở chỗ này."

Ngô Nhị Cầu bị ném xuống đất, đang muốn giảo biện vài câu, còn không có nghĩ ra được lý do bào chữa, liền thấy nắm đấm của Cố Thanh Sơn đã hạ xuống. Chỉ một quyền liền đánh cho hắn mất mấy sao, không chờ hắn mở miệng kêu đau, từng cú đấm liên hạ xuống liên tiếp, khiến hắn bị gãy vài cái răng cửa, miệng đầy máu.

"Đừng..... Đừng đánh nữa, sẽ chết người a...."

Cố Thanh Sơn không để ý tới hắn khóc kêu, tiếp tục tay đấm chân đá: "Ngô Nhị Cầu, cái này là ta thay Xuân mằm từ đánh ngươi. Ngươi làm ra kia táng tận thiên lương sự cũng liền thôi, nằng ta gả cho ngươi, ngươi còn tra tấn nằng ta đến chết, ngươi chính là khi dễ nằng ta không có cha cùng đại ca có thể đánh chết ngươi đúng không?"

Ngô Nhị Cầu bị đau ôm đầu ô ô thảng khóc, mấy năm không gặp, Cố Thanh Sơn thiết quyền so trước kia càng mạnh a, cảm giác cả người xương cốt đều muốn gãy. "Đừng..... Đừng đánh, ta nói cho ngươi một sự kiện, so..... So đánh chết ta có giá trị hơn...."

Cố Thanh Sơn cũng không nghĩ đánh chết hắn, nhìn bản thân đánh không sai biệt lắm, liền đứng thẳng lên, lạnh lùng nói: "Có chuyện mau nói, có rắm mau thả."

Ngô Nhị Cầu lau máu ở khóe miệng, nhe răng trợn mắt nói: "Có người muốn hại..... Ninh Hinh....."

"Ngươi nói cái gì? Nói cho rõ ràng, dám nói dối, ta đánh chết ngươi." Cố Thanh Sơn sắc mặt khó coi, nhấc chân đạp lên trước ngực hắn, dùng sức dẫm một cái thiếu chút nữa đem hắn dẫm đến tắt thở.

Ngô Nhị Cầu sợ tới mức không còn hồn, ho khan vài tiếng, hữu khí vô lực mà nói: "Không, ta không dám nói dối. Lạc các trang có một cái vô lại, kêu là Lạc mặt đỏ, gần nhất mời ta uống rượu, hỏi thăm chuyện của Ninh Hinh..... Hắn tử lượng không tốt bằng ta, uống nhiều lên liền nói..... Nói có người trả tiền, muốn làm nhục Ninh Hinh, khiến nằng không còn trong sạch....."

Cố Thanh Sơn phát hỏa, đá một phát, Ngô Nhị Cầu liền phun ra một búng máu. "Nói rõ ràng, ai trả tiền? Tính toán làm như thế nào?" Cố Thanh Sơn lạnh giọng quát hỏi.

Ninh Hinh vừa khiếp sợ lại vừa tức giận, thân mình hơi run lên lên, trong mắt ngập tràn bất lực cùng ủy khuất làm người khác đau lòng. Cố Thanh Sơn nhìn người trong lòng điềm đạm đáng yêu bộ dáng, thật muốn đem nằng ôm vào trong ngực nhẹ giọng an ủi, làm nằng không cần sợ.

Hắn đã trở lại, về sau sẽ không để cho nằng chịu một chút ủy khuất nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Mật Sủng* (Diễn Viên Ngọt Sủng) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Che chở

Ngô Nhị Cầu thở vài hơi hồng hộc rồi mới nói tiếp: "Cụ thể ta cũng không biết, nhưng là..... Khụ khụ, lão ta mấy ngày hôm trước ở trên trời mời ta uống rượu, hôm nay..... liền vừa rồi, ta ở cửa thôn nhìn thấy lão ta, còn có hai người nữa, bọn họ lên lút. Ta đoán, có lẽ là tính toán hôm nay động thủ."

Cố Thanh Sơn nâng lên chân, quay đầu lại nhìn con đường nhỏ hướng đi vào trong thôn. Ninh gia trang cũng không phải nằm sát con sông Lai Thủy Hà, bên cạnh là một mảnh rừng cây nhỏ, hướng đông là một mảnh ruộng nước nhỏ nữa, còn có con đường hai bên lối đi mọc đầy những lùm cây dại, sau đó mới đến bờ sông.

Nếu thật là có người âm thầm mai phục, muốn đánh lên Ninh Hinh, mảnh rừng cây nhỏ kia chính là địa phương thích hợp nhất. Sắc trời đã tối sầm, Cố Thanh Sơn hướng tới bên kia nhìn nhìn, cái gì cũng đều không thấy rõ. Có lùm cây che đậy, cho nên hẳn đánh Ngô Nhị Cầu thì bên kia cũng không nhìn thấy.

“Cút đi đường vòng trở về, sau này lại làm ta gặp người chộc ghẹo Ninh Hinh, đừng trách ta đánh chết người.” Cố Thanh Sơn lạnh lùng nói, Ngô Nhị Cầu vội vàng té ngã lộn nhào vài cái mới lật đặt từ hướng khác chạy đi.

“Ninh Hinh, đừng sợ, muội cứ đi phía trước, cái gì cũng đều không cần phải xen vào, còn có ta đâu.” Cố Thanh Sơn ánh mắt kiên định, lấy nhiệm qua khiến Ninh Hinh cũng có tự tin.

Trái tim Ninh Hinh nhảy thình thịch, vốn là không dám đi qua con đường rừng cây nhỏ bên kia, nhưng xem bộ dáng Thanh Sơn ca tràn đầy tin tưởng, nằng dùng sức gặt đầu, bung bỏn gổ tận lực bình tĩnh mà hướng phía trước đi.

Lúc Ninh Hinh đi đến rừng cây nhỏ bên cạnh, mơ hồ cảm thấy bên trong có người đang thì thầm. Nàng không dám nhìn đông nhìn tây, trong lòng lại rất khẩn trương, phía sau không có tiếng bước chân, cũng không biết Thanh Sơn ca có còn đi theo hay không.

Thanh Sơn ca sẽ không gạt người, hẳn nói không có việc gì khẳng định liền không. Hơn nữa, hẳn hiện tại so trước kia càng cao lớn, còn học công phu, đánh Ngô Nhị Cầu một trận thừa sống thiếu chết, Lạc mặt rỗ kia khẳng định không phải đối thủ của hắn.

Nàng chỉ có thể ép chính mình trong đầu tràn ngập hình bóng mạnh mẽ của Cố Thanh Sơn, mới có thể khắc phục nỗi sợ hãi.

Đang ở miền man suy nghĩ thời điểm, rừng cây nhỏ truyền đến tiếng nhánh cây bị dẫm gãy, sau đó nàng cảm giác được bước chân ai đó càng ngày càng gần. Thanh âm kia thực nhẹ, nếu không phải biết trước, nàng khẳng định không phát hiện được, bởi vì hôm nay làm việc nhà nông cả ngày lại giặt một chậu quần áo lớn đã rất mệt. Ninh Hinh ần ần cảm thấy trên đỉnh đầu tựa hồ có thứ gì hạ xuống, nàng đang ở do dự có muốn hay không chạy trốn, liền nghe được một tiếng trầm vang tu phía sau, có người ngã xuống mặt đất cái phịch.

Nàng vội vàng quay đầu lại, liền thấy trên mặt đất quả nhiên là một nam nhân xa lạ, trên mặt tựa hồ xác thật là đầy rỗ, còn Cố Thanh Sơn thì đứng ở bên cạnh mắt lạnh nhìn.

Rừng cây nhỏ vang lên tiếng kinh hô nho nhỏ. Cố Thanh Sơn hừ lạnh một tiếng, bước vào rừng cây nhỏ, trong vài giây liền xách một nữ nhân ra. “Bịch.” Nữ nhân bị ném xuống đất, kêu đau om sòm.

Ninh Hinh sùng sốt, khó có thể tin mà khom lưng mà nhìn cẩn thận: “Đại tẩu? Như thế nào sẽ là người? Người. Ta hiểu được, hoá ra là người muốn hại ta.”

Phụ nhân một bên xoa đầu gối bị ngã đau, một bên giả bộ dường như không có việc gì, nói: “A, Ninh Hinh nha, ta đang muốn đi nhà muội tìm muội để nói về việc hôn sự đấy, vừa vặn gặp muội ở chỗ này.”

Ninh Hinh giận quá hoá cười nói: “Người cho ta là con cóc sao? Người muốn tìm ta, vì sao không đi nhà ta, lại trốn ở rừng cây nhỏ này, cùng một tên vô lại? Vì cái gì trong tay tên vô lại này còn cầm một khúc gỗ, rõ ràng là muốn đem ta đánh nát, sau đó thì sao? Sau đó các người muốn làm cái gì?”

Ninh Hinh càng nói càng tức, vội vàng thở gấp mấy hơi. Trong thôn tựa hồ có tiếng ồn ào vang lên, xa xa có cây đuốc đang đưa. Cố Thanh Sơn thanh âm lạnh lùng nói: “Ninh Hinh, đừng cùng nàng nhiều lời, có người tới, muội mau trốn đi, ta sẽ xử lý.”

Cán đao vỗ xuống, phụ nhân lập tức hôn mê. Cố Thanh Sơn xả loạn tóc ả ta che mặt, lại đi véo vào người của Lạc mặt rỗ, thấy mí mắt lão ta giật giật, nhanh chóng lách mình trốn vào trong rừng cây.

Lạc mặt rỗ choáng váng mà bò dậy, liền thấy cửa thôn bên kia lờ mờ có bóng người đi lại. “Hồng rồi, mọi người sắp tới phải làm nhanh thôi, ai nha, như thế nào đánh người khác, bản thân cũng hôn mê.” Hắn một bên thì thầm, một bên động thủ cời đai lưng của nữ nhân. Trời thì tối, lại sốt ruột, hẳn làm sao có thời gian đi xem bị tóc rối che mặt có phải là Ninh Hinh hay không. Chỉ lo mau mau lột quần áo của ả ta, thấy không sai biệt lắm, hắn liền cời chính mình lưng quần, nâng lên hai chân của nữ nhân, nhanh tiến vào.

Cố Thanh Sơn cao lớn mà thân mình che ở trước mặt Ninh Hinh, không cho nàng thấy một màn xấu xa kia.

Chính là tên Lạc mặt rỗ này còn cố tình nói lăm nhăm, một bên ra sức thúc mạnh, một bên lại nhai: “Ai nha, nữ nhân, gia hôm nay hưởng phúc. Xem làn da mềm mại này, ai u, thật khiến gia phát cuồng, mau mau, mọi người mau tới. Ai, nha đầu này cư nhiên không phải gái tơ? Gia dựa vào, hoá ra Đồng lão nhị đã sớm hưởng thụ nàng ta, còn muốn gia tới làm loại chuyện này.”

Mắt thấy đám người càng ngày càng gần, Lạc mặt rỗ tuy luyến tiếc rời đi, nhưng lại không dám ham chiến. Hung hăng mà chộc vào thêm vài cái, mới vội vàng kéo quần lên chạy.

Cố Thanh Sơn thấp giọng dặn dò Ninh Hinh: “Muội vòng theo ruộng nước bên cạnh mà đi, ta bắt hắn trở về.”

“Vâng.” Ninh Hinh trên mặt đã sớm đỏ au, tuy có vòm ngực rộng lớn của hắn che, lại ngăn không được những lời tên vô lại kia. Một cái đại cô nương

còn cùng một thanh niên nam tử cùng nhau đối mặt..... Nàng cũng không biết về sau nên đối mặt với hắn như thế nào nữa.

Ninh gia trang mọi người giờ cây đuốc đi tới phụ cận, có người hỏi: “Không phải nói rừng cây nhỏ bị cháy sao? Có thấy gì đâu. ”

“Di... trên mặt đất nằm một người kia, mau qua xem một chút.” Không biết là ai mất tinh, phát hiện trên mặt đất có người.

Mọi người giờ cây đuốc đi lại gần, thấy rõ là nửa thân trần nữ nhân, liền hít hà một hơi, có người thậm chí kinh hô lên. Hàm hậu hán tử xoay người sang chỗ khác, ngượng ngùng không dám nhìn. Cũng có nhiều kẻ thuận tiện, lén liếc mắt từ trên xuống dưới nhìn chăm chăm vài lần. Mọi người không biết là chết hay sống, đang đùn đẩy nhau liền thấy nữ nhân kia tỉnh lại.

Nàng ta nâng mí mắt lên nhìn mọi người chung quanh, xoa xoa cái gáy mới nhớ tới vừa rồi bản thân hình như là bị nam nhân bên cạnh Ninh Hinh đập cho hôn mê. Vén lên trên mặt tóc rối, nàng ngồi dậy, lại đột nhiên kêu thảm thiết một tiếng: “A.....”

Nàng ta phát hiện hạ thân chính mình thế nhưng đang trần trụi, còn ở trước mặt một đám người, tựa như bị điều hâu ngâm mất hồn, nàng ta trợn trừng hai mắt.

Có vị đại nương là gan đại, đi lên nhặt váy bên cạnh ném cho nàng ta: “Ngươi là tức phụ nhà ai? Mau đem váy mặc vào đi, có phải hay không gấp gờ kẻ xấu?”

Ninh Tam thâm nghiêng đầu nhìn một cái, khó có thể tin nói: “Ngươi không phải..... Không phải cái kia” nàng thật sự nói không nên lời, là thông gia của đại tẩu, chính là áp úng bộ dáng đã khiến cho người khác hoài nghi.

Giữa lúc không khí đang xấu hổ, liền nghe ruộng nước bên kia lùm cây truyền đến một tiếng gào to: “Là ai ở kia lén lút, lăn ra đây cho ta.”

Mọi người quay đầu lại nhìn sang, liền thấy một cái thân hình cao lớn nam nhân trong tay giống như xách gà rừng xách một tên nam nhân tay còn đang túm quần lại đây.

Cố Thanh Sơn bước đi đến trước mặt mọi người, đem Lạc mặt đỏ ném xuống đất, cao giọng nói: “Người này lén lút, ta đoán chắc là trộm, chúng ta trong thôn hôm nay có hay không nhà ai bị mất đồ, nếu có mất, chỉ sợ cũng là do tên này trộm đi.”

Một vị đại thẩm giật mình nhìn trước mắt cái này giống như đã từng quen biết thanh niên, quả thực không thể tin được hai mắt của mình, vội lấy cây đuốc từ người bên cạnh bên cạnh, đề sát vào nhìn kỹ: “Thanh Sơn, thật là ngươi sao, Đại Lực nhà ta đâu? Sao hắn không trở về cùng ngươi? A? Hắn có phải hay không.....”

Nương Đại Lực nước mắt nháy mắt liền rơi, đại gia cũng đều nhận ra Cố Thanh Sơn, sôi nổi vây quanh, đặc biệt là những nhà cũng có con đi lính, càng là vội vàng hỏi hắn tình hình.

“Đại Lực không có việc gì, khá tốt, còn làm Bách Phu Trường, dặn ta tiện thể nhắn cho thẩm an tâm. Những người khác..... Năm kia ở biên giới Hoàng Hà đánh một trận liền chưa thấy qua.” Cố Thanh Sơn ngắn gọn trả lời vấn đề, lập tức liền có người bật khóc lớn.

Đề tài dời đi, Lạc mặt đỏ liền tưởng dẫn theo quần vụng trộm chạy trốn, nữ nhân kia cũng mặc xong váy, cất bước liền chạy. Hai người ầm một chút đánh vào cùng nhau, mạnh mẽ ngã trên mặt đất.

Mọi người lúc này mới nhớ tới cộc gièm pha vừa rồi, nhanh chóng vây quanh lại đây, có người đã nhận ra phụ nhân: “Này không phải Đồng Nhớ lão bản nương của cửa hàng trang sức trên trấn hay sao?”

“Ài, đúng rồi, là đại tẩu nhà chồng Ninh Hinh a.”

“Cái này vô lại ta đã thấy, nhìn hắn kia đầy mặt đỏ, chính là Lạc các trang Lạc mặt đỏ. Nhìn hắn bộ dạng túm quần kia, thì chuyện tốt này rõ ràng chính là hắn làm, có lá gan lắm còn không có lá gan thừa nhận sao?”

Mọi người mồm năm miệng mười nghị luận, cái gì cũng đều nói. Lạc thị thấy bị người nhận ra tới, liền vội vã tưởng chứng minh chính mình trong sạch, một cái tát phiến ở Lạc mặt đỏ thượng: “Ngươi cái hỗn đản, thế nhưng dám làm loại thương thiên hại lý này.”

Lạc mặt đỏ mới vừa bị Cố Thanh Sơn ấn ở lùm cây đánh một trận, hiện tại lại bị Lạc thị đánh, lập tức bực tức nói: “Lạc Xuân Hoa, đồ đàn bà xấu xa, là ngươi tìm ta tới, hiện tại còn trả đũa nói ngược phải không?”

Nương Đại Lực ở một bên cười lạnh: “Nói nửa ngày, hoá ra là một đôi dã uyên ương a, các ngươi muốn vụng trộm liền làm ở trong thôn của các ngươi đi, đừng tới thôn chúng ta mà làm chuyện dơ bẩn này.”

Ninh Hinh nương vội vã chạy tới, trong miệng kêu: “Ninh Hinh, Ninh Hinh.....”

Ninh Hinh đại đường ca Ninh Giang đón đi lên: “Nhị thẩm, Ninh Hinh làm sao vậy?”

“Ninh Hinh đến bờ sông giặt quần áo, vẫn chưa về nhà, ta nghe nói phía Đông thôn đã xảy ra chuyện, liền chạy nhanh chạy tới, mọi người có nhìn thấy Ninh Hinh không?” Ninh Hinh nương gấp đến mức cái trán đều đỏ đầy mồ hôi.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Mật Sủng* (Diễn Viên Ngọt Sủng) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18: Từ hôn

"Nương, con ở đây, con không có việc gì." Ninh Hình bung một chậu quần áo từ phía sau đám người đi tới, đến bên người mẫu thân sắc mặt bình tĩnh nói: "Con ở bờ sông có gặp Thanh Sơn ca, liền nói vài câu."

Cố Thanh Sơn vội vàng nói tiếp: "Đúng vậy, đại nương, ta đến bờ sông cho ngựa uống nước, thấy Ninh Hình muội tử, liền hỏi một chút tình huống gần nhất trong thôn. Lúc này, nhìn thấy tên vô lại này lên lút, ta tưởng là kẻ trộm, liền đem hấn bắt lại."

"Thanh sơn đã về rồi!" Nương Ninh Hình kinh hãi mà đến gần một bước, lại bỗng nhiên phát hiện Lạc thị ngồi dưới đất, kinh ngạc nói: "Đây không phải thông gia tẩu tử sao? Người như thế nào lại ngồi trên mặt đất chứ? Mau đứng lên nha."

Nương Ninh Hình không biết được chuyện phát sinh khi nãy, hảo ý mà muốn đi đỡ Lạc thị lên. Ninh Tam thẩm lạng lẽ kéo lấy tay áo bà, thấp giọng nói: "Nhị tẩu, đừng để ý à ta, chúng ta về nhà đi."

Này cộc hôn sự, Đồng gia thỉnh Ninh Tam thẩm làm bà mối, lại trả công hậu hĩnh. Từ khi Ninh Bản xảy ra chuyện, Đồng gia thái độ liền thay đổi. Mấy ngày hôm trước lên trấn trên họp chợ, Ninh Tam thẩm gặp phải Lạc thị, người sau ngấm ngấm nói xấu, từ xưa nhân duyên liền phải môn đăng hộ đối, liền tính nhà gái hơi chút thấp điểm cũng được, nhưng là chênh lệch không thể quá lớn, nếu có một bên suy tàn, nên chủ động trả về lễ hỏi, từ bỏ việc hôn nhân, đừng liếm mặt ăn vạ nhân gia không bỏ.

Ninh Tam thẩm vừa nghe, tự nhiên liền minh bạch có ý tứ gì. Cũng chưa cho nàng dễ nghe, lúc trước là nhà các người cầu muốn cưới, hiện tại lại tưởng vô tình vô nghĩa mà hủy, còn muốn lấy lại lễ hỏi, chuyện mất mặt như vậy các người cũng có thể làm được?

Hai bên tan rã trong không vui, lại lần nữa gặp mặt chính là hôm nay.

Tuy rằng Lạc thị ô ô khóc lóc trang đáng thương, chính là người sáng suốt đều đoán được một ít chuyện. Nàng ta là người trấn trên như thế nào sẽ xuất hiện ở bờ sông trong thôn? Liền tính về nhà mẹ đẻ cũng không đi con đường này, nếu là đến nhà Ninh Hình, cũng không cần thiết phải vòng qua bờ sông. Tối nơi này rõ ràng là có mục đích, Lạc mặt rõ kia lại nói là bị nàng ta gọi tới, mà Ninh Hình thì đang ở bờ sông giặt quần áo..... Nếu không phải vừa khéo gặp được Cố Thanh Sơn hỏi thăm, chỉ sợ cũng không biết sẽ xảy ra cái kết quả gì.

Ninh Giang nhìn thoáng qua đề nặng tức giận Cố Thanh Sơn, lại nhìn về mặt Ninh Hình lạnh tanh, càng thêm khẳng định suy đoán trong lòng. Hai mươi lăm tuổi nông gia hán tử, thân thể khỏe mạnh, dưới con thỉnh nộ đem nắm tay nắm chặt: "Lạc mặt rõ người cái đồ vương bát đần, các người gian phu làm chuyện đồi phong bại tục này, lại chạy đến thôn chúng ta, là khi dễ Ninh gia trang chúng ta có phải không?"

Nói xong liền vọt qua, từng cú đấm đánh xuống người Lạc mặt rõ, khiến hấn ngao ngao kêu đau. Mấy thanh niên trong thôn có quan hệ tốt với Ninh Giang cũng đều xông lên, tay đấm chân đá, các nữ nhân nhát gan, sợ ra mạng người, liền tiến lên can ngăn, rồi lại không biết là ai nhân cơ hội ở Lạc thị trên mặt tát mấy cái, cào ra vài vết máu.

Ở rom gần ruộng bông giặt giặt, truyền ra một chút áp lực thanh âm. Trong một mảnh hỗn loạn, người khác phát hiện không được, nhưng Cố Thanh Sơn làm mấy năm thám báo, sức quan sát thập phần nhạy bén, trong lòng đoán được, đó chính là kẻ ở trong thôn kêu thôn Đông cháy. Bất quá, không cần phải đem tên đó bắt lại, hấn không nghĩ từ miệng kẻ dơ bẩn này nghe được tên của Ninh Hình.

Bò xuống nửa chết nửa sống Lạc mặt rõ cùng đầu tóc tán loạn khóc rống Lạc thị, tất cả mọi người ở Ninh gia trang đều trở về thôn.

Ninh Hình bung chậu gỗ đi ở bên cạnh nương, Ninh Tam thẩm đi theo một bên rừ đầu không nói lời nào, Ninh Giang khí còn không có tiêu, gắt gao nắm chặt nắm tay. Người một nhà im lặng hướng tới trong nhà mà đi, Ninh Hình quay đầu nhìn về phía cách đó không xa Cố Thanh Sơn nói: "Thanh sơn ca, người ăn cơm chưa? Nếu là chưa ăn, liền đến nhà ta ăn đi."

Cố Thanh Sơn tưởng niệm cơm Ninh Hình làm vô số ngày đêm, thiếu chút nữa buột miệng đáp ứng, chính là nhìn biểu tình của người Ninh gia, hấn biết đêm nay chính mình không thích hợp đi nhà nàng nên nói: "Ta đã ăn rồi, ta muốn đi nhà Đại Lực có chút việc, ngày mai ta sẽ qua thăm Ninh Bản ca."

Ninh gia nhân tâm sự thật mạnh, tự nhiên không có ở lâu, về đến nhà, liền đóng lại đại môn. Đi vào buồng trong, nương Ninh Hình vội vàng hỏi, đến tột cùng là chuyện như thế nào.

Ninh Hình cắn chặt răng, đem sự tình hôm nay đơn giản nói một lần. "Nương, nếu không phải gặp được Thanh Sơn ca, chỉ sợ con....."

Ninh Giang tức giận mắng to Đồng gia, Ninh Tam thẩm ngồi ở một góc bỗng nhiên tát vào miệng của mình một cái.

"Nhị ca, nhị tẩu, ta thực xin lỗi Ninh gia." Ninh Tam thẩm cuối đầu, không dám nhìn mọi người.

Nương Ninh Hình vội vàng đi lại kéo nàng: "Người đừng như vậy, việc này không oán người. Lúc trước thân cận thời điểm, chúng ta đối Đồng Thiếu Thành cũng là vừa lòng, Ninh Quyên cũng ở trên trấn hỏi thăm, kia hài tử phẩm hạnh không tồi. Ai có thể nghĩ đến đại tẩu của hấn lại là kẻ không bằng

heo chó chứ.”

Ninh Tam thắm lắc đầu, thấp giọng nói: “Nhị tẩu nguoi không biết, mấy ngày trước ta ở trần trên gập phải Lạc thị, nàng ta âm dương quái khí mà mắng một trận, ý tứ là nhà chúng ta suy sụp, nên chủ động trả về lễ hỏi, và từ hôn. Ta chưa cho nàng ta sắc mặt tốt, chúng ta Ninh Hinh lại không có làm gì sai, dựa vào cái gì phải trả lễ hỏi? Sớm biết rằng nàng ta sẽ làm ra chuyện khốn nạn này, còn không bằng chúng ta đi từ hôn.”

Cha Ninh Hinh trên người thương cũng đỏ, nhưng chân cứng vẫn còn chưa nhanh nhẹn, lau qua đôi mắt vẫn đục, giọng căm hận nói: “Nhà chúng ta tuy rằng không giàu có, cũng không thể như vậy ủy khuất Ninh Hinh, cùng Đồng gia việc hôn nhân nhất định phải lui. Ngày mai chúng ta liền đem lễ hỏi đều trả lại cho nhà họ, may mắn Ninh Hinh còn chưa gả vào nhà bọn họ, bằng không liền thật sự bị hành hạ đến chết.”

Nương Ninh Hinh nương lo lắng nhìn khuê nữ, nghĩ đến con rể dung mạo thanh tú, lại là tú tài, đối với Ninh Hinh cũng tình thâm, do dự hỏi: “Ninh Hinh, kia Đồng Thiếu Thành..... và con, con nếu là không bỏ được.....”

“Nương, con cùng hắn cũng chỉ gặp qua hai lần mặt, không có cảm tình gì, ngày mai các nguoi liền đi từ hôn đi, gia đình như vậy, đánh chết ta cũng không gả.” Ninh Hinh xoay người đi vào phòng ngủ của mình, trèo lên trên giường đất, dùng chăn che lại đầu.

Nước mắt yên lặng mà chảy xuống, nàng không dám khóc thành tiếng. Từ tết Nguyên Tiêu đại ca xảy ra chuyện, nương cùng đại tẩu mỗi ngày đều khóc, ban ngày nàng sẽ không bao giờ khóc nữa, cái nhà này đã tràn đầy vết thương rồi, nàng không thể lại từ bên trên rải thêm muối nữa.

Sáng sớm hôm sau, cha mẹ Ninh Hinh lễ hội hỏi để ở trong sương phòng mang ra, xếp lên xe bò mà Ninh Tam thúc mướn. Ninh Tam thắm thập phần tự giác đem tiền công làm mai đều mang lên, liền bộ hoa tai bà ta thích nhất cũng bỏ lại trong hộp. Đồng gia cấp lễ hỏi không ít, đặc biệt là đồ trang sức do nhà bọn họ bán, còn không có thành thân, Ninh Hinh còn ngại đeo, cho dù là Đồng Thiếu Thành lặng lẽ đưa cho nàng một bộ vòng ngọc, nàng cũng trở lại.

“Nương tử Ninh Bản, con cũng đừng mang châu thoa kia nữa, nếu muốn từ hôn, chúng ta liền trả hết cho nhà họ.” Nương Ninh Hinh nói.

Hầu thị méo máo, không tình nguyện lấy châu thoa từ trên đầu xuống, về mặt luyến tiếc nhìn một lần cuối, rồi ném ở xe bò sau đó xoay người đi vào phòng.

Ninh Hinh nhìn thoáng qua bóng dáng đại tẩu, không nói chuyện. Lôi kéo tay mẫu thân nói: “Nương, mọi người đi nhớ bình tĩnh mà thảo luận chuyện từ hôn, ngàn vạn đừng xảy ra xung đột, bằng không lại lên quan, nhà chúng ta..... cũng không thể xảy ra thêm chuyện nữa.”

Nương Ninh Hinh gật gật đầu: “Yên tâm đi, sẽ không gây sự, chăm sóc tốt cho đại ca con, hôm nay không cần xuống ruộng.”

Ninh Hinh nhẹ giọng đáp ứng, đưa bọn họ ra cửa, mới xoay người đi vào. Đến phòng bếp dọn dẹp bàn sạch sẽ, lại rửa bát, rồi đem đồ ăn để làm bữa trưa chuẩn bị sẵn. Ninh Hinh đem món đậu hập muối trong nồi múc ra bát, để lên trên bàn trong phòng bếp.

“Tỷ, đại ca lại tiểu ra giường, tỷ mau đến đổi chăn mền đi.” Tiếng Ninh Hạo từ trong phòng vọng ra.

“À, được, ta đi tìm miếng vải lót giường sạch sẽ rồi sẽ tới, đệ đem miếng vải ướt rút ra đi.” Ninh Hinh vội vàng vào nhà tìm vải trải giường đất.

Ninh Bản phần đầu bị trọng thương, khi tỉnh khi mê, lúc mơ hồ thì việc đi tiểu tiện sẽ không khống chế được. Tuy là ca ca ruột, nhưng nàng dù sao cũng là đại cô nương, không thể ở bên người hầu hạ, chỉ có thể làm chút việc dọn dẹp, giặt dũ. Mấy ngày nay, đều là do nương nàng chăm sóc.

Từ lúc xảy ra chuyện về sau, mới mười một tuổi nhưng Ninh Hạo giống như trong một đêm liền trưởng thành, không còn giống như trước nghịch ngợm gây sự nữa, dù là xuống ruộng hay hầu hạ đại ca, cũng không còn lải nhải, ngại ngại kia.

Ninh Hinh đem một miếng vải trải giường sạch sẽ đưa cho Ninh Hạo, cầm miếng bị ướt nước tiểu kia bỏ vào trong chậu gỗ ngoài sân, chờ đến chiều sẽ đi ra bờ sông giặt.

“Đệ một mình vừa nâng người lại muốn trải giường chiếu, thì sao có thể làm chứ? Đại tẩu, tẩu liền không thể tới giúp đệ một chút hay sao?” Ninh Hạo không cao hứng nhìn về phía tẩu tử đang ăn đậu hập muối trong phòng bếp.

Hầu thị bởi vì châu thoa bị lấy đi, trong lòng vốn đang khó chịu, nay lại bị chú em chồng nói lớn tiếng, liền càng thêm ủy khuất. Cha mẹ chồng không ở, lá gan nàng liền lớn một chút, đem đậu trên tay vứt sang một bên, khóc lớn nói: “Cuộc sống như thế này làm sao có thể trôi qua a..... lúc ta còn ở nhà mẹ đẻ, ca ca tẩu tử cũng chưa từng nói nặng ta một lời, gả vào nhà các nguoi, không kịp ăn uống không nghỉ ngơi đủ cũng liền thôi, còn muốn ta chăm sóc một kẻ tàn phế. Ta là gả đến chứ không phải bán cho nhà các nguoi, các nguoi xem ta không vừa mắt, cũng lắm thì hòa li, làm gì có ý tìm lý do để mắng chửi nguoi đi.”

Ninh Hạo tức giận, nói: “Từ khi đại ca nằm liệt trên giường, nguoi chăm được mấy ngày? Còn không phải do nương mỗi ngày chăm sóc hay sao, trước kia khi đại ca còn tốt, hẳn đối với nguoi thế nào? Chính nguoi sờ lương tâm bản thân thử xem, lần nào từ trần trên trở về đều mua đồ ăn ngon, quần áo mới cho nguoi. Hiện tại đại ca bị bệnh, nguoi liền không muốn ở cùng hắn nữa, tốt, tốt a, nguoi là đồ nữ nhân vô tình vô nghĩa, mau rút trở về nhà mẹ đẻ của nguoi đi.”

Hầu thị mấy ngày này đã sớm nhịn không được, chỉ là tìm không thấy một cái cơ thích hợp để rồi đi, nếu Ninh Hạo đã nói ra đến đây, nàng ta cũng liền vin vào cơ này, vung tay áo vào nhà thu thập đồ đạc.

“Nhà các nguoi khinh nguoi quá đáng, ta mỗi ngày đều mệt nhọc lo hầu hạ tướng công, các nguoi lại còn mắng mỏ, không hài lòng, vậy được rồi, ta hiện

tại liền về nhà mẹ ta, hòa li thì hoà li.” Hầu thị vội vàng thu thập tốt tiểu tay nải, đem trang sức, quần áo của chính mình đều mặc hết lên, xoay người liền đi.

Ninh Hinh vội vàng chạy vào giữ chặt nàng ta, khẩn cầu nói: “Đại tẩu, đại tẩu người đừng đi, đại ca không cần người hầu hạ, ta làm, ta làm, người đừng đi được không? Người không có châu thoa, ta còn có, ta đem trang sức, quần áo mới của ta đều cho người, nên đại tẩu người đừng đi được không?”

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Mật Sủng* (Diễn Viên Ngọt Sủng) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Mềm dẻo

Ninh Hinh gấp sắp bật khóc, Ninh Hạo lại không vui đi lại kéo tay Ninh Hinh nói: "Tỷ, tỷ không cần ngăn nàng ta, để cho nàng ta đi đi, tỷ xem mấy này này nàng ta có thái độ như thế nào, không cho đại ca được một cái vẻ mặt tốt, như vậy nữ nhân còn muốn để làm gì."

Ninh Hinh bị Ninh Hạo chọc tức, chỉ vào hăn lớn giọng nói: "Đệ im miệng cho tỷ."

Hầu thị đã đi ra khỏi nhà, đang ở trong sân, Ninh Hinh vội đẩy Ninh Hạo ra chạy theo, một bên giữ tay nàng ta, một bên nói: "Đại tẩu, chỉ cần tẩu chịu ở lại, trong cái nhà này tẩu thích cái gì thì muội đều cho tẩu hết, được không? Tẩu nghĩ lại xem, bình thường đại ca đối với tẩu rất tốt. Bây giờ huynh ấy chẳng qua chỉ bị bệnh một khoảng thời gian thôi, về sau sẽ khỏi mà."

Đối mặt với em chồng cầu xin, Hầu thị lạnh lùng nói: "Hơn một tháng không có đại phu nào dám đến khám cho hăn thì làm sao mà khỏi. Chân thì bị gãy, đầu óc còn không được bình thường. Ninh Hinh, chính vì nhà các người đối xử với ta không tệ ta mới nhìn đến giờ này, bằng không vừa ra tháng giêng ta đã đi rồi. Người là một cô nương tốt, nhưng nếu đổi lại bây giờ chính người đang ở trong tình cảnh như ta thì người cũng sẽ đi thôi. Ta mới mười tám tuổi, ta không nghĩ sống như vậy cả đời."

Hầu thị nhấc chân bước đi, Ninh Hinh lại giữ chặt cánh tay nàng ta không buông, nhỏ giọng cầu xin: "Đại tẩu, ta van cầu tẩu mà. Lúc này là thời điểm yếu đuối nhất của đại ca, khi hăn tỉnh lại nhìn không thấy tẩu hăn sẽ vô cùng đau khổ. Tẩu coi như là ở lại an ủi đại ca một thời gian thôi, chờ bệnh tình của ca ấy tốt lên rồi tẩu hãy đi có được hay không? Tẩu gả vào đã hai năm còn không có sinh được hài tử, cha nương cũng không nói nặng tẩu một câu nào, cha mẹ chồng như vậy đã rất hiếm có, thế mà tẩu liền..."

Không chờ Ninh Hinh nói xong, Hầu thị đã giận giữ đáp trả: "Không sinh được con thì trách ta cái gì chứ? Tam thẩm của người đều ba mươi tuổi cũng có con đâu, nếu mà trách thì nên trách phong thủy nhà các người không tốt, liên quan gì đến ta."

Ninh Hinh nghe thấy vậy, liền vội vàng giải thích: "Muội không phải có ý trách tẩu, ý muội là nếu đổi lại nhà người khác sẽ không có tính tốt như vậy. Đại tẩu, nếu tẩu không thích nghe thì cứ coi như muội chưa nói gì..."

"Người mau buông ta ra, đừng ngăn cản ta đi tìm cuộc sống tốt hơn." Hầu thị hung hăng cào một phát trên tay Ninh Hinh, móng bay sắc nhọn để lại trên làn da non mềm vài vết máu.

Ninh Hinh buông lỏng tay, nhìn bóng dáng Hầu thị uốn éo rời đi, hai hàng nước mắt nóng hổi không kiềm được rơi xuống.

"Ninh Hinh, làm sao muội lại đứng đây khóc?" Cô Thanh Sơn đánh xe ngựa mới đi đến cổng nhà Ninh gia, liền thấy Ninh Hinh đứng khóc lẻ loi ở trước cửa, trái tim hăn đau nhói.

Ninh Hinh gơ tay xoa nước mắt, quay đầu lại dùng đôi mắt to tròn ngập nước nhìn hăn nức nở nói: "Thanh Sơn ca... đại tẩu bỏ đi rồi, tẩu ấy muốn hòa li, không cần đại ca muội nữa."

Cố Thanh Sơn thở dài, an ủi nói: "Một nữ nhân vô tình vô nghĩa như vậy đi rồi cũng tốt, muội không cần phải thương tâm vì loại người đó."

Ninh Hinh mở cửa cổng lớn ra cho hăn đánh xe ngựa vào trong sân, nhẹ giọng nói: "Muội không khóc vì nàng ta, muội chỉ đau lòng cho đại ca. Mấy ngày nay, huynh ấy có lúc tỉnh, lúc mê, nếu khi huynh ấy tỉnh, không nhìn thấy nàng ta, nhất định sẽ đoán được nàng ta vứt bỏ huynh ấy. Như vậy, huynh ấy sẽ càng thêm khổ sở, tuyệt vọng."

Cố Thanh Sơn đem xe ngựa buộc vào gốc cây hoa quế, từ trên xe ngựa lấy xuống mấy bọc bánh điểm tâm, một miếng thịt heo, một hộp sâm mang vào nhà thăm Ninh Bản.

Tối ngày hôm qua Ninh Hạo có nghe nói Cố Thanh Sơn trở lại, hôm nay thấy hăn bước vào, vui vẻ hô lên: "Thanh Sơn ca, huynh đã trở về à. Lại cao hơn, tuấn tú hơn trước kia rất nhiều. Quả thực là mỹ nam tử của thôn ta à."

Cố Thanh Sơn đem đồ bỏ lên bàn, vươn tay yêu thương xoa đầu Ninh Hạo nói: "Tiểu Hạo cũng cao lớn không ít à."

Ninh Hinh nhìn lên giường đất vẫn còn lộn xộn thành một đống, đại ca của nàng đang cong người nằm ở đó, vội vàng đi lên dọn dẹp, nói: "Thanh Sơn ca, huynh lên nhà chính ngồi trước đi, muội cùng Ninh Hạo dọn dẹp một chút."

Cánh tay dài của Cố Thanh Sơn duỗi ra, nắm lấy bả vai Ninh Hinh, đem nàng đẩy ra ngoài, đáp: "Muội là một cô nương, sao có thể làm những việc này chứ, đi xuống bếp lấy cho ta chén nước, ta khát quá."

Giọng nói hần trầm trầm, ôn nhu nhưng lại mang theo chút áp lực không cho phép cự tuyệt. Ninh Hinh đỏ mặt quay ra đi xuống bếp lấy nước. Cố Thanh Sơn ôm cả người Ninh Bân và chặn lên làm cho Ninh Hạo dễ dàng trải miếng lót giường, xong xuôi mới đem Ninh Bân nhẹ nhàng đặt xuống.

"Thanh Sơn ca, huynh thật khỏe a, nếu đệ cũng khỏe như huynh thì tốt biết mấy." Ninh Hạo xoa bóp cánh tay cứng rắn của hần, về mặt hâm mộ nói.

"Thanh Sơn ca, uống miếng nước đi." Ninh Hinh đưa cho hần một chén nước ấm, lúc hần đưa tay nhận lấy, ngón tay của hai người trong lúc vô tình khẽ chạm vào nhau, khiến cho lòng hần run lên nhìn thật sâu nàng một cái.

"Tay muội bị thương?" Cố Thanh Sơn uống xong, bỏ chén không ra, kéo tay nàng qua nhìn."

"Không sao cả." Ninh Hinh muốn rút tay về, lại kéo không được.

"Đều chảy cả máu còn nói không sao. Muội không biết đau à?" Cố Thanh Sơn nhẹ nhàng trách cứ một câu, từ trong lồng ngực lấy ra bình kim sang được xúc lên cho nàng, thuận tay lấy cái khăn tay ngày hôm qua ra giúp nàng băng bó lại. "Đây là kim sang được mà nghĩa huynh của ta cho, là thuốc tốt, sẽ không để lại sẹo."

Ninh Hạo đứng bên cạnh nhìn hai người một lát, không tự chủ gãi gãi đầu, hần có cảm giác chỗ nào đó không đúng, tuy là trước kia hai người họ cũng hay thân mật như vậy nhưng lúc này hần lại có một cảm giác là lạ khó nói thành lời.

Ninh Hinh cảm thấy trái tim mình đập có chút nhanh, gần gũi nhau như vậy, nàng thậm trí có thể cảm nhận được tiếng tim đập hữu lực từ vòm ngực rắn chắc của hần truyền đến, làm nàng có chút bối rối.

"Ui, có khách quý đến nhà sao?" Tiếng Ninh tam thẳm từ bên ngoài sân truyền vào.

Không chỉ mình bà ta giật mình, ngay cả cha nương Ninh Hinh cũng đang ngẩn người. Ngựa thì to lớn, khỏe mạnh, xe ngựa thì mới tinh, phía trước phía sau đều treo rèm, đây tuyệt đối là loại xe ngựa tốt nhất ở trên trấn a.

Thôn Ninh gia trang chỉ có xe bò, xe lừa chứ chưa từng có ai mua nổi xe ngựa cả.

Ninh Hinh nghe tiếng liền vội vàng đi ra ngoài đón, nhìn thấy cha nương vội hỏi: "Nương, chuyện thế nào rồi? Là xe của Thanh Sơn ca, huynh ấy đến thăm đại ca."

Nương Ninh Hinh vừa nghe là Thanh Sơn đến, lúc này mới yên tâm, bình tĩnh gật đầu nói: "Đã hủy hôn xong, hai nhà đều muốn hủy nên cũng không tốn sức gì cả. Thanh Sơn đâu? Ngày hôm qua vẫn chưa thể nói chuyện kỹ càng được. Mấy năm nay không biết mấy năm nay hần sống thế nào?"

Cố Thanh Sơn mở to lỗ tai nghe đến mấy chữ "hủy hôn" hần liền mừng thầm, trong lòng tuy vui đến mức nở hoa, nhưng trên mặt vẫn thực bình tĩnh, không có một chút xú cảm xúc dư thừa nào.

"Đại nương, con sống cũng khá tốt, không có việc gì cả. Chúng ta nên nói chuyện của Ninh Bân ca đi, hôm nay con coo1 đi lên trấn tìm mấy đại phu, nhưng họ sợ hãi Triệu gia nên không dám tới, lại nói, bằng chút y thuật của bọn họ có đến cũng vô dụng, căn bản sẽ không trị hết."

Ninh Tam thẳm thấy Cố Thanh Sơn có xe ngựa tốt, lại ăn mặc quần áo chất liệu bằng gấm, liền biết hần đã phát đạt. Nhớ đến việc bản thân từng mắng người ta, bà ta cảm thấy vô cùng xấu hổ, lời kéo tay Ninh tam thúc còn đang mãi mê ngắm xe bò vội vàng cáo từ.

Mọi người đi vào trong nhà, ồn ào nói chuyện. Cha Ninh Hinh nói: "Đúng vậy, nếu có thể trị, chúng ta cũng đã sớm mời đại phu rồi, aizz..."

"Ninh bá, con có hỏi thăm, cũng không phải là không có cách nào. Nghe nói ở thành Mạo Châu có một vị thần y họ Tàn, là hậu nhân của danh y thượng cổ Biển Thước, có thể trị được các bệnh nan y. Thành Mạo Châu cũng chỉ cách huyện Lai Thủy chúng ta hơn hai trăm dặm, xe ngựa của con đi khá nhanh, tầm ba bốn ngày liền đến. Con muốn đi mời Tàn thần y đến để hần khám bệnh cho Ninh Bân ca thử xem."

Tất cả mọi người Ninh gia đều giật mình, ngạc nhiên mở to mắt. Mấy ngày nay họ cũng suy nghĩ vô số biện pháp nhưng vẫn không thể giải quyết được chuyện của Ninh Bân, không nghĩ tới trời vẫn còn thương cho họ một con đường.

Cha Ninh Hinh gật đầu, kích động đứng lên nói: "Đúng rồi, thành Mạo Châu có thần y Biển Thước, còn có Dược Vương miếu nổi tiếng khắp thiên hạ, chúng ta đời này qua đời khác đều nghe nói. Nếu trên đời còn hậu nhân của thần y Biển Thước, như vậy... khẳng định có thể trị bách bệnh a."

Vừa nghe đại ca có cơ hội chữa khỏi, Ninh Hinh và Ninh Hạo đều cười toe toét. Nương Ninh Hinh vui mừng quá mà rơi lệ.

Ninh Hinh giọng run run nói: "Vậy chúng ta liền đi ngay đi. Muội sẽ đi cùng huynh, nếu thần y không chịu đến, muội sẽ quỳ cầu xin hần, nhất định sẽ mời được hần đến chữa bệnh cho đại ca."

Trong lòng Cố Thanh Sơn chợt âm âm gọn sóng. Hần vốn muốn đi mời thần y vì cứu Ninh Bân nhưng hần không ngờ lại còn có phúc lợi này. Ba năm qua hần có bao nhiêu nhớ nàng chỉ có trong lòng hần rõ nhất. Hần đương nhiên hy vọng mỗi ngày đều có thể nhìn thấy nàng, cùng nàng ở bên nhau a.

Hạnh phúc đến quá đột nhiên, Cổ Thanh Sơn có chút phát ngốc. Hắn muốn cười lại không dám cười, chỉ khẽ liếm môi, nghiêm mặt xem cha nương nàng nói thế nào.

"Ninh Hinh, con... con là một cô nương, như thế nào có thể đi ra ngoài mấy ngày được chứ, việc này con đi không thích hợp, vẫn là nên để cha con đi thôi." Nương Ninh Hinh là người đầu tiên đứng ra phản đối.

Ninh Hinh lại không phục nói: "Thân thể cha cũng vừa mới tốt lên, không thích hợp đi xa, hơn nữa ca ca cũng cần người chăm sóc, một mình nương làm sao có thể làm được. Lại nói, cha không ở nhà, vạn nhất xảy ra chuyện gì, ai sẽ đứng ra quyết định chứ?"

Cha Ninh Hinh thở dài, khuyên nài: "Nương cũng muốn tốt cho con thôi. Hôm qua vừa xảy ra chuyện, hôm nay lại hủy hôn, thanh danh của con vốn đã bị ảnh hưởng. Nếu bị đồn thành những lời không hay, con làm sao có thể lấy chồng được nữa."

Cổ Thanh Sơn trong lòng oán thầm không tìm được nhà chồng là tốt nhất, đành lại cho ta a.

Ninh Hinh vội vàng giậm chân nói: "Cha nương, bây giờ chuyện gì là quan trọng nhất? Tất nhiên là việc chữa khỏi cho đại ca a, thanh danh của con bị Đổng ra huy hoại cũng là chuyện đã rồi, con còn có tâm trạng để ý cái này hay sao? Hơn nữa năm nay con cũng không có ý định lấy chồng, không trị khỏi cho đại ca, con sẽ không xuất giá."

Cổ Thanh Sơn tranh thủ thêm vào vài lời, liền cuối đầu rầu rĩ nói: "Kỳ thật... một mình con đi cũng được, nhưng là, con sợ con ăn nói vụng về, sợ không cầu được vị thần y kia. Thần y người ta lúc nào cũng tính tình khó đoán, đường lại xa, nếu Ninh Hinh có thể đi được là phương án tốt nhất. Bất quá, hai người không tin được con, thì con cũng không có gì để nói nữa."

Nương Ninh Hinh vội vàng lôi kéo cánh tay hắn nói: "Thanh Sơn a, con đang nói cái gì vậy. Chúng ta đều nhìn con lớn lên, tính tình con như thế nào chúng ta chẳng lẽ không rõ hay sao. Không phải chúng ta không tin con, cũng không phải sợ con không bảo vệ được Ninh Hinh mà là... con biết miệng lưỡi thế gian đáng sợ như thế nào rồi đó."

Ninh Hinh cau mày nghĩ ngợi một lát, sau đó kiên định nói: "Nương, thế này đi. Một lát con liền trốn bên trong xe ngựa của Thanh Sơn ca, dù sao trước sau đều có rem, người khác cũng không lấy được con. Nếu có người hỏi, người liền nói bà ngoại bị bệnh, con qua bên đó chăm bà ít ngày."

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Mật Sừng (Diễn Viên Ngọt Sừng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Bên nhau

Nương Ninh Hinh ngẫm nghĩ, lại nhìn nhi tử đang nằm hôn mê trên giường đất, rồi trao đổi ánh mắt với trượng phu, sau đó gian nan gật đầu.

Trong lòng Cổ Thanh Sơn vui mừng như điên, nhưng bên ngoài lại không dám biểu hiện ra một chút nào, quay sang dặn dò Ninh Hinh: "Muội mau đi thu thập đồ đạc, ta đi đến nhà Doãn tứ thăm một lát rồi sẽ về ngay. À, đúng rồi, không cần mang chăn đệm đâu, trên xe của ta đều có, toàn là hàng mới mua trên trấn. Muội chỉ cần mang mấy bộ quần áo là được, bạc cũng không cần đem, đi trên đường không an toàn."

Ninh Hinh nhìn Cổ Thanh Sơn bước ra ngoài sân, cầm hai bao điểm tâm và một cái tay nải vội vã đi, liền hiểu ý của hắn. Chắc chắn hắn biết trong nhà nàng hiện tại không dư dả nên mới dặn nàng không cần mang theo tiền.

Ninh Hinh gấp vội bộ quần áo, lại đem hai lượng bạc và một xâu tiền cuối cùng trong nhà nhét vào tay nải, gói thêm vài cái bánh bao chay, xong xuôi liền đi ra nói chuyện với cha nương về việc của đại tẩu, thì thấy Cổ Thanh Sơn quay lại.

Hắn leo lên xe, thu dọn bên trong xong quay đầu nhìn Ninh Hinh đang đeo tay nải cười nói: "Muội lên đi, ta đã trải chăn nệm xong rồi, có thể nằm chọn mát một lát, tối hôm qua chắc muội cũng không có ngủ tốt đúng không?"

Trong mắt Ninh Hinh đúng là có mấy sợi tơ máu, mấy ngày nay vì lo chăm sóc mọi người trong nhà, tinh thần và thể sắc của nàng đều mệt mỏi. Bỗng nhiên được người khác chăm sóc, nàng có chút không quen, rồi lại bị sự tin tưởng của hắn làm cho cảm động, ngại ngần khẽ ừ một tiếng liền chui vào trong xe.

"Cha, nương, hai người yên tâm, con nhất định sẽ đem vị thần y kia mời đến, Tiểu Hạo đệ nhớ chú ý một chút, nương cũng gầy yếu, thương trên người cha chỉ vừa khỏi, bây giờ đệ là nam tử duy nhất trong nhà, tất cả mọi chuyện đều dựa hết vào đệ đó." Ninh Hinh ôn nhu vỗ vế đệ của mình.

Ninh Hạo ưỡn bộ ngực nhỏ, cất cao giọng nói: "Tỷ yên tâm đi, đệ đã lớn rồi, nhất định sẽ là một nam tử hán có bản lĩnh như Thanh Sơn ca."

Cổ Thanh Sơn cười sò sò đầu Tiểu Hạo, cùng nhị lão từ biệt: "Hai người yên tâm, con nhất định sẽ bảo vệ tốt Ninh Hinh. Tuyệt đối sẽ không để nàng gặp một chút nguy hiểm nào."

Tất cả mọi người đều nóng vội muốn đi mời thần y nên không nói thêm gì nữa. Ninh Hinh buông rèm xuống, Cổ Thanh Sơn vội vàng đánh xe đi.

Hai bên có rèm che nên bên trong xe ngựa có chút tối, hần đã trải tốt chăn nệm, vừa vặn thích hợp ngủ. Chính là bên ngoài có một nam nhân ngồi lo đánh xe, nàng nếu nằm ở trong này ngủ thật sự cũng có chút ngại. Sợ làm bẩn chăn, Ninh Hinh cúi gằm, ngồi ở rìa đệm, yên lặng lắng nghe động tĩnh ở bên ngoài.

Cố Thanh Sơn quay đầu lại, nhìn qua khe hở thấy nàng đang ngồi, liền nói: "Muội nhanh nằm xuống đi, nếu không sẽ dễ bị người xung quanh phát hiện."

Ninh Hinh nghĩ nghĩ cũng cảm thấy có khả năng, lỡ như gặp người nào đó hiểu kỳ, tiện tay vén rèm xe lên không phải là sẽ thấy được nàng sao?

Nghĩ đến đó, Ninh Hinh liền thoải mái nằm xuống, đem chăn đắp lên người. Nếu gặp ai đó, nàng kéo chăn lên vừa vặn che được.

"Thanh Sơn, đi lên trần phải không? Nghe nói ngày hôm qua người ở nhà lý chính mua hai mươi mẫu đất gần núi, đem mảnh dốc phía đông Lai Thủy Hà đều mua hết, có đúng không?" Giọng nói của một đại thúc vang lên.

"Dạ, đúng vậy Tây Sơn thúc, ta cũng đã hai mươi tuổi rồi, nên mua ít đất mà xây nhà cưới vợ chứ. Ngài là thợ xây giỏi trong thôn, hôm nào rảnh ta còn phải sang mời thúc hỗ trợ xây nhà đó." Cố Thanh Sơn cười đáp.

"Ai u, người tính xây một cái nhà lớn bao nhiêu mà mua nhiều đất như thế? Tiểu tử người đi ra ngoài mấy năm, thật đúng là phát đạt, nghe nói ngày hôm qua người vung tay lấy trắng ra hai mươi lượng bạc, ta cũng không dám tin."

Cố Thanh Sơn tuy đáp lời nhưng roi trên tay không có ngừng lại, hần ra sức thúc ngựa, chẳng mấy chốc đã đi qua Tây Sơn thúc, hần đáp qua loa: "Tây Sơn thúc, hôm nay ta còn có việc, chuyện này ngày khác chúng ta sẽ nói chuyện nhiều hơn."

"Được, người mau đi đi. Khi nào xây nhà nhớ kêu ta một tiếng."

"Được rồi thúc. Hẹn gặp lại." Cố Thanh Sơn trong lòng cảm thấy vui vẻ, nghĩ đến vợ tương lai của mình đang nằm ở trên xe, càng hạnh phúc hơn, cười đến không khép miệng lại được.

"Thanh Sơn ca, có việc gì mà vui vẻ vậy? Huynh đang muốn đi lên trần trên sao? Có thể cho chúng ta quá giang một đoạn được không?" Đây là giọng nói của Doãn đại nha.

Cố Thanh Sơn tính tình khá dễ chịu, Ninh Hinh trong lòng cũng biết rõ, hần chưa bao giờ từ chối giúp đỡ ai cả. Đoán chừng hần sẽ cho Doãn đại nha đi nhờ xe nên nàng vội kéo chăn trùm kín mít.

"Đại nha, hôm nay ta có việc gấp, hơn nữa ta cũng không đi lên trần nên không mang người đi được, để lần sau đi." Cố Thanh Sơn nhìn Doãn đại nha và nương tử của Tiểu Xuyên trực tiếp cự tuyệt.

Nương tử của Tiểu Xuyên hôm qua mới bị sự xuất hiện của Cố Thanh Sơn làm cho giật mình, ý vào Doãn gia cùng hần có quan hệ không tồi, liền muốn thử một chút, cười ôn nhu nói: "Thanh Sơn ca, hai chúng ta cũng chỉ đi nhờ một đoạn thôi, chúng ta chưa bao giờ được ngồi một xe ngựa nào lớn như thế này, liền muốn thử một chút."

Cố Thanh Sơn nhìn thoáng qua vẻ mặt của Trương Xán Như, âm thanh lạnh lùng nói: "Ta đã nói hôm nay không được, hôm khác sẽ cho các người ngồi thử."

Hần vung roi, ngựa tung vó chạy lướt qua, bụi đất tung bay thổi thẳng vào mặt hai nữ nhân, bọn họ bất mãn, tức giận trừng mắt nhìn xe ngựa mấy lần.

"Hừ, kiêu ngạo cái gì chứ, còn không phải là một tên trồng dưa hay sao? Cũng không biết ở ngoài gặp được cái vận cứt chó gì mới đòi đòi, để ta xem người kiêu ngạo được bao lâu." Doãn đại nha hăm hừ nói giọng khinh miệt.

Giọng nói của nàng ta khá lớn, Cố Thanh Sơn nghe được, nhưng hần cũng không vì chút việc nhỏ này mà so đo cùng với nữ nhân, tay to vung lên, ngựa chạy nhanh về phía trước.

Ninh Hinh lắng tai nghe một chút, thấy xung quanh yên tĩnh liền ngồi dậy, đi về phía gần hần ngồi xuống, thấp giọng nói: "Thanh Sơn ca, cho dù có ngồi cùng xe, huynh cứ để cho bọn họ ngồi ở bên ngoài, muội dùng chăn che kín đầu lại là được, đỡ phải để bọn họ nói huynh hẹp hòi."

Cố Thanh Sơn quay đầu lại nhìn về phía Ninh Hinh sau tấm rèm, ôn nhu cười nói: "Muội ngủ một lát đi, chờ chúng ta đi ra khỏi trấn Lai Thủy thì không gặp người quen nữa, đến lúc đó ta sẽ gọi muội dậy. Muội yên tâm, hôm nay ai muốn đi nhờ xe ta cũng không đồng ý, mặc kệ bọn họ thích nói cái gì thì nói."

Ninh Hinh không nghĩ cãi nhau với hần, đây là xe của hần, hần muốn làm như thế nào thì làm. Xe ngựa chạy khá êm, rất thích hợp để ngủ, một lát sau, Ninh Hinh liền chìm vào mộng đẹp.

Cố Thanh Sơn lặng lẽ vén rèm lên một chút, một bên vừa đánh xe, vừa ngắm nhìn dung nhan của nàng khi ngủ, nhìn thế nào cũng đều cảm thấy không đủ.

Hần tủm tỉm cười, ngẫm nghĩ, một lát nàng thức dậy, hần nên nói chuyện gì với nàng thì tốt đây? Không ngờ mới vừa trở lại, đã có thể cùng nàng đơn độc ở chung, hần vui mừng đến nỗi không biết nói cái gì nữa.

Tối gần trưa, xe ngựa đi ra khỏi trấn Lai Thủy, tiếng nước ào ào cách đó không xa khẽ đánh thức Ninh Hinh, nàng vừa mở mắt liền nhìn đến ánh mắt ôn

nhu quần quýt si mê của Cố Thanh Sơn. Ngay lập tức nàng liền ngẩng người, không biết bản thân có nhìn nhầm hay không, nàng khẽ nhắm mắt lại rồi mở ra một lần nữa, quả nhiên chỉ thấy phía sau lưng hắt. Haiz, chắc do nàng ngủ mơ màng nên nhìn nhầm rồi.

"Dậy rồi sao? Nếu muối đã dậy liền ra đây ngồi một lát đi. Chúng ta đã đi đến sườn núi, bên ngoài là một thác nước rất lớn, nhìn khá đẹp." Cố Thanh Sơn quay đầu lại nói chuyện với nàng.

Ninh Hinh ngồi dậy, dùng tay búi tóc, vén rèm chui ra. Ngày xuân phong cảnh rất tốt, ánh mặt trời thấp thoáng đằng sau đám mây mù đang bao phủ ngọn núi, một dòng nước mát rượi, trắng tinh từ trên cao đổ xuống tạo thành một thác nước đẹp mê người. Xe ngựa cùng con sông nhỏ do thác nước đổ xuống uốn quanh sườn chân núi. Dãy núi xanh bạt ngàn, mấy con vịt đang nô đùa trên mặt nước, vài tấm bè trúc trôi theo dòng nước xa xa, đột nhiên không biết tiếng một loại chim nào đó bỗng nhiên cất tiếng hót líu lo, đúng là tiên cảnh.

"Thật là đẹp. Đây là sông Cự Mã có phải không? Nước sông Lai Thủy Hà ở thôn chúng ta đổ ra dòng sông này phải không?" Ninh Hinh chưa từng xa nhà, con sông lớn nhất mà nàng gặp qua cũng chỉ là sông Lai Thủy Hà nên lúc này nàng cảm thấy vô cùng hiếu kỳ.

Cố Thanh Sơn gật đầu đáp: "Đúng vậy, ta đã hỏi thăm rồi. Chúng ta cứ men theo sông Thủy Lai Hà mà đi sẽ gặp sông Cự Mã, chúng là con sông to trước mặt này. Từ sông Cự Mã sẽ đến thôn Bạch Dương, đi vòng qua Bạch Dương chính là thành Mạo Châu. Ninh Hinh, mọi người nhìn xem, nhiều cảnh đẹp quá, chờ Ninh Bân ca khỏi bệnh, chúng ta liền dẫn hân đến đây ngắm cảnh, đi ra ngoài một chút, sẽ tốt cho hân hơn."

"Thanh Sơn ca, huynh nói vị thần y kia có thể chữa khỏi bệnh cho đại ca muối sao?" Ninh Hinh trong lòng vẫn có chút lo lắng không yên.

"Muội tin ta không?" Cố Thanh Sơn nhìn thẳng vào hai mắt của nàng hỏi.

Nhìn thẳng nàng như vậy, Ninh Hinh có chút ngại ngùng, trên mặt nhanh chóng đỏ lên, rũ mắt gật đầu: "Tin."

Nhìn bộ dáng thẹn thùng của nàng khiến lòng hân ngửa ngấy, Cố Thanh Sơn kìm lòng không được vươn tay muốn sờ mặt nàng, cũng may nhanh chóng hoàn hồn phát hiện không thích hợp đổi sang xoa nhẹ đầu nàng, nói: "Khẳng định sẽ khỏi, nếu Tàn thần y chữa không khỏi, ta liền đi kinh thành cầu nghĩa huynh của ta giúp đỡ, tìm đại phu tốt nhất ở trong kinh, nhất định sẽ chữa khỏi cho Ninh bân ca. Muội không phải nói nếu ca ấy không khỏi muối liền không lấy chồng hay sao, ta cũng vậy, nếu ca ấy không khỏi liền không cưới vợ."

Từ khi đại ca xảy ra chuyện, người khác đều lo tránh né, đại tẩu cũng bỏ đi, Đồng gia thì nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng, chỉ có hân... ôn nhu mà kiên định duy trì ý nghĩ của nàng. Sống mũi Ninh Hinh cay cay, trong mắt liền ngập nước, đưa mắt nhìn hân, chút xíu nữa nước mắt liền rơi.

"Ai nha, xem muối này, làm sao lại khóc rồi, khăn tay của ta đã dùng băng bó tay cho muối rồi, bây giờ không có gì để lau nước mắt giúp muối, hay là muối làm cho ta một cái khăn tay nữa có được không?"

Ninh Hinh bị hân trêu chọc bật cười: "Huynh đều thành đại tài chủ còn muốn khăn tay của muối hay sao?"

Cố Thanh Sơn nghiêm túc nhìn nàng, nửa thật nửa giả cười nói: "Muốn chứ. Bất kể thứ gì của muối, cả đời ta cũng đều muốn."

Bạn đang đọc truyện *Điện Viên Mật Sùng* (*Điện Viên Ngọt Sùng*) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Dỗ dành

Cố Thanh Sơn nhìn trộm nàng, liền thấy tiểu cô nương đỏ mặt, vui đùa xuống gối, ngập ngừng nói: "Huynh đừng trêu ghẹo muối."

Cố Thanh Sơn thấy thế cười ha ha đáp: "Ta cũng chỉ trêu chọc một mình muối mà thôi."

Ninh Hinh vẫn giấu mặt xuống gối không có xem hân, cũng không có nói chuyện, Cố Thanh Sơn biết da mặt nàng mỏng, nên cũng không có trêu chọc nàng nữa.

"Phía trước có thể chính là trần nhỏ của sườn núi này, chúng ta sẽ ăn chưa ở đó nhé." Cố Thanh Sơn đề nghị.

"Muội có mang theo bánh bao." Lúc này, Ninh Hinh mới ngẩng đầu lên đáp, trên trán đỏ ửng khẳng định sẽ rất mắc, chút tiền nàng mang còn muốn để dành để mời đại phu, cho nên tiết kiệm được cái nào thì cứ tiết kiệm.

"Buổi trưa chúng ta nên ăn cơm, đến tối còn không biết chúng ta sẽ đi đến đâu nữa, vạn nhất không gặp được thôn dân nào đành phải ăn bánh bao. Nghe ta. Ta đi ra ngoài mấy năm chẳng lẽ không mời muối được một bữa cơm hay sao." Cố Thanh Sơn quay đầu lại nhìn nàng cười nói.

Ninh Hinh ngượng ngùng cười nói: "Muốn mời cũng là muối mời, huynh vội trước vội au giúp đỡ gia đình muối như vậy, muối phải chiêu đãi huynh tốt một chút mới được."

Cố Thanh Sơn nhìn khuôn mặt đang cười ngây thơ của nàng, rất muốn nói: nếu muối muốn cảm ơn ta không bằng lấy thân báo đáp đi.

"Ninh Hình, muội như vậy là quá khách khí với huynh rồi, nếu cứ như vậy ta nào dám đi nữa." Cố Thanh Sơn cố ý bày ra vẻ mặt không vui.

"Đừng nha, Thanh Sơn ca, muội chỉ nói đùa thôi, huynh đừng nóng giận có được không?" Ninh Hình thấy vậy, có chút sợ, vội vàng dỗ dành.

Giọng nói của tiểu cô nương, mềm mại, ngọt ngào, đặc biệt dễ nghe, còn giống như làm nũng kéo kéo tay áo của hắn. Trong lòng hắn giống như được rót mật, ngọt vô cùng. Những vất vả, khổ cực ba năm qua, sự chờ đợi, tương tư bấy lâu, ngay lúc này, hắn cảm thấy tất cả đều đáng giá.

Đi đến trấn, Cố Thanh Sơn nhìn cả con đường chỉ có duy nhất một túp lều, liền dừng xe ngựa ở trước cửa.

"Đến rồi. Chúng ta ăn ở đây đi." Cố Thanh Sơn nói xong, duỗi tay muốn kéo tay nàng.

Ninh Hình vừa đeo giày xong, liền thấy bàn tay to của hắn giơ trước mặt. Nữ nhân nhà nông, đầu có yếu ớt như vậy, bình thường đi xe lừa ở nhà nàng nhảy lên, nhảy xuống cũng không sao. Nhưng hắn đã đưa tay lại đây, cũng nên cho hắn chút mặt mũi.

Nghĩ thế, Ninh Hình đành đưa bàn tay nhỏ nhắn, trắng nõn bỏ vào bàn tay to của hắn, lòng bàn tay rất ấm áp, giống như có một luồng nhiệt truyền từ tay hắn sang người nàng, khiến nàng có chút không được tự nhiên.

"Khách quan, xin mời vào." Tiểu nhị của quán đi ra đón tiếp rất nhiệt tình.

Cố Thanh Sơn cầm lấy tay nải to đựng những đồ vật quan trọng rồi mới phân phó tiểu nhị dắt ngựa đi nghỉ ngơi.

Trong tiệm khá thoáng mát, bàn ghế cũng sạch sẽ, nhìn một vòng Ninh Hình khá hài lòng, khoe miệng lộ ra một nụ cười yếu ớt. Cố Thanh Sơn đi bên cạnh nhìn trộm thấy, trong lòng cũng bất giác vui vẻ theo.

"Ninh Hình, muội muốn ăn cái gì, cứ gọi thoải mái, không cần tiết kiệm dùm ta. Muội nếu mà không gọi, đó chính là xem thường ta đó."

Ninh Hình vốn nghĩ sẽ ăn đơn giản thôi, giờ nghe hắn nói như vậy, khiến nàng không biết phải làm sao mới tốt, cười ngại ngùng nói hắn: "Thanh Sơn ca, huynh gọi đi, muội ăn cái gì cũng được."

Túp lều của một trấn nhỏ cũng không có đồ ăn gì đặc sắc, Cố Thanh Sơn hỏi qua tiểu nhị những món ngon nhất của tiệm rồi gọi một đĩa đậu que hầm xương, thịt khô xào cải trắng, đang tính gọi thêm món khác thì Ninh Hình nhất quyết không chịu, hắn đành thôi.

Nhoáng một cái, đồ ăn nóng hổi được bung lên, lượng cũng khá được, thịt cũng nhiều. Ăn một ngụm đậu que hầm xương, Cố Thanh Sơn liền lắc đầu: "Không ngon lắm."

Tiểu nhị đứng gần đó, nghe vậy nhếch miệng nói cộc lốc: "Khách quan, đây là món sở trường của đầu bếp chúng ta, ai ăn qua cũng đều khen ngon hết đây."

Ninh Hình cũng ném thử, liền gật đầu nói: "Muội thấy ngon mà, Thanh Sơn ca, huynh ném thử lại xem."

Cố Thanh Sơn cũng nghiêm túc ăn một ít, sau đó nhẹ giọng nói: "Ninh Hình, ta còn nhớ năm đó ở nhà muội ăn cơm tất niên, muội làm món đậu que hầm xương cực kỳ ngon, hương vị ấy, mấy năm nay ta vẫn còn nhớ."

Tiểu nhị nhìn thoáng qua ánh mắt hắn nhìn nàng liền hiểu ra vì sao đồ ăn của tiệm hắn không ngon, cười hi hi nói:

"Đúng vậy a khách quan, đồ ăn dù có ngon thế nào cũng không bằng đồ ăn nhà mình làm, bởi vì không có hương vị gia đình a. Kỳ thật ngài đây không phải nhớ hương vị đồ ăn, một cô nương xinh đẹp như vậy, nếu là ta, cũng không thể không nhớ nhưng."

Ninh Hình ngay lập tức đỏ mặt, nũng nịu nói: "Ngươi đừng nói bừa, hắn giống như đại ca ruột thịt của ta vậy, có người tiểu nhị nào như ngươi sao Nói chuyện như vậy là không muốn để khách ăn cơm?"

Cố Thanh Sơn cũng cảm thấy tiểu nhị có chút nhiều chuyện, bắt quả hắn không lên tiếng cắt ngang, vì muốn nhìn một chút phản ứng của Ninh Hình. Nếu nàng thẹn thùng cúi đầu hoặc vui vẻ mà nhếch khoe miệng cười thì chiều nay hắn liền cùng nàng tỏ rõ tâm sự trong lòng vì khó khăn lắm mới có cơ hội ở riêng với nàng.

Tong lòng rõ ràng thích, lại phải làm bộ như không có, vô cùng khó chịu a.

Nhưng nhìn Ninh Hình quả thật là tức giận, cũng không phải giả vờ hay do xấu hổ. Hắn không có biện pháp nào khác, chỉ đành giờ tay xoa xoa tiểu nhị, theo ý nàng nói: "Đi đi, đừng ở đây chọc muội muội ta tức giận."

Tiểu nhị vốn có ý muốn làm người tốt thúc đẩy một phen, ai ngờ lại vô tình làm sai, vội vàng lui sang một bên.

"Ninh Hình, ở đâu cũng sẽ có vài người ánh mắt không tốt, muội đừng tức giận nữa, nhanh ăn đi, ăn nhiều vào mới có sức đi đi." Cố Thanh Sơn nhìn sắc mặt của nàng một cái, mới cẩn thận khuyên nhủ, gấp một đĩa đồ ăn bỏ vào bát nàng.

"Ừm, đủ rồi, huynh đừng gấp nữa." Ninh Hình nhẹ nhàng lên tiếng, cũng có chút xấu hổ không dám nhìn hắn, chỉ lo cúi đầu ăn cơm.

Cố Thanh Sơn ăn rất chậm, đối với một người mấy năm qua sống trong quân đội mà nói cái tốc độ này quả thực là một loại tra tấn. Chờ Ninh Hình ăn no, lau miệng rồi bắt đầu uống canh trứng. Cố Thanh Sơn mới dung tốc độ nhanh nhất đem thức ăn còn thừa lại ăn sạch.

Ninh Hình hơi giật mình, nhẹ giọng hỏi: "Thanh Sơn ca, ở trong quân lúc ăn cơm có phải ăn rất nhanh hay không?"

"Đúng vậy, bởi vì không biết khi nào địch nhân sẽ đến không vội vàng mà ăn no thì phải vaccl bụng đói đi đánh giặc, khi đó không có sức lực, rất dễ dàng mất mạng."

Lúc này Ninh Hình mới hiểu nãy giờ hắn ăn chậm như thế chính là vì chờ nàng ăn no. Nói lời cảm ơn thì quá khách khí, nàng cảm kích nhìn hắn một cái, trong lòng ngầm nghĩ khi về nên báo đáp hắn như thế nào đây?

Sau khi ăn xong, hai người cũng không nghỉ ngơi mà tiếp tục lên đường.

"Ninh Hình, buổi tối chúng ta tranh thủ chạy tới huyện Định Hưng, sẽ tìm khách sạn ở lại, muội ngủ một người có sợ hay không?" Cố Thanh Sơn nói chuyện với nàng, trong lòng lại cầu mong nàng nói sợ hãi.

Hắn cũng không nghĩ sẽ nhân cơ hội chiếm tiện nghi của nàng, bất quá là hy vọng được ngủ chung phòng với nàng mà thôi, nàng nằm trên giường, hắn nằm dưới đất tiện thể bảo vệ nàng luôn.

Ninh Hình thất thần chớp chớp mắt, bỗng rồi nói: "Còn muốn ở trọ sao? Ngủ ở trên xe ngựa không được ư? Muội thấy trên xe khá rộng, hai người ngủ vẫn rất thoải mái. Bất quá, nếu huynh cảm thấy bất tiện vậy thì cứ ở khách sạn cũng được."

Cố Thanh Sơn trăm triệu lần không hề nghĩ tới nàng sẽ đề nghị hai người cùng nhau ngủ trên xe ngựa, như vậy hắn sẽ được ngủ gần với nàng, thậm chí hai người còn có thể đắp chung một cái chăn a.

Hạnh phúc đến quá bất ngờ, hắn nhất thời thất thần mà quên đáp lại. Ninh Hình lặng lẽ nhìn kỹ vẻ mặt mắt, mím môi nói: "Nếu không cứ theo ý huynh, ngủ ở khách sạn đi, nhưng lần này nhất định phải để muội trả tiền."

Cố Thanh Sơn tỉnh lại, vội vàng hận không tát chính mình hai cái, một cơ hội tốt như vậy sao có thể bỏ qua chứ?

"À.. như vậy đi, để xem đến tối chúng ta sẽ đi đến đâu rồi tính tiếp. Nếu là đến kịp huyện thành hoặc trấn nào đó thì ngủ ở khách sạn, còn nếu vẫn trên đường không thôn không người thì đành phải ngủ tạm trên xe ngựa, được không?" Xe do hắn đánh, muốn đi đến nơi nào chẳng phải là tùy ý hắn hay sao?

Ninh Hình gật đầu, tỏ vẻ đồng ý, trong lòng lại trông mong đến tối vẫn còn đi trên đường vắng, chỉ là nàng không biết, giờ phút này tên nam nhân vẻ mặt nghiêm túc kia so với nàng càng mong đợi hơn.

Sau giờ ngo, ánh nắng ngả về phía Tây, không gian ẩm áp, hai người ngồi trên xe ngựa ngắm non xanh nước biếc vô cùng vui vẻ. Cố Thanh Sơn cùng nàng nói chuyện phiếm: "Ninh Hình, ta mua hai mươi mẫu đất gần núi, muốn xây một cái nhà mới để cưới vợ. Chính là tâm tư nữ nhân ta không quá am hiểu, muội giúp ta nghĩ xem, nên xây mấy gian thì tốt?"

"Hai mươi mẫu đất cũng rộng bằng nửa cái thôn rồi a. Huynh không định toàn bộ dùng để xây nhà hết chứ?"

"Đương nhiên sẽ không, ta tính xây ở vị trí gần chân núi, cách xa thôn một chút nhưng mà yên tĩnh. Ta tính xây một cái nhà lớn, đồ nên cao tám sáu thước, như vậy liên tính mùa nước lên, nước từ sông Lai Thủy Hà dâng lên cũng không sợ tràn vào trong nhà. Ở gần sông đào một cái áo, dẫn nước vào sẽ trồng sen nuôi cá. Cạnh ao sẽ cuốc một đám đất để trồng rau và hoa, còn khoảng đất xung quanh nhà thì làm sân, sáng sủa có thể luyện quyền, sau này có thể chơi đùa với hài tử. Phía sau nhà sẽ trồng đào, mận, lê, táo, hồng... mỗi mùa đều có trái cây tươi để ăn. Mọi thứ ta đều tính xong xuôi hết rồi, chỉ không biết xây mấy gian thì thích hợp."

Ninh Hình nghe đến nhập thần, đến khi hắn nói xong bình tĩnh nhìn nàng thì nàng mới hồi thần lại, cười nói: "Thanh Sơn ca, huynh tính toán thật tốt, một cái nhà như vậy, chỉ có ở trong tranh a, mới nghĩ thôi đã thấy thích rồi. Nếu là phòng ở thì... không thiếu tiền, ta cảm thấy... nên xây sáu gian đi. Ở giữa hai gian làm thành nhà chính, dù có nhiều khách thì vẫn đủ chỗ ngồi, nhà muội phòng khách chỉ có một gian, nhiều khi khách khứa nhiều đành phải ngồi trên giường đất trong phòng ngủ, làm dơ hết giường luôn. Phía Đông thì làm phòng bếp một gian, một gian phòng ngủ, ở giữa phòng bếp và phòng ngủ chừa ra một gian làm phòng tắm. Phía Tây hai gian để dành làm phòng ngủ của hài tử, còn lại thì dùng làm nhà kho, cất giữ đồ vật linh tinh, rồi sương phòng để khách nhân tới còn có chỗ ngủ. Muội nghĩ như vậy đó, cũng không biết tàu tử sau này có nghĩ như muội hay không."

Cố Thanh Sơn mím cười, yên lặng đem những lời nàng nói ghi tạc trong lòng. Ôn nhu nhìn nàng, nói: "Chỉ cần muội thích, nương tử của ta cũng thích."

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Mật Sùng* (Diễn Viên Ngọt Sùng) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Đêm khó ngủ

Mặt trời bắt đầu lặn xuống, Ninh Hình nhìn một trần phồn hoa cách đó không xa, bất an nhìn về phía Cổ Thanh Sơn đang đánh xe.

Cổ Thanh Sơn cũng nhìn liếc qua bên kia một cái, liếm liếm môi, trầm giọng nói: "Hôm nay chúng ta đi không nhiều lắm, để nhanh đến nơi, vẫn nên thừa dịp trời chưa tối hân tranh thủ đi thêm một chút."

Ninh Hình nghe vậy ánh mắt sáng ngời, vui mừng gật đầu đáp: "Được."

Cổ Thanh Sơn trong lòng cười thầm, đắc ý vung roi trên tay lên: "Đi..." Con ngựa tung chân chạy nhanh về phía trước, hoàng hôn buông xuống, một màu đỏ, cam, vàng pha trộn với nhau rất đẹp.

Rất nhanh, khỏi từ bếp của nhà dân thì đã xa mà trước mặt bọn họ chỉ toàn là cây cối um tùm. Nước trong sông Cự Mã vẫn trôi theo dòng không hề bị cái gì ảnh hưởng, vàng trắng non bắt đầu hiện ra, chim chóc cũng vội vã riu rít bay về tổ, thoảng chốc, mọi thứ đều an tĩnh lại.

Cổ Thanh Sơn kéo dây cương ngựa, quay đầu lại nói với Ninh Hình: "Hôm nay chúng ta quả thật là phải ngủ bên ngoài nơi hoang dã này rồi. Phía trước có một bãi cỏ trống rất sạch sẽ, không bằng chúng ta đến đó dừng chân nghỉ ngơi qua đêm nay nhé."

"Vâng." Ninh Hình sáng khoái đáp ứng, vui vẻ mà nhảy xuống khỏi xe ngựa.

Cổ Thanh Sơn tháo dây cương thả ngựa ra cho nó tự mình đi ăn cỏ, lại dùng dây thừng cột càng xe vào gốc cây, dùng bốn tảng đá lớn chặn dưới bánh xe cho nó khỏi di chuyển.

"Ninh Hình, chúng ta nhanh nhặt một ít nhánh cây, đốt một đồng lửa lớn, như vậy dã thú cũng không dám lại gần nơi này, một lát chúng ta cũng có thể nướng đồ ăn." Cổ Thanh Sơn nói.

"Được. Muội chưa bao giờ xa nhà nên không biết làm cái gì thì tốt, tất cả đều nghe theo huynh." Ninh Hình nói xong vội vàng đi theo đuôi hân.

Cổ Thanh Sơn khom lưng nhặt củi, Ninh Hình cũng vội vàng nhặt giống hân, hân ôn nhu nhìn nàng một cái, từ trên tay nàng cầm lấy mấy thanh củi nói: "Đi với ta, muội không cần phải làm những việc này, an tâm mà nghỉ ngơi đi."

Ninh Hình cảm thấy hân có chút chuyện bé xé ra to, cười đáp: "Muội cũng không phải là thiên kim tiểu thư, chút chuyện này cũng không biết làm a. Hơn nữa muội cũng không mệt."

Cổ Thanh Sơn tay chân lạnh lẽ, vừa nói vừa nhặt, nhoáng một cái đã gom được một đồng củi to, liền ôm đi về phía bờ sông.

"Đi đường xa cô nương như muội thân thể vốn yếu đuối, dễ dàng một nhọc nên nghỉ ngơi nhiều mới tốt."

Ninh Hình cầm bánh bao từ trên xe ngựa đi theo hân, xem hân nhanh chóng dựng đồng củi, đánh lửa nhóm thì cũng nhanh nhặt một cành cây, tính đem xuyên bánh bao để nướng.

Cổ Thanh Sơn cười lấy bánh bao trong tay nàng để qua một bên nói: "Chúng ta không ăn cái này, muội đi theo ta, ít nhất cũng phải được ăn thịt nướng chứ. Muội cứ ngồi ở cạnh đồng lửa đừng đi đâu hết, có lửa dã thú cũng không dám đến. Nếu là có người lạ hoặc tình huống khẩn cấp muội cứ la to, ta không đi xa, nghe thấy tiếng muội sẽ quay về ngay."

Nói xong hân mang bánh bao bỏ lại trên xe, rồi cầm cung tên vội vàng đi. Ninh Hình cũng nghe lời, ngồi cạnh đồng lửa ngoan ngoãn chờ hân quay lại, nhìn con ngựa đen đang nhai nhả ăn cỏ, uống nước.

Không đến mười lăm phút sau, Cổ Thanh Sơn liền xách theo một con thỏ trở lại, đắc ý giơ trước mặt Ninh Hình khoe khoang, sau đó đi nhanh đến bờ sông để làm thịt.

"Ninh Hình, trên xe ngựa có muối và bột tiêu hồi sáng ta mua trên trấn, muội mau lấy lại đây. Hôm nay ta sẽ cho muội thêm thử tay nghề nướng thịt của ta." Cổ Thanh Sơn tự tin nói.

Thịt thỏ cắt nhỏ thành vài miếng, mặt trên Cổ Thanh Sơn xoa một lớp gia vị rồi đem nướng, rất nhanh mùi thơm đã tỏa ra bốn phía, khiến con sâu thềm ăn trong lòng nổi lên.

"Nào, nhanh tới thử một miếng đi, xem tay nghề của ta thế nào? Cần thận nóng." Thịt nướng chín, Thanh Sơn xé một cái chân thỏ đưa cho nàng ăn.

Ninh Hình cắn một ngụm, thịt thỏ mềm mềm, mang theo chút nước ngọt, gia vị thấm hòa quyện vào nhau lại có chút cay cay, ừm, đúng là mỹ vị. Ninh Hình giờ một ngón tay cái về phía hân, trong miệng toàn là thịt thỏ tươi ngon khiến nàng nói không ra lời, đành gật đầu liên tục.

Mỗi một vị đầu bếp đều cảm thấy vô cùng hạnh phúc nếu đồ ăn mình nấu ra có người công nhận a, huống chi người này lại chính là người bản thân thầm thương trộm nhớ.

Cổ Thanh Sơn tâm tình vui vẻ, đem phần thịt ngon nhất đều nhường cho nàng, chính mình lại đem số thịt dư còn lại ăn hết, sau đó lấy một cái nồi mới ra, đun một nồi nước nóng để uống, chờ nguội thì đổ đầy hai bình nước để dành mang đi đường. Ăn uống xong hai người liền quay lại xe ngựa để nghỉ ngơi, lúc này đột nhiên không gian này xinh xắn quá.

Ninh Hình mím môi, nói: "Bên trong chỉ có một bộ chăn nệm, huynh trước chờ một lát, muội đem bộ khác trải sẵn ra đây."

"Được. Muội cứ trải tốt chỗ của muội rồi ngủ trước đi, ta đi ra sông rửa mặt mũi, tay chân một chút." Cổ Thanh Sơn đang độ tuổi thiếu niên, có khí lực mạnh, tuy nhiên đi cả ngày cũng ra không ít mồ hôi, tuy nói là vẫn luôn ngồi ở trên xe, cũng không có đi bộ nhiều lắm, sẽ không quá hỏi, nhưng hắn vẫn sợ bị nắng ghết bỏ nên cứ rửa sạch sẽ cho chắc.

Ninh Hình nhẹ giọng đáp, chui vào trong xe cẩn thận trải tốt hai bộ chăn nệm. Nàng hơi ló đầu ra nhìn thăm dò, thấy hắn đã rửa xong đang đi bộ về, Ninh Hình vội vàng chui vào trong ở chắn trước, thành thật nhìn chăm chăm nóc xe. Nếu là bị hắn nhìn chăm chăm, nàng cũng không biết phải làm sao nữa.

Sắc trời đã tối om, mặt trăng non trên cao cũng không thể nào chiếu sáng bên trong xe ngựa được. Cổ Thanh Sơn đứng bên ngoài hít thở sâu mấy lần, mới bình tĩnh vén màn xe chui vào.

Cô nương hắn thích đang im lặng nằm nơi đó, tuy không thấy rõ mặt nàng nhưng lại có thể ngửi được hơi thở ấm áp cũng hương vị thanh mát của nàng. Nàng đang nằm cách chỗ hắn không xa, vừa lên xe là có thể bỏ nhào vào nàng, hung hăng yêu thương nàng. Không biết vì sao, hắn đột nhiên có một cổ xúc động nghĩ bất chấp tất cả hậu quả mà muốn nàng để an ủi nỗi tương tư của bản thân ba năm qua.

"Thanh Sơn ca, huynh muốn ta nằm dịch sang bên kia sao?" Thấy hắn vẫn ở đó nhìn nhưng lại không có vào, Ninh Hình có chút khả trương, giờ phút này tìm nàng đập rất nhanh, nàng âm thầm nghĩ không biết có phải do bản thân nằm sai vị trí hay không.

"À... không cần đâu." Cổ Thanh Sơn vội vàng hoàn hồn, vội vàng cời áo ngoài, ném ở đuôi xe.

"Huynh... huynh... sao huynh lại cời áo vậy?" Ninh Hình hỏi, giọng có chút run run.

"Ta..." Cổ Thanh Sơn trong lòng cũng bối rối, hoảng loạn thành một nùi, vội vàng giải thích: "Áo ngoài của ta có dính đất, sợ đem chăn nệm làm dơ, ta chỉ cời có một mình áo ngoài thôi, vẫn mặc trung y ngủ, có được không?"

Hắn càng nói càng không tự tin, cũng không biết chính mình vì cái gì mà lại cời áo ngoài ra như vậy, khản trương liếm môi hỏi:

"Nếu muội ngại vậy để ta mặc áo lại nhé."

Ninh Hình cũng cảm nhận được hắn đang quần bách, vội vàng nói: "Không sao. Huynh mặc trung y ngủ cũng được."

"Ừ." Cổ Thanh Sơn nghe vậy mới an tâm cời giày, chậm chạp bò vào bên trong. Hắn muốn qua bên kia thì phải bò qua nàng, tay cũng không dám dơ ra, sợ đụng phải nàng. Lúc này hắn có cảm giác vô cùng hối hận, đáng lẽ lúc này hắn nên lên xe từ phía bên hông sẽ dễ dàng hơn.

Chính là việc đã đến nước này rồi, cũng không thể lui lại, hơn nữa trong lòng hắn đang có một con dã thú, kêu gào hắn nhanh chóng bò ngang qua người nàng đi, cảm nhận nàng trong khoảng cách gần một chút.

Thôi, mau qua đi, một đại nam nhân ở trước mặt thiên quan vạn mã cũng không sợ hãi như hắn, không lẽ ở trước mặt một cô nương ngược lại sợ tới sợ lui hay sao. Dù sao nàng sớm muộn gì cũng là nữ nhân của hắn mà. Nghĩ như vậy, Cổ Thanh Sơn như được bom chút tự tin, vươn cánh tay dài ra, một bàn tay để ở cạnh eo nàng, trước nàng một chân qua, chờ đầu gối chạm xuống sàn gỗ sẽ nâng tiếp chân còn lại.

Chăn nệm toàn là đồ mới hắn vừa mua hồi sáng, mềm mại mượt mà, nên đầu gối hắn vừa chạm xuống, thuận thế trượt một cái kéo dài khoảng cách giữa hai chân khiến hắn xém chút nữa té ngã trên người nàng. Vào thời khắc nguy hiểm đó, hắn vô cùng bức mình phản ứng của thân thể. Không hề có chút sợ hãi nào, ngược lại có một dòng nhiệt từ hai chân truyền lên bụng hắn, xông thẳng vào đại não, khiến hắn cảm thấy tê tê đại đại, vô cùng thoải mái. Tuy vậy, nơi nào đó của hắn đột nhiên ngẩng cao đầu dậy chạm xuống chăn, hắn thậm chí không biết có hay không chọc trúng người nàng. Loại cảm giác này tuy là thoải mái nhưng hắn không dám dừng lại lâu, vội vàng lướt qua chui nhanh vào ổ chăn của mình.

Ninh Hình nằm im ở chỗ kia, giống như thẹn thùng, cũng giống như đã ngủ.

Cổ Thanh Sơn cố gắng ổn định lại nhịp tim của chính mình, nuốt xuống một ngụm nước bọt thông một chút cổ họng khô khốc, giọng khàn khàn nói: "Muội mau ngủ đi ngày mai còn phải lên đường đó."

"Ừ, huynh cũng nhanh ngủ đi, hôm nay huynh đã rất vất vả rồi." Giọng nói mềm mại của nàng vang bên tai, bên trong xe ngựa tối tăm, hắn cùng nàng nằm cạnh bên nhau, khứu giác vẫn còn quanh quẩn hương thơm của nàng.

Rất nhanh Ninh Hình liền tiến vào mộng đẹp. Còn nam nhân bên cạnh toàn thân cứng ngắc không dám cử động dù chỉ một chút, đôi mắt đen sáng lấp lánh nhìn chăm chăm đỉnh xe ngựa, ép thế nào cũng không thể ngủ được.

"Ninh Hình?" Hắn thủ thăm dò gọi một tiếng, không có tiếng trả lời, hô hấp của nàng vẫn vững vàng như cũ, xem ra nàng đã ngủ say rồi. Hắn hơi thả lỏng cơ thể, duỗi chân nhẹ một chút, rồi thở dài khe khẽ.

Nàng đang nằm ngay bên cạnh, tiếng thở đều đều. Hắn nhìn không được muốn nhìn nàng, đem rèm che vén lên một chút, mượn ánh trăng ngấm dung nhan lúc ngủ của nàng. Tiểu cô nương của hắn đã trưởng thành, mày liễu cong cong, mắt hạnh nhắm nghiền, mũi cao... lúc ánh mắt hắn nhìn đến miệng nhỏ mê người của nàng, hắn nhìn không được khẽ liếm liếm môi, thân mình không tự chủ được nhích về phía nàng một chút.

Thật muốn hôn nàng một cái a, chính là... vạn nhất nàng tỉnh lại thì phải làm sao? Hình tượng của hắn trong lòng nàng nhiều năm như vậy chẳng phải ngay lập tức liền tan thành mây khói, khi đó cũng đừng nghĩ đến việc cưới nàng nữa. Nhìn... phải nhìn được lúc này mới có thể cùng nàng ngọt ngào cả đời.

Hắn xoay người sang chỗ khoác, cho rằng không nhìn thấy nàng sẽ dễ chịu hơn. Nhưng là, cô nương hắn nhưng nhớ suốt bao năm qua bây giờ đang nằm bên cạnh, vô luận thế nào hắn cũng không thể bình tĩnh được. Hay là đi ra sông tắm một cái? Ban đêm thời tiết khá lạnh, chỉ cần tắm một cái khẳng định sẽ làm cho nơi nào đó hạ hỏa.

Nhưng trong lòng hắn vẫn có chút lo lắng, nếu như lần này tắm nước lạnh giải hỏa khiến bản thân bị thương, về sau năng lực này kém đi, Ninh Hình gả cho hắn chẳng lẽ bắt nàng sống như quả phụ à?

Không được, tuyệt đối không được, vì hạnh phúc sau này của Ninh Hình, hắn phải bảo vệ tốt bản thân mình. Lăn lộn qua lại một hồi lâu, vẫn không thể ngủ được, nơi nào đó cũng không mềm xuống. Thật sự chẳng còn cách nào khác, hắn đành phải đuổi tay xuống phía dưới...

Bạn đang đọc truyện *Điền Viên Mật Sùng* (Điền Viên Ngọt Sùng) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Nghi ngờ

Sáng sớm, Ninh Hình bị đánh thức bởi một tiếng dã thú tru lên sắc nhọn. Nàng còn nghĩ bản thân nghe ở trong mơ, chậm rãi mở to mắt, nhìn sang bên cạnh thì không thấy ai. Nhưng ngay lúc này, bên ngoài lại vang lên tiếng dã thú tru lần nữa, nguyên lai không phải là nàng nằm mơ.

Ninh Hình vội vàng bò xuống đuôi xe, vén rèm che lên nhìn ra bên ngoài, thì thấy Cố Thanh Sơn đang cầm cung tên nhắm bắn vào một con lợn rừng to ở đằng kia, bị trúng hai mũi tên nhưng nó vẫn còn chưa chết, nổi điên nhào về phía Cố Thanh Sơn.

"Thanh Sơn ca..." Ninh Hình sợ đến mức kêu lên một tiếng, sau đó mặt sợ hãi đến trắng bệch.

Cố Thanh Sơn nhanh chóng lắc mình tránh né, mũi tên trong tay thẳng tắp bay ra ngoài, cắm vào giữa đầu lợn rừng. Tiếp đó lại là một mũi tên khác bay ra, ở thời điểm con lợn rừng đau quá tính quay đầu bỏ chạy thì cắm ngay vào giữa ót nó.

Con lợn rừng liền ngã quỵ xuống. Ninh Hình vội vàng nhảy xuống xe, chạy về phía hắn, nắm lấy cánh tay hắn, đánh giá trên dưới, lo lắng hỏi: "Thanh Sơn ca, huynh không sao chứ?"

Nhìn người trong lòng mang vẻ mặt lo lắng cho hắn, Cố Thanh Sơn mỉm cười, ôn nhu nói: "Không có việc gì. Ta không sao. Muội đừng lo."

Con lợn rừng kia vẫn chưa chết, đột nhiên gãy giữa, bốn chân cố sức đứng lên, ngao một tiếng tru thật to. Ninh Hình nghe thấy sợ đến mức cả cơ thể run lên, chạy nhanh trốn ở phía sau hắn. Cơ hồ cùng lúc với động tác của Ninh Hình, hắn bước chân lên trước, dùng thân thể mình che chắn cho nàng.

Ai ngờ con lợn rừng kia lần này cố sức đứng lên đã hao hết toàn bộ sức lực của nó, ngã lại trên mặt đất, không còn động đậy. Cố Thanh Sơn thử đi qua thăm dò, dùng chân đá đá vào người nó, không thấy nó phản ứng gì nữa.

"Xem ra nó đã chết, cho dù nó không chết, ta đi lấy con dao lại đây chém vài nhát trên cổ nó cũng tiến nó về tây thiên. Aiz...muội sao lại không mang giày?" Cố Thanh Sơn cúi đầu phát hiện chân nàng chỉ mang mỗi tất trắng bằng vải bông.

"Muội..." Ninh Hình cuối đầu nhìn xuống, bỗng nhiên ngậy người, "vừa rồi sốt ruột quá nên quên..."

Cô nương xấu hổ, mặt đỏ bừng lên, cúi đầu đi trở lại xe ngựa. Cố Thanh Sơn ném cung tiễn trong tay sang một bên, bước chân đuổi theo, cánh tay dài đuổi ra, đem người ôm ngang lên.

"A..." Ninh Hình chưa từng được ôm như vậy, chỉ cảm thấy một trận quay cuồng, sợ đến mức nàng thất thanh hét lên.

"Đồ ngốc, muội đi chân đất về, chân dẫm phải vật sắc nhọn chảy máu thì sao?" Nhẹ nhàng trách cứ nàng một câu, ánh mắt hắn nhìn nàng lại ôn nhu đến mức có thể hóa ra nước.

Đáng tiếc Ninh Hình không có nhìn đến ánh mắt đó của hắn, mặt nàng đỏ bừng, cúi đầu dựa vào trước ngực hắn, căn bản không dám ngẩng đầu lên nhìn. Ngực và cánh tay của hắn đều cường tráng, kiên cố, ấm áp, hương vị nam nhân ngập tràn khoang mũi khiến nàng bối rối.

Đáng tiếc, khoảng cách giữa bờ sông với xe ngựa quá gần, chỉ đi mấy chục bước chân là đến, hắn còn không có ôm đủ đầu.

Vô cùng cẩn thận đem nàng thả xuống, Cố Thanh Sơn lấy đôi giày của nàng để ở đuôi xe, ngồi xổm xuống tính giúp nàng mang. Ninh Hình vội vàng cầm lại giày và nói: "Muội tự mang được."

Cố Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn nàng cười: "Muội vội vàng chạy đến như vậy không phải là lo lắng cho ta hay sao, cho nên ta giúp muội mang giày là báo đáp sự quan tâm của muội à."

Ninh Hình vỗ vỗ cổ và đất cát bám trên tất, nhanh tay mang giày vào, áp úng nói: "Không cần... ta... huynh... giống như là đại ca của muội vậy, thấy

huynh gặp nguy hiểm, làm sao muội có thể không lo lắng chứ?"

Về mặt của hắn lập tức tái đi, ai muốn làm đại ca của nàng chứ, nàng tự ý nghĩ như vậy có hỏi qua ý kiến của hắn hay chưa?

Trong lòng hắn trăm suy nghĩ xoay chuyển lại không dám nói ra. Đành đứng lên đi tìm dây thừng, lại dọn dẹp một khoảng trống ở đuôi xe, dùng dao chặt mấy thanh gỗ lớn, rồi đi khiêng con lợn dùng nặng gần hai trăm cân lại, cột vào đuôi xe.

"Đi thôi. Chúng ta đi đến huyện thành Định Hưng sẽ đem nó bán, hy vọng khi thịt nó còn tươi mà bán được giá tốt." Cổ Thanh Sơn thu thập xong con lợn rừng liền nói với Ninh Hinh đang dọn dẹp chần nệm

"Thanh Sơn ca, huynh thật lợi hại, con lợn rừng lớn như vậy mà cũng có thể săn được. Nhưng, vì sao nó không ở sâu trong núi mà lại đi ra đây vậy?" Ninh Hinh tò mò hỏi.

"Có lẽ sáng sớm nó đi ra bờ sông uống nước, khi đó ta đang đi giặt vỏ gối vừa đúng lúc gặp phải nó. Azzz, đúng rồi, vỏ gối của ta..." Lúc ấy hắn mang theo vỏ gối ra bờ sông giặt, vì sợ Ninh Hinh sẽ nghĩ thấy mùi hương khác thường, lại nhìn đến một con lợn rừng đang uống nước. Hắn liền đem vỏ gối ném sang một bên, chạy nhanh về xe lấy cung tiễn.

Ninh Hinh gấp chần nệm ở trên xe, không có chú ý đến chiếc gối ở phía đầu xe bị mất vỏ gối, giờ này nghe hắn nói nàng mới nhìn qua, thì thấy đúng là có một chiếc gối không có vỏ. Quay đầu nhìn sang thì thấy Cổ Thanh Sơn nhặt lên vỏ gối màu đỏ, hướng bờ sông mà đi.

"Thanh Sơn ca, để muội giặt cho, huynh nghỉ một lát đi." Ninh Hinh chạy chậm đuổi theo.

Vốn hắn không tính đi nhanh, thế nhưng vừa nghe nàng nói như vậy, vội vàng chạy nhanh, bàn tay chợt nắm thật chặt vỏ gối giống như sợ bị ai đó cướp đi.

"Không cần, ta tự giặt được rồi." Lúc mới đầu hắn nghĩ bản thân mới vừa trở về liền mua một bộ vỏ gối chần màu đỏ để có chút may mắn. Lại không nghĩ tới vỏ gối còn có công dụng như vậy, tới hôm qua hắn sợ quần áo bị bẩn, lại sợ làm dơ chần nệm, ngay lúc đó chỉ có mỗi vỏ gối có thể sử dụng được. Hắn tuổi trẻ cường tráng nên khi làm...khụ... chuyện đó thì ra hơi nhiều. Đồ trắng đan xen, lại dính dính, nếu để nàng nhìn thấy thì...

Ninh Hinh đi theo phía sau có chút không hiểu, gối mới mua thì tại sao phải giặt chứ? Nếu có bị dơ cũng phải dơ chần nệm do chân dẫm phải này nọ chứ sao lại dơ vỏ gối được? Nhưng kỳ lạ nhất vẫn là thái độ của hắn a, không để nàng giặt thì thôi, làm gì mà phải chạy như ma đuổi thế không biết, nàng cũng chưa từng thấy hắn chạy nhanh như vậy bao giờ a, chẳng lẽ nàng so với lợn rừng còn đáng sợ hơn?

Ninh Hinh mang về mặt rồi rảo đi lại bờ sông, ngồi xuống tính rửa mặt. Cổ Thanh Sơn dùng khốe mắt liếc qua, thấy nàng giơ tay tính vốc nước rửa mặt vội vàng quay sang ngăn cản: "Đừng, Ninh Hinh, muội đi lên phía trên kia mà rửa, đừng rửa chỗ này, ta giặt vỏ gối nên nước bị bẩn."

Bàn tay Ninh Hinh vừa vươn ra đành khựng lại giữa không trung, bỗng nhiên nàng phát hiện ra một hiện tượng vô cùng kỳ quái.

Mặt của hắn đang đỏ.

Nàng cẩn thận tìm tòi trong kí ức của mình, tựa hồ là chưa bao giờ thấy hắn đỏ mặt a, vì cái gì chỉ giặt có một cái vỏ gối mà mặt lại đỏ thành như vậy?

Jun: Phải chi chương nào cũng ngắn như vậy thì khỏe a, bộ này cả hơn một trăm chương, con đường của ta còn dài quá huhu

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Mật Sùng* (*Diễn Viên Ngọt Sùng*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 24: Lần đầu thử nghiệm

Vừa đi vừa hỏi đường, cuối cùng trước giờ Thìn cũng đã đến huyện thành Định Hưng. Hai người đều đói bụng, Cổ Thanh Sơn dừng xe trước một cửa hàng thịt lửa nướng có vẻ lâu đời.

"Nơi này là cửa hàng thịt lửa nướng nổi tiếng nhất ở phủ Bảo Định, muội chỉ mới nghe qua chứ chưa từng ăn bao giờ." Ninh Hinh tò mò nhìn xung quanh nói.

"Vậy hôm nay chúng ta đi vào ném thử nhé." Cổ Thanh Sơn vừa nói vừa đem xe ngựa cột ở gần cửa sổ để tiện trông coi.

Đây là một cửa hàng thịt lửa nướng khá có tiếng ở nơi này, người nướng thịt là một hán tử rất cường tráng, một bên vừa khen các món thịt nướng của cửa hàng hắn, một bên bận rộn làm luôn tay. Thịt lửa nướng trên bếp lò chẳng mấy chốc rơi từng giọt mỡ xuống phát ra tiếng xèo xèo, mùi thơm lan tỏa làm mọi người xung quanh không nhịn được mà khê nuốt nước miếng.

Nướng trên lửa khiến thịt có màu hơi nâu vàng, nếu ăn lúc mới nướng xong là lúc thịt ngon nhất. Nhưng... nên ăn như thế nào đây?

Mới vừa nghĩ đến đó liền thấy phụ nhân ở bên cạnh cầm lấy một xiên thịt vừa ra lò, bà ta nhanh nhẹn rút thịt ra, rồi cầm dao cắt thành từng miếng vừa ăn bỏ vào một cái đĩa, ăn kèm với bát cháo loãng nấu bằng nước luộc thịt lửa là ngon nhất. Vị phụ nhân kia xếp từng miếng thịt lên vỉ nướng đặt lên bếp đảo qua đảo lại thêm vài cái, rồi bỏ ra một miếng giấy bản.

"Bên ngoài giòn giòn, bên trong mềm ngọt, thịt lửa nướng ăn lúc này là thời điểm ngon nhất." Vị phụ nhân kia đưa giấy bản đựng thịt lửa nướng thơm ngon cho Cố Thanh Sơn.

"Nào, Ninh Hinh, muội ăn thử trước đi." Cố Thanh Sơn cầm lấy giấy bản đưa đến trước mặt Ninh Hinh nói.

Phụ nhân kia có chút kinh ngạc, nhà nào vị trí của nam nhân cũng đều đứng đầu, có cái gì ngon, miếng đầu tiên đều là bọn họ nếm thử, cho bên bà mới đưa thịt lửa nướng cho Cố Thanh Sơn trước, ai ngờ hắn lại giao cho tức phụ của hắn a.

"Huyhnh ăn đi, ta không muốn ăn thịt nướng này, ta sẽ ăn bát cháo loãng được hầm từ xương lửa là được rồi." Ninh Hinh lắc đầu, giọng nói có chút nhỏ từ chối.

"Muội cứ ăn đi, chúng ta không thiếu chút tiền này. Ít nhất lần này đi ngang qua đây phải thử qua món thịt lửa nướng chính thống này chứ." Cố Thanh Sơn giờ đến trước mặt nàng, hận bản thân không thể tự tay dứt cho nàng.

Phụ nhân ở một bên lại nướng xong hai vỉ khác bỏ vào trong mâm cho bọn họ, cười nói: "Ha hã, nam nhân nhà ngươi nói đúng rồi đó, ta vừa nhìn qua là biết người từng trải. Loại thịt nướng chính thống này cũng chỉ sáu văn tiền một cái, loại nấu thì hai văn tiền, xem ngươi nhỏ nhắn thế kia cũng không ăn hết bao nhiêu, liền thử một chút đi."

Lại bị người khác hiểu nhầm nữa, mặt Ninh Hinh đỏ lên, xoay người đi đến bàn bên cửa sổ ngồi xuống, xấu hổ nói: "Ngài không rõ tình huống đừng có nói lung tung."

Nàng quay người lại, mái tóc dài khẽ đung đưa, phụ nhân mới nhận ra nàng là cô nương chưa thành thân, vội nói: "Ai u! Xin lỗi a, cô nương, là mắt ta vụng về. Vừa rồi xem biểu tình của các người, vô cùng xứng đôi, không chú ý tóc người còn chưa có búi lên, xin lỗi xin lỗi."

Cố Thanh Sơn nhìn mặt nàng đỏ bừng vì ngại ngùng, trong lòng rất là hưởng thụ. Rộng lượng xua xua tay làm phụ nhân đi trở về bếp. Ôn nhu dễ dàng: "Đừng nóng giận, nhanh ăn cơm thôi, một lát đồ ăn nguội lại không ngon."

Ninh Hinh thờ dãi, rầu rĩ nói: "Muội không phải giận bà ấy, bởi vì lúc nhà muội bán lửa, người mua có nói mua về làm thịt lửa nướng cho nên muội ăn không vô... con lửa đó nhà muội nuôi rất nhiều năm a... aizz, muội ăn chút cháo hầm là được rồi."

Ninh Hinh cúi đầu, vài sợi tóc liền rũ xuống. Cố Thanh Sơn giúp nàng vén gọn ra sau tai, đau lòng nhìn nàng nói: "Được, vậy thì ăn cháo, tất cả đều nghe theo muội, được không?"

Phụ nhân đứng ở trong bếp đang khuấy nồi cháo gạo kê, vừa làm vừa nhìn trộm hai người bọn họ, nhìn thế nào cũng giống một đôi vợ chồng son ân ái nha, chuyện này rốt cuộc là thế nào?

Bây hai vỉ thịt lửa nướng, lại múc hai bát cháo gạo kê bung ra, phụ nhân vừa nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy một con lợn rừng to cột sau đuôi xe ngựa, cả kinh há to miệng hỏi: "Trời ạ, đó là lợn rừng phải không?"

Cố Thanh Sơn vừa ăn thịt lửa nướng vừa nhàn nhạt đáp: "Đúng vậy, sáng sớm nay săn được. Ta đang muốn hỏi thử ở huyện thành này thì đi đến đâu sẽ bán được giá tốt, nhà các người có mua không?"

Phụ nhân quay đầu nhìn về phía Cố Thanh Sơn, trong mắt tràn đầy sùng bái, hỏi một đằng trả lời một nẻo: "Là người săn sao?"

Cố Thanh Sơn hơi hơi mỉm cười: "Chẳng lẽ người cảm thấy là do muội từ nhà ta săn hay sao?"

"Trời ạ, cha bọn nhỏ, ông mau ra đây mà xem, một con lợn rừng lớn như vậy, có thể ăn thịt người đó, thế mà bị vị tiểu huynh đệ này săn được." Phụ nhân hưng phấn hai mắt tỏa ánh sáng, quay đầu lại gọi nam nhân của bà lại đây.

Nam nhân kia đi tới nhìn xem, cũng thiết tình bội phục, thực nhiệt tình đề cử nói: "Nhà của chúng ta mua không nổi, người đi tới nhà Lưu viên ngoại hỏi thử đi. Nhà bọn họ là nhà có tiền nhất ở huyện thành chúng ta, hơn nữa hôm nay vừa đúng là đây tháng trưởng tôn nhà họ, nghe nói muốn mở tiệc lớn đó, nói không chừng lập tức liền mua con lợn này để nấu ăn."

Hai mắt của Cố Thanh Sơn đột nhiên sáng lên, vội hỏi: "Đây tháng trưởng tôn nhà họ sao? Là nhi tử nhà họ thành thân thật lâu mới mong tới trưởng tôn sao?"

"Không phải, nhà bọn họ phong thủy tốt, năm trước trưởng tử mới cưới đến tức phụ, năm nay liền có một tôn tử béo mập, nhiều cát lợi nha!" Nam nhân tán thưởng nói.

Cố Thanh Sơn gật gật đầu, lại cẩn thận hỏi kỹ đường đi, ngay lúc đó một cái chủ ý tuyệt diệu nảy ra trong đầu hắn.

Com nước xong, lên xe ngựa, Cố Thanh Sơn nói với Ninh Hinh: "Ninh Hinh, ta có một cái biện pháp, có thể đem lợn rừng bán được giá tốt. Bất quá, đành phải để muội chịu một chút ủy khuất."

Ninh Hình cười nói: "Thanh Sơn ca, cái gì mà ủy khuất với không ủy khuất chứ, muốn muội làm cái gì, huynh cứ nói."

Cố Thanh Sơn thấy nàng đồng ý, trong lòng vui vẻ đến nở hoa. Bên ngoài lại bày ra vẻ mặt bình tĩnh nói: "Muội đem đầu tóc búi lên, giả vờ làm nương tử của ta, làm bộ ân ái thẹn thùng là được, còn chuyện khác cứ để ta lo."

Ninh Hình không nghĩ tới sẽ là cái kiểu yêu cầu này, muốn cự tuyệt lại sợ hấn giận, chính là tưởng tượng bản thân nàng làm nương tử của hắn, mặt liền ửng đỏ. Tuy rằng thẹn thùng, nhưng nàng vẫn yên lặng mà đem tóc búi lên. Thanh Sơn ca vì gia đình nàng trả giá nhiều như vậy, chính nàng chỉ chịu có một chút ủy khuất này, là có thể giúp hắn đem lợn rừng bán được giá tốt, nàng có cái lý do gì mà không đáp ứng chứ.

Cố Thanh Sơn ngồi ở đầu xe, yên lặng mà xem hai bàn tay trắng nõn của nàng đem mái tóc đen dài như thác nước búi lên, nháy mắt từ một đại cô nương thanh tú biến thành một nương tử mềm mại, xinh đẹp. Cố Thanh Sơn nhìn không chớp mắt, trong đầu không tự chủ được nghĩ đến ngày thành thân, nàng cũng sẽ búi kiểu tóc này, đầu đội khăn đỏ, ngồi kiệu hoa giả cho hắn.

"Thanh Sơn ca, huynh cười cái gì vậy? Có phải xấu lắm hay không?" Ninh Hình thấy vẻ mặt cười trộm của hắn, trong lòng có chút không yên.

"Khụ khụ..." Bị sắc nước miếng của chính mình, hắn vội vàng quay đầu ho khan một tràng, vội vàng giải thích: "Không... đẹp... thật sự, rất đẹp..."

Rất nhanh đã đến trước cổng Lưu phủ, Cố Thanh Sơn nhảy xuống xe ngựa, vui vẻ đi qua bên kia nắm lấy bàn tay nhỏ của Ninh Hình đỡ nàng xuống xe, xong xuôi mới đi đến nói với người gác cổng: "Tiểu ca, ta cùng với nương tử của ta muốn gặp chủ nhân nhà huynh một chút."

Gã sai vật trông cửa cười đi lên tiếp đón: "Hai người là thân thích bên nào, hôm nay đến uống rượu đầy tháng phải không?"

Hai người bọn họ còn đang thương lượng, liền thấy một vị mặc quần áo lam bằng tơ lụa, vẻ mặt phúc hậu đi ra. Gã sai vật thấy, lập tức cười chấp tay thi lễ nói: "Lão gia, ngài ra thật đúng lúc, ở đây có một đôi tiểu phu thê muốn gặp ngài, nô tài cũng không rõ là thân thích bên nào nữa."

Cố Thanh Sơn thấy chủ nhà ra tới, vội hàng đi lên khom lưng hành lễ, nhưng vẫn nắm chặt bàn tay nhỏ của Ninh Hình nói: "Viên ngoại, chúng ta chỉ là người đi ngang qua huyện này, hôm nay đến đây giúp phủ ngài thêm chút vui vẻ."

Gương mặt tròn xoe của Lưu viên ngoại cười lên rất hiền lành, nghĩ rằng bọn họ đang nói đến tiệc đầy tháng, kiếm cơ hội hưởng chút vui mừng, liền gật đầu nói: "Được, nhưng các người đến hơi sớm, tầm nửa canh giờ nữa mới mở tiệc, hai người các người qua bên kia nghỉ ngơi uống chút nước trước đi."

Cố Thanh Sơn buông tay Ninh Hình ra, nắm dây cương dắt ngựa đi về phía trước vài bước, ngay lập tức con lợn rừng lớn đang bị cột ở đằng sau hiện ra trước mặt mọi người, khiến cho xung quanh vang lên vài tiếng kinh hô nhỏ nhỏ.

Ở trước mặt nhiều người bị hắn nắm tay như vậy, Ninh Hình vẫn đang xấu hổ không dám ngẩng mặt lên. Lòng bàn tay của hắn rất ấm, vào buổi sớm se se lạnh thế này, được hắn nắm chặt cảm giác rất thoải mái, chỉ là quá xấu hổ mà thôi.

Lúc hắn buông tay nàng để đi dắt ngựa, nàng âm thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi. Hai tay khẽ nắm chặt một chút lấy can đảm mới dám ngẩng đầu lên nhìn người xung quanh. Nhưng là, nàng chỉ vừa mới thả lỏng được một chút, liền thấy hắn đi đến giờ cánh tay dài ôm lấy bà vai nàng. Thân hình hắn vốn cao lớn, vòm ngực rắn chắc, bị hắn quàng vai như vậy, nàng liền biến thành một tiểu nương tử nhỏ bé nép trong lòng trượng phu được hắn bảo vệ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ngay lập tức đỏ lên, ngượng ngùng mà cúi đầu xuống, bên tai vang lên giọng nói sang sảng của hắn: "Lưu viên ngoại, hôm nay phu thê chúng ta vận khí khá tốt, sáng sớm liền bắt được con lợn rừng này. Đi vào trong huyện đang tính đi bán liền nghe nói hôm nay phủ của ngài làm tiệc đầy tháng cho trưởng tôn, liền mang đến nơi này bán cho ngài, coi như hi thượng thêm hi, càng thêm càng vui. Biết đâu sang năm nhà ngài lại có thêm một tôn tử béo mập nữa, mà hai vợ chồng chúng ta cũng..." Hắn cúi đầu, yêu thương mà nhìn nữ nhân mặt đỏ bừng trong ngực, cười nói, "... chúng ta cũng mới thành thân, khẳng định sẽ dính chút hi nhà các ngài, sang năm cũng có được một tên nhóc mập mập, mọi người cùng vui ha ha..."

Lưu gia có tin vui, cho nên rất thích nghe những lời may mắn. Chờ Cố Thanh Sơn nói xong, Lưu viên ngoại đã cười đến mức miệng khép không được, liền tiếp gật đầu nói: "Tốt, tốt, cùng vui cùng vui, con lợn rừng này ta mua, quản gia, người đi lên xem thử coi đáng giá bao nhiêu bạc."

Lão quản gia cười vui hơn hờ đi lại, cẩn thận đánh giá con lợn một vòng, rồi vuốt vuốt chòm râu nói: "Con lợn rừng này nhắm chừng khoảng gần hai trăm cân, miệng vết thương khá mới, cơ thể vẫn còn hơi ấm chứng tỏ chỉ vừa chết, răng nanh cũng còn nguyên không hư hại gì. Ước chừng khoảng 12 – 13 lượng bạc."

Lão quản gia là người khôn khéo, tất nhiên sẽ trả giá thấp nhất. Cố Thanh Sơn chưa từng săn lợn rừng, nên không biết bán giá bao nhiêu là được, chỉ mỉm cười kéo tay Ninh Hình, nhẹ giọng nói giống như bồi tội: "Nương tử, hôm nay chúng ta tới nơi này chính là muốn mượn chút hi, cho nên bán được nhiều hay ít nàng đừng quá để ý, về sau ta lại bắt con khác đem bán được không?"

Một nam nhân cao lớn cường tráng lại bày ra vẻ khom lưng cuối đầu, hiển nhiên là sợ bán được ít tiền tức phụ không vui.

Ninh Hình không phải để ý tiền nhiều hay ít mà là nàng quá mắc cỡ a. Bị hắn gọi là nương tử như vậy, nàng ngại đến mức nói không ra lời, trên mặt đỏ bừng, tay bị hắn nắm cũng nóng đến mức có thể toát ra lửa, đành vận vẹo mặt sang một bên, không đáp lời.

Gã sai vật gác cổng chưa từng gặp vị tức phụ nào xinh đẹp như vậy, đặc biệt là vẻ mặt thẹn thùng kia càng diễm lệ. Nếu là chính hắn có thể cưới được một tức phụ như vậy, ngày nào cũng vui vẻ dỗ dành nàng a. Nghĩ thế, hắn liền cười trêu ghẹo: "Tiểu tẩu tử không vui, tiểu ca về nhà có phải hay không sẽ bị bắt quỳ ván giặt đồ, hắc hắc..."

"Ha ha, đừng tức giận, nam nhân của người là người có bản lĩnh, có thể săn được một con lợn rừng to như vậy, liền trả mười sáu lượng đi, sáu sáu đại

thuận, cát lợi. Về sau các người săn được con mồi cứ đem đến nhà ta, đảm bảo sẽ trả cho các người giá tốt nhất." Lưu viên ngoại cao giọng cười to, bàn tay vung lên làm quần gia đi phòng thu chỉ lấy bạc.

Cố Thanh Sơn nghe vậy liền nói tạ, đem lợn rừng tháo ra, sau đó hai gã sai vặt vừa khiêng vừa thờ hồn hĩnh vào bếp. Cố Thanh Sơn vừa rửa sạch xe ngựa thì quần gia ra tới, đưa cho hắn một thỏi bạc mười lượng, lại năm lượng bạc và một ít bạc vụn trị giá một lượng, cười nói: "Tiểu tử người rất bản lĩnh đấy, một lần đi săn bằng tiền công chúng ta làm mấy năm."

Cố Thanh Sơn cười nhận lấy, sau đó đặt vào tay Ninh Hình nói: "Đây là tiền của chúng ta, nương tử, nàng cầm đi."

Ninh Hình đang thẹn đến mức hận dưới đất không có cái lỗ nào để cho nàng chui xuống, chính là hắn đưa tiền để vào trong tay nàng như vậy, nàng lại không thể không cầm, đành ôm lấy bọc tiền đứng nép vào hắn.

"Xem nàng kia, tay nhỏ đều đỏ cả lên, không cần phải quá kích động, về sau mỗi ngày ta đều đi săn thú, kiếm thật nhiều tiền, cho nàng mua đồ mình thích." Cố Thanh Sơn cười xoa bóp ngón tay nhỏ của nàng, mềm mại thật muốn cắn một ngụm.

Đôi mắt to tròn của Ninh Hình mơ màng nước, oán trách liếc hắn một cái, ý bảo nhanh lên xe rồi đi nơi này.

Gã sai vặt đứng ở bên cạnh hứng thú bùng bùng huyết sát nói: "Ai u, liếc mắt đưa tình, đôi vợ chồng son này thật ân ái nha."

Ninh Hình vội vàng xoay người đưa lưng về phía Cố Thanh Sơn, váy màu hồng nhạt khẽ bay như một cánh hoa đào tung bay trong gió. Cố Thanh Sơn nhìn làn váy kia, nghĩ đến một lát nữa có thể quang minh chính đại cùng nàng thân mật, da mặt dày liền vội vàng đuổi theo nàng, vươn tay bế nàng đặt ở trên xe, rồi mắt nhìn nàng nói: "Nương tử, ngồi cẩn thận, ta muốn đánh xe."

Lợn rừng cũng đã bán xong rồi còn cần thiết phải diễn kịch nữa sao?

Ninh Hình nghi hoặc ngược mắt nhìn hắn, liền nhìn đến một đôi mắt đen sâu, tình ý nồng nàn, làm nàng không kịp đề phòng hăm sâu vào trong đó.

Cố Thanh Sơn lớn mật nhìn nàng, hy vọng dựa vào sự truyền tải của ánh mắt, nàng sẽ hiểu tâm ý hắn. Nhưng trước mặt còn có người ngoài, không thể chăm chú nhìn nàng lâu, đành phải dùng ngón trỏ chỉ nhẹ vào cái mũi nhỏ của nàng nói: "Nha đầu ngốc, chúng ta về nhà thôi."

Ở trong tiếng huyết sát reu reo của gã sai vặt, Cố Thanh Sơn vung roi lên, con ngựa nhanh chóng chạy về phía trước.

Ninh Hình ôm túi tiền, ngẩng ngốc ngồi ở phía trước, cho đến khi ra khỏi huyện Định Hưng, nàng vẫn không thể khôi phục lại bình tĩnh.

Đây là làm sao vậy?

Nàng khẽ vươn cái lưỡi phấn hồng liếm liếm đôi môi đang bị khô, giọng run run nói: "Ta... ta... ta đem bạc cất vào trong xe cho huynh."

Nói xong nàng vội vàng bò vào bên trong xe, ngồi ở bên cạnh đóng chặn gối, rèm xe liền rơi xuống, bên trong trở nên tối đi. Rốt cuộc không cần phải đối mặt với hắn, nàng giống như trút được gánh nặng, cánh tay run lên, bạc trong tay rơi xuống, nàng dùng bàn tay nhỏ dè dặt lồng ngực – nơi trái tim đang đập thành thịch.

Trước mặt đột nhiên xuất hiện ánh mắt thâm tình của hắn, tình ý miên man, sâu thẳm, như lửa nóng khiến lòng nàng tan chảy.

Ninh Hình nhắm mắt lại, khẽ lắc lắc đầu.

Không, nàng làm sao có thể hiểu nhầm Thanh Sơn ca chứ, hắn chỉ vì muốn bán lợn rừng được giá tốt mới đón ý nói đùa theo suy nghĩ của Lưu gia thôi. Cho đến tận bây giờ Thanh Sơn ca giống như đại ca ruột thịt của nàng vậy, nàng làm sao có thể có những suy nghĩ khác thường như vậy chứ? Đêm qua còn cùng hắn ngủ chung một xe ngựa, hắn cũng rất an phận, cho nên nàng không thể tùy tiện hiểu lầm ý người ta, đặc biệt là người thiện lương như hắn.

Không được... không được, Ninh Hình vội néo bản thân một cái thật đau để tỉnh táo lại. Nhưng không ngờ dùng sức hơi mạnh khiến nàng đau quá khẽ "a" lên một tiếng.

Cố Thanh Sơn biết chính mình làm hơi quá, nên từ khi rời đi Lưu gia đều chột dạ mà không dám nhìn thẳng nàng. Nhìn thấy nàng như chạy trốn đi vào trong buồng xe, hắn mới dám biểu lộ nội tâm đang thấp thỏm của chính mình ra.

Cách rèm che hắn không nhìn thấy vẻ mặt của nàng nhưng nghe động tĩnh bên trong, hắn đoán nàng có lẽ đang ngồi yên một chỗ. Nàng có phải hay không giận hắn, dù sao... dù sao hắn cũng cư xử hơi quá, dù sao người ta vẫn là một hàng hoa khuê nữ, mà hắn lại ôm vai, nắm tay, ôm eo, chiếm không ít tiện nghi. Khi này chỉ lo thỏa mãn ý nghĩ của chính mình, hiện tại hắn nghĩ lại đều rầu đến thúi ruột.

Nếu Ninh Hình nghĩ hắn là một đại sắc lang, về sau không thân thiết với hắn nữa thì phải làm sao đây?

Lần thứ mười lăm quay đầu lại nhìn màn xe phía sau, nhưng là không biết vì sao màn xe hôm nay ngay cả một khe hở cũng không có, hại hắn sốt ruột gãi đầu, hận không thể ngay lập tức chui lòng trong đó bồi tội với nàng.

"A..." Ngay lúc này, đột nhiên từ trong xe vang lên một tiếng kêu nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Mật Sủng* (Diễn Viên Ngọt Sủng) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 25: Ngọt ngào

Cố Thanh Sơn không hề nghĩ ngợi kéo tấm rèm ra, lo lắng hỏi: "Muội bị làm sao vậy?"

Ninh Hình nhìn vẻ mặt nôn nóng và lo lắng của hắn, hơi hơi sợ hãi đáp: "Muội... muội không có việc gì."

"Ninh Hình..." Cố Thanh Sơn rũ mắt, giọng rầu rĩ nói: "Vừa nãy ta chỉ vì muốn bán lợn rừng được giá tốt nên mới... có ý diễn kịch một chút, nếu làm muội thấy khó chịu, cho ta xin lỗi, ta lấy toàn bộ số tiền bán lợn để tạ lỗi với muội có được không? Muội tha thứ cho ta nhé."

Quả nhiên giống nàng đoán, hắn chỉ muốn bán được giá tốt nên mới như vậy, cũng không hề có ý gì khác. Ninh Hình như trút được gánh nặng, nhưng không hiểu sao trong lòng lại có chút mất mát, nàng khẽ mím môi, cúi đầu nhẹ giọng nói: "Muội hiểu mà, huynh không cần phải xin lỗi."

Mặt trời đang ngã dần về phía tây, gió thổi phất qua, những tán cây liễu mọc ở bên sông Cự Mã khẽ lay động, rất đẹp. Cố Thanh Sơn liếc mắt nhìn qua những cảnh xuân tươi đẹp kia, yên lặng mà thờ dài.

Ninh Hình vẫn cứ ngồi lì trong buồng xe, không chịu đi ra, trừ bỏ một câu bảo hắn không cần xin lỗi, rõ ràng nàng nói không giận nhưng vẫn chưa nói chuyện lại với hắn, buổi trưa mua bánh bao cho nàng, nàng còn khách khí nói một câu cảm ơn.

Cố Thanh Sơn cúi đầu, nắm chặt roi trong tay, hai hàng lông mày nhíu chặt lại, cân nhắc nên dỗ nàng như thế nào mới tốt.

Bỗng dưng hắn ngừng đầu, phát hiện sông Cự Mã đã đi qua hồi nào, bên đường đi xuất hiện một hồ nước rộng. Cố Thanh Sơn duỗi cổ nhìn trước sau một hồi, một lát dường như hiểu ra cái gì, liền quay sang kính hi nói với Ninh Hình ở trong buồng xe: "Ninh Hình, muội mau ra mà xem, chúng ta đến Bạch Dương rồi. Nói cách khác, hiện tại chúng ta đang ở trong huyện An Tân, ngày mai chúng ta sẽ đến thành Mạo Châu."

Nhắc đến thành Mạo Châu, Ninh Hình liền nhớ đến đại ca đang nằm trên giường, vội vàng vén rèm xe, chui ra thăm dò nhìn một cái: "Oa, mặt nước thật lớn, cũng không thấy được bờ bên kia luôn, nếu không phải biết rõ chúng ta đang ở Bạch Dương, muội còn tưởng rằng nơi này là biển đó."

Cố Thanh Sơn thấy nàng cười, bất an trong lòng mới lắng xuống, vội vàng tìm đề tài bắt chuyện với nàng. "Nghe nói vào tháng sáu sẽ là mùa hoa sen nở, lá xanh hoa đỏ, mỹ lệ vô cùng, đến lúc đó chân của Ninh Bàn ca chắc cũng khỏi, chúng ta dẫn hắn đi thành Mạo Châu tạ ơn thần y, rồi dừng ở nơi này ngắm cảnh, được không?"

"Được a." Tưởng tượng đến việc đại ca có thể tốt lên, tâm tình của Ninh Hình cũng trở nên thoải mái hơn, vui vẻ mà chỉ vào mặt nước nói: "Thanh Sơn ca, huynh xem, có rất nhiều lá sen non xanh mơn mơn a."

Thấy cô nương mình yêu thương cuối cùng cũng trở nên vui vẻ, Cố Thanh Sơn nhẹ nhàng thở ra một hơi rồi yên lặng mỉm cười.

"A, bên kia nhiều người quá, không biết họ đang làm gì nhỉ?" Ninh Hình chỉ vào hàng cây liễu ở bờ đề xa xa nói.

Cố Thanh Sơn vung roi lên, quát vào móng ngựa, con ngựa tung vó, chạy nhanh đi. Khoảng mười lăm phút sau, hai người họ đi đến nơi mọi người đang tập chung, Cố Thanh Sơn nhảy xuống, đi lại gần, giữ chặt một thanh niên bằng tuổi của mình để hỏi thăm tình huống.

"Các người là khách đi ngang qua đây à? Vừa đúng lúc cùng tham gia cho vui, hôm nay là ngày ba tháng ba tết Thượng Tị của chúng ta. Các muội tử sẽ tuyển một người nam nhân hợp ý cùng nhau hoàn thành thi đấu, ai đứng đầu sẽ có phần thưởng. Người có nhìn thấy trên mặt nước kia là một bộ trang sức làm từ bạc nạm trân châu không? Ai đứng đầu sẽ nhận được nó. Đây cũng không phải là thứ quan trọng nhất, người nghĩ thử xem a..."

Tiểu tử kia làm bộ thần bí nhìn Cố Thanh Sơn chớp mắt vài cái, nhỏ giọng nói tiếp: "...cô nương nào chọn người cùng chơi, mà người lại đạt được bộ trang sức kia cho nàng, nàng còn có thể không gả cho người hay sao? Cho nên nha, trò chơi này chúng ta hay gọi là trò tìm vợ a."

Cố Thanh Sơn nhìn theo hướng tay tiểu tử kia chỉ, liền thấy ở trên giữa một cái thuyền gỗ đang buộc một bộ trang sức lấp lánh, hai bên thì buộc hai cái vòng tay, là những phần thưởng cho người thắng cuộc.

Hắn xoay người đi về xe ngựa, nói với Ninh Hình: "Muội xem, bọn họ đang chơi trò chơi để chúc mừng tết Thượng Tị, cái kia là phần thưởng của trò chơi, một bộ trang sức làm bằng bạc nạm trân châu, muội muốn không? Ta giúp muội thắng đoạt lấy."

Ninh Hình tò mò nhìn qua, dưới ánh nắng bộ trang sức được mạ thêm một tầng hào quang, vô cùng chói mắt. Có cô nương nào mà không thích cái đẹp chứ, nhìn trong mắt nàng toát ra vẻ hâm mộ, Cố Thanh Sơn đã hiểu là nàng muốn.

"Nào, muội xuống xe đi, dù sao trời cũng sắp tối rồi, có ráng đi thêm cũng không đi được bao nhiêu, chúng ta dừng lại chỗ này tham gia náo nhiệt, buổi tối lại ghé vào trong thôn ăn cơm rồi nghỉ ngơi, ngày mai khẳng định có thể đến thành Mạo Châu nên muội yên tâm đi." Cố Thanh Sơn vừa nói vừa xoa tay đứng một bên cũng không dám tiến lên ôm nàng như thường ngày nữa.

Ninh Hình nhảy xuống khỏi xe ngựa đi vào trong đám người.

Bỗng dừng lại xuất hiện một cô nương xinh đẹp, nhóm tiểu tử trong thôn lập tức bày ra vẻ mặt cao hứng, thảo luận lịch thi đầu càng thêm nhiệt tình. Có vài cô nương nhìn thấy một cái xe ngựa lớn, lại thấy dáng vẻ của Cố Thanh Sơn, trong mắt đều toát ra kinh hi. Tham gia thi đầu đều là những thôn xóm quanh đây, có người biết, có người không, bất quá, các cô nương nơi này tính tình đều thoải mái nên không vì gặp người xa lạ mà ngượng ngùng.

Một tiếng gõ vang lên, nam đứng bên trái, nữ đứng bên phải chia làm hai bên, đứng ở giữa phía đầu là một ông lão râu tóc bạc phơ đang phổ biến luật lệ: "Vẫn theo như quy củ mọi năm, ai thắng người đó nhận được thưởng, trò chơi này bắt đầu từ phía bên phải của ta, các nam tử phải công các cô nương chạy đến bờ sông mới được thả xuống, sau đó đi xiên cá, xiên đủ ba con cá liền sang hồ bùn đánh ngã ba người mới có thể nhảy vào sông tự bơi đến thuyền rồng, gỡ lấy trang sức mang về đưa cho cô nương trong nhóm, các người đã hiểu chưa?"

Rất nhiều người đã tham gia nhiều lần nên hiểu rõ quy tắc, sôi nổi hô lớn: "Đã hiểu."

"Tốt, bắt đầu coi đồ." Ông lão ra lệnh một tiếng, các nam tử vội vàng cởi áo, xắn ống quần, chẳng mấy chốc chỉ thấy một đám nam tử ở trần mặc độc một cái quần, lộ ra cẳng chân. Cố Thanh Sơn thấy vậy, cũng không chút do dự mà cởi, nam nhân thì có gì mà ngại, cởi thì cởi.

Hắn chỉ vừa cởi xong, trong đám người liền vang lên tiếng kinh hô. Vóc dáng hắn vốn cao, thân hình cân đối, cởi áo lộ ra vòm ngực và đôi tay cường tráng, bên vai trái có một vết sẹo dài, không sâu, vừa vận khiến hắn trở nên có vị nam nhân hơn.

Có mấy cô nương gan lớn liền nhanh chóng đi đến trước mặt hắn, cũng có vài nam tử nhìn thấy Ninh Hình đang đứng ngơ ngác vội vàng chạy đến đề cử bản thân.

"Cô nương, ta nhất định sẽ giúp người thắng, người chọn ta đi."

"Chọn ta chọn ta, hắn không có xiên cá chuẩn bằng ta a."

"Người gầy như vậy, khẳng định không đủ sức lực, cô nương xem, ta rất cường tráng a."

Ninh gia trang là một thôn khá phóng khoáng, nhưng cũng không bằng vùng sông nước này, Ninh Hình lần đầu tiên gặp sự nhiệt tình như thế, vội vàng lui về phía sau mấy bước, sợ hãi kêu lên: "Thanh Sơn ca..."

Cố Thanh Sơn cũng đang bị mấy cô nương vây quanh, muốn đẩy các nàng ra lại không dám ra tay sợ thất lễ, nghe được tiếng cầu cứu của Ninh Hình, hắn cũng không quản được gì nữa, vội vàng đẩy ra hai cô nương tạo ra đường chạy đến bên người nàng bảo hộ.

Có vài đôi nam nữ hợp nhất nhau liền kết thành một đội, nam nhân công nữ nhân đứng ở vạch xuất phát chờ đợi.

Cố Thanh Sơn khom lưng ngồi xổm xuống trước mặt nàng nói: "Ninh Hình lên đi, ta công muội..."

"Hay là... chúng ta đừng tham gia nữa." Ninh Hình nhìn bóng lưng hắn có chút rối rắm nói.

Cố Thanh Sơn trong lòng cảm thấy mát mát, hắn muốn công nàng, muốn cho nàng biết, hắn so với những tên tiểu tử kia thì cường tráng hơn, muốn thắng được bộ trang sức kia về cho nàng.

"Ninh Hình, hôm nay chúng ta có vận kiềm tiền a, ngày mai gặp thần y có lẽ còn phải đưa chút lễ gặp mặt, nếu thắng được bộ trang sức kia chúng ta có thể đưa cho phu nhân hoặc nữ nhi của thần y a, hiện tại trong tay chúng ta cũng không có chút đồ tốt nào cả."

Ninh Hình vừa nghe những lời này, vội vàng gật đầu. Vì cứu đại ca, đừng nói là cùng hắn tiếp xúc da thịt, cho dù lên núi đao, xuống biển lửa nàng cũng có thể kiên trì.

Cố Thanh Sơn đầu tiên cảm thấy trên người có chút nặng, ngay sau đó liền cảm nhận được nơi mềm mại nào đó đè xuống lưng. Nơi đó là nơi nào, hắn tự nhiên biết rõ. Từ ngày đầu tiên trở về nhìn thấy nàng, ánh mắt hắn không tự chủ được xẹt qua bộ ngực của nàng. Tiểu cô nương mười sáu tuổi, đáng người no đủ, eo nhỏ, ngực cao, mông to, đi đường khễ lắc qua lắc lại.

Mấy ngày nay hắn cố gắng kìm chế, không dám nhìn loạn sự nàng phát hiện. Chính là nhiều lúc kìm không được, lén lút liếc nhanh một cái. Giờ phút này, hai tay nàng ôm cổ hắn, nơi mềm mại đè vào lưng hắn, còn chưa bắt đầu chạy mà trên người hắn đã đổ ra một tầng mồ hôi.

"Thanh Sơn ca, có phải do muội quá nặng hay không? Nếu không..." Ninh Hình cảm giác được cơ thể hắn nóng lên, ngại ngùng nói.

"Muội làm gì có nặng chứ, do ta có chút hơi khản trương thôi, ta sợ thua." Hắn vừa nói xong, chuông đồng bên kia đã gõ vang.

Các nam tử vội vàng chạy đi, Cố Thanh Sơn còn chưa đi đến vạch xuất phát nên liền bị dẫn trước một đoạn. Hắn nhắc nhở nàng "ôm chặt vào" rồi nhanh chóng tăng tốc.

Hắn chạy rất nhanh, Ninh Hình nằm trên lưng hắn theo bản năng ôm chặt lấy cổ hắn, da thịt hai người cọ xát vào nhau. Kiểu thi đấu này, ai chân dài người đó chiếm ưu thế hơn, huống chi hắn khỏe mạnh như vậy và Ninh Hình thì khá nhẹ.

Khi chạy đến hồ nước, hắn đã vượt trước mấy chục người, trở thành người đứng thứ hai. Hắn cẩn thận đem nàng thả xuống đất, rồi vội vàng đuổi theo nam tử đứng đầu, nhảy vào hồ nước xiên cá.

Thử thách đầu tiên là khảo sát thể lực, đến thử thách này thì khảo sát thân thủ linh hoạt. Cố Thanh Sơn ở thôn nhà vốn là cao thủ xiên cá, lại học võ công ở trong quân nên độ linh hoạt khá chuẩn. Không đầy một lát hắn liền ném ba con cá lên bờ, Ninh Hinh vội vàng nhặt lên ném vào trong thùng gỗ. Sau đó hắn liền nhảy vào trong hồ bùn, hai tay khoanh trước ngực, tự tin chờ đợi các nam tử khác.

Đối với việc xiên cá những nam tử lớn lên ở nơi này cũng không hề kém, người chạy nhanh nhất là người thứ hai nhảy vào trong hồ bùn. Cố Thanh Sơn mở rộng hai tay, hào sảng cười nói: "Đến đây đi huynh đệ."

"Vây ta cũng không khách khí." Nam tử kia giờ tay bắt lấy hai tay Cố Thanh Sơn, tiến lên một bước nghỉ dùng đầu gối đẩy khiến hắn ngã.

Tay phải của Ninh Hinh gắt gao nắm chặt tay trái nhìn chăm chăm phương hướng của hắn, trong lòng bàn tay lo lắng đổ đầy mồ hôi. Cố Thanh Sơn nhanh như chớp khẽ lật tay, mọi người xung quanh còn chưa nhìn rõ hắn ra tay như thế nào nam tử kia đã ngã xuống.

"Tốt." Chung quanh vang lên tiếng trầm trồ khen ngợi, Cố Thanh Sơn khẽ cười, nhìn về phía Ninh Hinh.

"Thanh Sơn ca, huynh thật lợi hại." Ninh Hinh giờ ngón tay cái tán giương về phía hắn.

Được người trong lòng khích lệ, trong lòng hắn ngọt còn hơn mật, người thứ ba vừa đến, Cố Thanh Sơn túm lấy tay người kia kéo mạnh khiến cho người kia ngã nhào xuống bùn. Người thứ tư thấy Cố Thanh Sơn lợi hại, vội vàng chạy quanh vùng bùn, thầm nghĩ tìm chỗ sơ hở để xuống tay. Cố Thanh Sơn không nghĩ tốn thời gian cùng hắn, trực tiếp đuổi theo, nắm lấy bả vai hắn mà đem cả người hắn quăng xuống mặt bùn.

Liên mạch, lưu loát, không hề có chút dây dưa, thậm trí ở quần hắn cũng chỉ bị bẩn lên có chút xiu bùn, còn lại đều sạch sẽ, tình huống này mấy năm rồi nơi này chưa hề gặp qua nha.

Cố Thanh Sơn đi ra khỏi ao bùn, hướng Ninh Hinh cười nói: "Muội ở trên bờ chờ ta, ta đi lấy trang sức về cho muội."

Bùm!

Hắn nhảy xuống sông lớn, dùng hai tay quơ quơ, bơi rất nhanh. Trong đầu đột nhiên hiện ra cảnh tượng ba năm trước, vì muốn tiến vào quân trung tướng, vì học bản lĩnh về cưới nàng, hắn đã từng liều chết ở hai bờ sông Hoàng Hà bơi qua bơi lại. Hiện tại, hắn cũng đang bơi thật nhanh về phía trước, vì cô nương hắn thích, lấy được đồ vật nàng muốn.

Sau khi trở về hắn sẽ xây nhà mới, chờ chữa khỏi chân cho ca ca nàng, liền thành thân. Nghĩ đến bộ dáng e thẹn của nàng khi xuất giá, Cố Thanh Sơn cả người như được tiếp thêm sức mạnh, rất nhanh liền bơi đến thuyền nhỏ, tháo xuống bộ trang sức, hắn ngậm vào miệng, vội vàng bơi quay lại bờ.

Mặt trời ngả về phía tây, Ninh Hinh nhìn hai cánh tay trắng trẻo của hắn không ngừng quơ được nước, thân hình hắn bơi ở trên mặt nước lúc cao lúc thấp bị ánh hoàng hôn phủ lên, rất đẹp. Trong lòng nàng lúc này, có chút kiên định, có chút vui mừng, có chút cảm động.

Bỗng nhiên hai mắt mờ hơi nước, nàng không biết chính mình vì cái gì muốn khóc, nàng chỉ biết là, ngay lúc này, thời điểm này, nước mắt nàng không khống chế được mà rơi xuống.

Đột nhiên gió thổi, một trận gió to thổi qua, lá cây cát sỏi đều tung lên khiến tất cả mọi người phải nhắm mắt lại. Lúc mở mắt ra, trên mặt nước không hề có bóng dáng của Cố Thanh Sơn nữa. Ninh Hinh cả kinh, khăn trương đi về phía trước, giày thêu bị nước làm ướt nhưng nàng lại không hề nhận ra.

Ông lão chủ trì cũng phát hiện không ổn, vội vàng nói với nhóm nam tử: "Mau đi cứu người, tiểu tử kia ngậm trang sức trong miệng, rất dễ bị sặc nước, một trận gió to như vậy, hắn chắc chắn không thở được, đang vùng vẫy bên dưới."

Mọi người vội vàng nhảy vào trong nước, hướng tới nơi Cố Thanh Sơn mất tích mà bơi qua.

Ninh Hinh thấy vậy càng sợ hãi, nàng vội vàng đi tới phía trước, nước dâng đến đầu gối của nàng, "Thanh Sơn ca, Thanh Sơn ca..." Nước mắt tiểu cô nương ào ào rơi.

Mặt nước đột nhiên dị động, thân mình cao lớn của Cố Thanh Sơn lao ra, trong miệng còn ngậm bộ trang sức bị nước làm cho sáng bóng.

"Thanh Sơn ca..." Ninh Hinh vui vẻ, theo bản năng chạy về phía hắn, lại quên bản thân đang đứng ở trong nước, nàng vội vàng chạy, gấp lực nước cản, thân mình lao đảo muốn ngã về phía trước.

"Cẩn thận." Cố Thanh Sơn khẽ hô lên một tiếng, vội vàng vươn tay đem người ôm vào trong ngực.

Hắn vừa mới bơi trở về, ngực nhấp nhô lên xuống vì thở, cơ bắp rắn chắc long lánh ánh nước, khiến lòng nàng rung động. Ninh Hinh chỉ mới liếc qua một cái, mặt liền đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Điện Viên Mật Sùng (Điện Viên Ngọt Sùng)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25-2: Ngọt ngào 2

"Muội không sao chứ? Tại sao lại chạy vào trong nước, còn... khóc nữa?" Cổ Thanh Sơn đặc biệt rất thích cảm giác được ôm nàng vào lòng như vậy, nhưng lại không dám ôm quá lâu, đành phải dùng tay đỡ nàng rồi nhẹ nhàng hỏi.

"Vừa rồi huynh đột nhiên không thấy." Trên mặt Ninh Hinh vẫn còn vương nước mắt, bộ dáng yếu ớt nói.

"Bỗng nhiên có gió, ta sợ gió to làm hỏng trang sức nên lặn xuống nước chờ nó thổi qua, muội đây là... vì lo lắng cho ta mà khóc sao?" Khóe miệng của Cổ Thanh Sơn không tự chủ được khẽ nhếch lên, đem trang sức trắng được đề vào trong tay nàng.

"Muội còn tưởng huynh bị sắc nước." Ninh Hinh nhận trang sức, cúi đầu ngắm kỹ, quả nhiên là vô cùng xinh đẹp, chính là nếu vì cái này mà hấn phải mạo hiểm tính mạng thì nàng tình nguyện không cần.

Cổ Thanh Sơn khom lưng bế nàng lên đi tới bờ mới buông xuống, săn sóc nói: "Nước lạnh, muội lên xe ngựa thay quần áo đi, đừng để bị nhiễm phong hàn."

Ninh Hinh gật đầu, đi theo sườn đê về phía xe ngựa, còn Cổ Thanh Sơn thì hướng về đám thanh niên đang leo lên bờ nói câu cảm tạ, bị một người trong đám hung hăng vỗ vai cái vào vai: "Tiểu tử ngươi bản lĩnh a, có thể nín thở lâu như vậy."

Cổ Thanh Sơn vẫn đứng vững vàng, không có vì bị vỗ mấy cái mà lung lay, hấn cười đáp: "Lúc ta còn ở trong quân cũng thường bơi lội dưới sông Hoàng Hà, chút sóng gió này không tính là gì cả. Ta gọi là Cổ Thanh Sơn, là người huyện Lai Thủy, về sau các huynh đệ nếu có dịp ghé đến, hỏi thăm đến Ninh gia trang, ta nhất định chiêu đãi các người."

"Tốt." Mọi người cười to, xưng huynh gọi đệ vui vẻ hàn huyên.

Một cô nương gan lớn nhìn chằm chằm hấn này giờ, thấy Ninh Hinh thay quần áo xong từ xe ngựa đi lại, vội vàng bước qua hỏi: "Cô nương, đó là tình lang của ngươi sao?"

Ninh Hinh ngăn ra, liếc mắt nhìn Cổ Thanh Sơn đứng cách đó không xa, vừa vặn hấn cũng đang nhìn về phía này, mỉm cười với nàng.

"Không, không phải, đó là đại ca của ta." Ninh Hinh vội vàng giải thích.

"Ta cũng đoán là không phải." Cô nương mặc áo màu xanh lục cười hắc hắc, nhanh chóng đi qua Ninh Hinh, chạy đến chỗ Cổ Thanh Sơn nói: "Vị đại ca này, ngươi từ nơi khác đi ngang qua đây, chắc chưa kiếm được chỗ ăn cơm đúng không? Không bằng liền đi nhà ta, nhà ta phòng nhiều, ngươi cũng có thể lưu lại một đêm, ngày mai hãy tiếp tục lên đường. Cha ta nếu biết ngươi là người đứng đầu cuộc thi năm nay khẳng định phải cùng ngươi uống mấy ly."

Cô nương mặc quần áo màu xanh tuổi không lớn lắm, khoảng chừng mười ba mười bốn. Đối mặt với cô nương nhiệt tình, hiếu khách như thế, Cổ Thanh Sơn không có nghĩ nhiều, vui vẻ đáp ứng: "Tốt a, chúng ta cũng đang định tìm một gia đình nào đó xin ngủ trọ một đêm."

Cô nương kia nghe vậy, đôi mắt liền lóe sáng, khẽ liếm môi, cúi đầu cười trộm.

Ninh Hinh bỗng nhiên có chút không thoải mái, miệng nhỏ mím lại, liếc nhìn cô nương kia một cái, nhíu mày.

"Ninh Hinh, chúng ta liền ghé nhà cô nương này ngủ nhờ một đêm đi, muội... muội làm sao vậy?" Cổ Thanh Sơn xoay người lại thấy vẻ mặt nàng không vui lắm. "Muội không muốn đi?" Cổ Thanh Sơn thử thăm dò hỏi.

Ninh Hinh lại nhìn lướt qua cô nương còn đang không kiêng nể gì nhìn Cổ Thanh Sơn, rõ ràng tâm tư nàng ta không thuần khiết. Cổ Thanh Sơn nhìn theo ánh mắt của nàng, liền bắt gặp đôi mắt cực nóng của cô nương kia, trong lòng khẽ động, hấn tựa hồ đã đoán ra được một chút.

Cổ Thanh Sơn khóe môi nhếch cao, vui vẻ cười. Ninh Hinh thấy hấn cùng cô nương kia liếc nhau còn cười vui vẻ như vậy, trong lòng càng thêm bức bối, xoay người chạy về xe ngựa ngồi.

Cổ Thanh Sơn nhặt lên quần áo của hấn, từ trong túi tiền móc ra một ít, lại bắt hai con cá trong thùng gỗ đi đến chỗ cô nương mặc quần áo màu xanh nói vài câu, xong xuôi thì đi lại xe ngựa. Đến gần, hấn nhìn Ninh Hinh không chớp mắt, nở nụ cười.

Ninh Hinh dẫu môi, quay mặt đi không để ý đến hấn, rồi lại nhịn không được nhắc nhở nói: "Quần áo của huynh còn ướt, huynh không thay sao?"

"Đang giặt mà vẫn còn quan tâm ta sao? Thật đúng là muội muội tốt của ta a." Cổ Thanh Sơn cười trêu ghẹo nói.

Mặt Ninh Hinh bỗng đỏ lên, không thêm để ý đến hấn, liền thấy hấn cột cá vào một bên, vung roi bắt đầu đánh xe. Cũng không biết có đi đến nhà cô nương người ta hay không, trước khi đi còn cùng người ta nói gì đó cơ mà. Đang miên man suy nghĩ, đột nhiên có một cơn gió xoáy bay qua đây, Cổ Thanh Sơn tay nhanh mắt lẹ ôm nàng vào trong ngực xoay người tránh sang một bên, che chở nàng khỏi bị bụi và cát bay vào mắt.

"Muội vào trong buồng xe đi, gió càng lúc càng lớn, một lát đến nơi huynh gọi. Vừa rồi cô nương kia có nói cho ta biết đường đi, muội nói xem, chúng ta rốt cuộc có nên đi đến nhà nàng không?" Cổ Thanh Sơn lưu luyến buông nàng ra, cố ý chọc nàng.

Ninh Hình vừa nghe lời này liền bực mình, tính luôn cả tội hấn tùy tiện ôm nàng, không vui nói: "Huynh là người đánh xe, huynh quyết định, huynh thích đi thì đi."

Nhìn nàng vội vàng chui vào trong buồng xe, Cố Thanh Sơn im lặng cười thầm mãi. Hấn vô cùng thích nàng như vậy, Ninh Hình của hấn cũng sẽ ghen a, không cho hấn đi đến nhà cô nương khác, so với cả ngày không để ý đến hấn, còn khách khí nói cảm ơn hấn thì tốt hơn vạn lần.

"Tối rồi, xuống xe thôi." Cố Thanh Sơn xuống xe trước, nắm chắc dây cương ngựa để giữ cho nó đứng yên.

Bên trong buồng xe không hề có động tĩnh gì, coi bộ nàng không tính toán đi ra. Hấn không nhịn được bật cười, cất cao giọng nói: "VẬY MUỘI NGỒI CẢN THẬN NHÉ, CHỖ NÀY CÓ MỘT CÁI CỬA NHỎ SẼ HƠI KHÓ ĐI MỘT CHỨT."

Ninh Hình tức giận bĩu môi, không để ý tới hấn. Nàng có lòng tốt mà hấn lại nghĩ nàng nhiều chuyện, rõ ràng cô nương kia không có mục đích tốt, nàng không hy vọng người thiện lương như hấn bị lừa, nhưng chính hấn tự động đi hỏi đường đến nhà người ta, quả thật đúng là hết thuốc chữa.

"A." Đột nhiên đầu nàng đụng phải góc xe ngựa.

"Muội đó..." Cố Thanh Sơn siết chặt cương ngựa vén rèm lên xem nàng, "Không có bị đụng đau chứ?"

Tự nhận bản thân là người có lòng chính nghĩa, Ninh Hình quét mắt liếc hấn một cái, không nghĩ trả lời, lại đột nhiên phát hiện bên ngoài xe ngựa hình như là một cái miếu, không phải là nhà người khác.

Nàng vội vàng bò ra khỏi xe, nhìn xung quanh hỏi: "Đây là miếu thổ địa sao? Huynh không đi nhà cô nương kia à?"

"Nơi muội không thích sao ta có thể đi chứ. Vừa rồi ta chỉ qua nói vài câu từ chối nàng ta, tiện thể hỏi xem gần đây có nơi nào có thể nghỉ tạm qua đêm hay không thôi. Muội đó nha, khi nào mới có thể hiểu rõ tấm lòng của ta chứ, aizzz." Nói những lời này xong, hấn không dám nhìn nàng, một bên dắt ngựa, một bên lải nhải, liền tính bị nàng hỏi lại, hấn cũng có cớ nói sang việc khác.

Ninh Hình nhảy xuống xe ngựa, cười vô cùng ngọt ngào với hấn: "Thực xin lỗi, Thanh Sơn ca, muội không nên giận huynh. Tại muội thấy cô nương kia không có ý tốt, mới không hy vọng huynh đi nhà nàng ta."

Cố Thanh Sơn đem ngựa dắt đến cột vào một cây cột ở trong góc tường, lại lấy một đồng cỏ khô từ sau xe bỏ cho nó ăn. Nhìn nàng tâm trạng không sai, liền trêu ghẹo nói: "Nàng ta có thể làm gì ta chứ, nhiều nhất muốn ta làm trượng phu của nàng thôi. Ta cũng hai mươi tuổi rồi, còn chưa có nương tử, vừa vặn nàng ta xuất hiện không phải rất tốt sao? Hiện tại thì hay rồi, muội làm ta mất đi một cơ hội cưới vợ, nếu ta không thể cưới được vợ thì muội phải chịu trách nhiệm đó."

"Muội... tại sao muội phải chịu trách nhiệm chứ?" Về mặt nàng ngốc ngốc nhìn hấn.

Cố Thanh Sơn cười ha ha vươn tay khẽ xoa đầu nàng, rồi bảo nàng ôm cỏ khô lại gần cửa để nhóm lửa nướng cá.

Rất nhanh con đầu tiên nướng tốt hấn liền đưa cho nàng, còn bản thân tiếp tục nướng con thứ hai.

Ninh Hình vừa ăn cá vừa suy nghĩ những lời hấn nói. Ý hấn là muốn nàng chịu trách nhiệm làm mai cho hấn sao? Các cô nương trong thôn nàng đều nhận thức, Tiểu Hà tuy khỏe mạnh nhưng lại không xinh đẹp, Ninh Vân khuôn mặt được nhưng nhân phẩm lại không tốt, Ngô Lan Lan hàm hậu thành thật, chính là cha mẹ nàng ta chỉ một lòng muốn con rể có tiền, nếu làm mai cho hấn có thể hay không khiến cuộc sống của hấn không tốt?

Nghĩ tới nghĩ lui, nàng cảm thấy hấn quá tốt, quá ưu tú, trong thôn thế nhưng không có một cô nương nào xứng với hấn.

"Nha đầu ngốc, muội không lấy xương ra không sợ bị hóc sao?" Cố Thanh Sơn cười nhắc nhở.

"A." Ninh Hình lúc này mới phát hiện mình ăn một miếng cá có không ít xương, vội vàng nhổ ra, rồi cẩn thận lấy một miếng khác ăn, về mặt nghiêm túc nói: "Thanh Sơn ca, muội đều đã nghĩ hết một lượt tất cả các cô nương trong thôn chúng ta có độ tuổi thích hợp, giống như không có ai thích hợp với huynh, không phải muội không nghĩ chịu trách nhiệm, không làm mai cho huynh mà thật sự... do huynh quá ưu tú, nên không tìm được ai phù hợp hết."

Cố Thanh Sơn nghe xong liền sùng sốt, quả thực hấn rất muốn cười, nha đầu ngốc này cư nhiên nghĩ muốn làm mai cho hấn, dấm chua vừa rồi đã đi đâu mất? Không còn đối thủ này, lập tức kiếm một đám đối thủ khác.

"Ta không vội, muội cũng còn chưa đính hôn mà." Hấn thần sắc nhàn nhạt, hảo tâm nhắc nhở.

Ninh Hình ngẹn lời, khuôn mặt ửng đỏ, cúi đầu ăn cá.

Hai người đều im lặng, chỉ nghe được tiếng gió từ bên ngoài, chẳng bao lâu trời liền đổ mưa, từng giọt rơi lộp độp. Cái miếu hoang này cũng không có ẩm áp gì, ăn no bụng, hấn liền bảo nàng nhanh chóng chui vào trong chăn.

Một đêm mưa gió, nàng ngủ cảm thấy lạnh liền nằm sát hấn. Hấn xốc chăn lên cho nàng trong lúc ngủ mơ thuận lợi chui vào trong lòng hấn tìm ẩm áp. Cứ ôm nàng như vậy, dùng nhiệt độ cơ thể sưởi ấm cho nàng, thật hy vọng trời đừng bao giờ sáng, cứ như thế này qua cả đời thì tốt biết mấy.

Sáng sớm Ninh Hình tỉnh lại liền cảm thấy ẩm áp, xuyên qua rèm xe ngựa nhìn ra bên ngoài, thấy trời đã sáng, từng tia nắng bắt đầu xuất hiện, thảo nào ẩm áp như vậy.

Không đúng, nàng giờ tay ra liền chạm phải một cái gì đó cứng rắn, ngón trỏ vừa vặn ấn vào cái mũi của hắn, đây là... nàng đột nhiên che lại miệng mình, sợ bản thân hét lên khiến hắn tỉnh dậy.

Tại sao nàng lại nằm trong ngực hắn, còn gối lên cánh tay hắn nữa chứ, may mắn hắn còn chưa tỉnh. Ninh Hinh cả kinh trong lòng loạn thành một đoàn, quay đầu nhìn ổ chăn trống rỗng của mình, vẻ mặt không thể nào tin được. Nàng ngủ thế nhưng có thể nhào vào trong ngực hắn? Sao trước kia nàng không biết bản thân có bản lĩnh này?

Chân tay nàng nhẹ nhàng dịch trở về, lại trượt đến đuôi xe, nhanh chóng đeo giày rồi đi ra ngoài.

Cố Thanh Sơn mở mắt, thở ra một hơi, muốn không chế nhịp tim đập để nàng không phát hiện hắn đang giả vờ ngủ cũng không phải là chuyện dễ dàng a, vừa rồi hắn cơ hồ suýt nữa chết vì ghen.

Duỗi tay sờ sờ vị trí trái tim, cảm giác giống như nàng vẫn còn đặt tay ở chỗ này, một khắc khi nãy, nơi nào đó ở phía dưới cũng không tự chủ được mà có phản ứng, may mà hắn cuộn chân lại chứ không đụng vào nàng thì không biết nàng còn xấu hổ đến mức nào nữa.

Hắn quá thích nàng rồi, làm sao bây giờ? Chỉ cần nàng đụng nhẹ vào hắn một cái thôi là cơ thể liền có phản ứng, về sau nếu thật sự thành thân rồi, một ngày không muốn nàng hai ba lần chỉ sợ tiêu không được hóa. Nghĩ đến sau này có thể thoải mái ôm nàng thân mật, trong lòng hắn cảm thấy vô cùng ngọt ngào, miệng cười không khép lại được, nơi nào đó ngày càng cứng rắn.

Hôm nay hắn ngủ cho đến khi mặt trời lên cao mới chậm rì rì dậy. Ninh Hinh có chút buồn bực, trước kia trời còn chưa sáng hắn đã dậy rồi, chẳng lẽ do tối hôm qua bị nàng ôm nên ngủ không tốt?

Hai người đều làm ra vẻ chuyện gì cũng không xảy ra mà tiếp tục lên đường, giữa trưa liền thấy được một tòa thành hùng vĩ, mặt trên có khắc ba chữ to: cửa Triệu Bắc.

Yến Nam, Triệu Bắc từ xưa đến nay là vị trí quan trọng của quân sự. Trong trấn có không ít tù lâu, hai người ăn một bữa cơm trưa phong phú, rồi mới thành thói quen đường từ tiểu nhị.

"Thôn phía trước gọi là thôn Táo Lâm, đi qua đó sẽ gặp thôn Lý Quảng, ở cửa thôn có bức tượng tướng quân Lý Quảng nên rất dễ nhận ra. Tới đó, các người liền đi theo sườn đồi thẳng về bên phải gặp một thành trì rất lớn đó chính là thành Mạo Châu." Tiểu nhị trong tù lâu vô cùng nhiệt tình chỉ rõ chỉ tiết đường đi, hai người nghe xong vui vẻ lên xe ngựa xuất phát.

Hàng cây mọc xuôi theo bờ đê, gió thổi vi vu, lướt nhẹ qua mặt, vô cùng mát mẻ. Cố Thanh Sơn đứng ở trên xe, bẻ một cành liễu rủ xuống, đôi tay linh hoạt vãi cái rất nhanh một cái vòng hoa xinh xắn xuất hiện, hắn liền cài lên đầu nàng.

Ninh Hinh đột nhiên nhớ đến hồi còn nhỏ chơi trò gia đình, hắn cũng tết một vòng hoa như thế làm sinh lễ cưới nàng. Ký ức hồi nhỏ đối với hắn ấn tượng vô cùng sâu, hắn bỗng quay đầu lại nhìn thẳng vào mặt nàng, nửa thật nửa đùa hỏi: "Sau này ta không lấy được vợ, sẽ tết một cái vòng hoa cưới muội muội không?"

Ninh Hinh ngượng ngùng lấy vòng hoa xuống, nhẹ giọng nói: "Huynh vừa tốt, vừa có bản lĩnh, sao có thể không cưới được vợ chứ, đừng có trêu ghẹo muội nữa."

Cố Thanh Sơn không tỏ ý kiến gì mà chỉ cười cười ra roi thúc ngựa chạy. Rất nhanh bọn họ liền đi qua thôn Táo Lâm thì nhìn thấy phía trước xuất hiện một pho tượng tướng quân.

Cố Thanh Sơn lúc còn ở trong quân cũng có nghe về sự tích bắn cung của Lý Quảng, hắn cảm cung tên của mình xuống xe, hướng đến pho tượng vãi ba cái.

"Thanh Sơn ca, người kia là ai vậy? Vì sao huynh lại vãi?" Ninh Hinh hỏi.

"Lý Quảng là một vị tướng quân triều Hán, rất giỏi cưỡi ngựa bắn cung. Có một ngày trên đường hắn đi săn thú về đi ngang qua thôn Hồ Thạch thì trời tối, ánh trăng mờ lung, xung quanh thì toàn bụi cây rậm rạp, theo làn gió hắn nghe có tiếng động liền dương cung bắn một mũi tên về phía đó, chỉ nghe vèo một cái rồi cảm phập vào con mồi. Sau đó hắn giục ngựa tiến lại xem kỹ liền ngạc nhiên, hóa ra hắn bắn không phải là một con vật hoang dã nào cả mà là một con hổ bằng đá. Muội nghĩ coi, công phu phải tốt như thế nào mới có thể bắn một phát cảm phập vào tảng đá như thế. Từ đó các bá tánh xung quanh biết được càng thêm kính yêu hắn, bọn Hung Nô cũng nghe qua chuyện này, sợ hãi nhiều năm không dám xâm lấn." Cố Thanh Sơn vô cùng kiên nhẫn kể cho nàng nghe chuyện xưa.

"Thanh Sơn ca, huynh đi lính mấy năm quả thực giống như thay đổi thành một người khác vậy, huynh hiểu biết thật là nhiều." Ninh Hinh vẻ mặt tràn đầy sùng bái nhìn hắn.

Cố Thanh Sơn đối với biểu tình của nàng vô cùng vừa lòng, tự hào ưỡn thẳng ngực.

Rất nhanh bọn họ liền nhìn thấy một tường thành cao ngất, còn chưa vào thành đã thấy một tòa miếu thờ rộng lớn, ở giữa có treo bảng ghi ba chữ to: "Được vương miếu".

"Không sai, chính là nơi này, muội nhìn chỗ kia xem, không phải là thượng cổ thần y Biển Thước hay sao?" Cố Thanh Sơn kích động nói.

Tâm tình của Ninh Hình cũng rất kích động, nàng nói: "Thật tốt quá, vậy là đại ca muội được cứu rồi. Chúng ta mau đi tìm Thần thần y đi."

Vừa đi vừa hỏi người dân ở đây, rất nhanh họ đã đến y quán Tàn gia. Hoàng hôn buông xuống mà người xếp hàng xem bệnh vẫn còn khoảng bảy tám người, âm thanh rất loạn, có vẻ là người từ nơi khác đến cũng không ít. Ngồi phía sau một cái bàn to là một vị nam tử có râu, nhìn bộ dáng có lẽ chưa đến ba mươi, chính là biểu tình rất ôn trọng, thành thực, đang xem mạch cho một lão bà.

Ninh Hình an tĩnh khoanh tay đứng ở một bên, không dám quấy rầy, thuận tiện nàng cũng muốn dò xét thử trình độ của vị thần y này một chút. Bàn bên cạnh là một lão gia gia râu tóc bạc phơ đang cùng một đứa bé trai chơi trò thổi râu, thỉnh thoảng lại truyền ra tiếng cười khanh khách. Đứa bé trai nhìn thấy một tỷ tỷ xinh đẹp thì vội vàng vẫy tay gọi nàng đi qua.

Ninh Hình đang khấn trương nhìn đại phu nào có tâm trạng cùng thằng bé chơi đùa, miễn cưỡng cười nói: "Bây giờ tỷ tỷ đang có việc, lát nữa tỷ tỷ sẽ chơi cùng đệ nhé."

Đại phu bắt mạch rất nhanh, chỉ trong chốc lát liền xong, hần lật mí mắt, xem đầu lưỡi, hỏi một chút triệu chứng rồi cúi đầu rất nhanh liền viết xong phương thuốc đưa cho được đồng đi bốc thuốc.

Rốt cuộc đến lượt Ninh Hình, nàng khấn trương cắn môi, sợ hãi hỏi: "Ngài chính là Tàn thần y có phải không?"

Đại phu ngừng đầu nhìn tiểu cô nương thuần phát trước mặt, cười đáp: "Ta chỉ là một lang trung, không dám xưng là thần y. Nhìn người khí sắc rất tốt, không có bệnh, vậy người đến đây để làm gì?"

Chỉ liếc mắt một cái có thể nhìn ra nàng không bị bệnh cũng coi như là có bản lĩnh, trong lòng Ninh Hình tin vài phần, vội nói: "Hôm nay ta đến là thay đại ca thỉnh đại phu, hần bị trọng thương, đầu óc thì lúc tỉnh lúc mê, gân chân bị chặt đứt, trên eo cũng bị thương không nhẹ, lúc hôn mê thì không không chế được việc đại tiểu tiện, ta van cầu ngài hãy cứu hần, bằng không hần liền..."

Ninh Hình nói rất khẩn thiết, nước mắt tràn đầy hốc mắt, nhưng vị lang trung kia đã vội xua tay không cho nàng nói nữa, "Bệnh này ta trị không được"

Ninh Hình lập tức luống cuống, hai tay đều kích động run lên, vội vàng nói: "Đừng, ngài đừng vội vàng cự tuyệt như thế. Ai cũng nói Tàn thần y có thể trị bách bệnh, nếu ngay cả ngài cũng trị không được vậy đại ca của ta thật sự chỉ có thể nằm chờ chết."

Ninh Hình nhìn không được khóc lớn, bé trai bên cạnh thấy vậy chạy tới, thương xót nắm lấy cánh tay của Ninh Hình nói: "Tỷ tỷ đừng khóc, cha, ngài làm gì khi dễ người ta."

"Đi đi, cùng tổ gia gia của con đi chơi đi." Lang trung vẫy lui nhi tử, thờ dài nói: "Tiểu cô nương, không phải là ta không chịu mà là y thuật của ta không giỏi đến trình độ đó. Nếu nói thần y thì cha ta cũng coi như một nửa thần y, chính là hần không có nhà, ước chừng cũng phải nửa năm mới về. Nghe tình huống của đại ca người rất nghiêm trọng, căn bản là chờ không được. Ông nội của ta cũng được xem là thần y, bất quá ngài ấy..." Lang trung nhìn thoáng qua lão ngoan đồng đang đem râu thổi, lắc đầu nói: "Hần đã rất nhiều năm không có xem bệnh."

Cố Thanh Sơn nhìn nàng khóc vô cùng đau lòng, giúp nàng khuyên bảo: "Tần đại phu, ngài làm ơn khám thử một chút đi, chúng ta từ huyện Lai Thủy đi hơn hai trăm dặm mới đến được chỗ này, mọi người ở nhà đang rất nóng lòng trông."

Tàn lang trung cười khổ nói: "Bệnh phức tạp như vậy ta thật sự trị không được, ta chỉ có thể khám chút bệnh nhẹ như phong hàn, thổ tả linh tinh thôi. Ta có thể hiểu tâm trạng của các người, chính là ta thật sự không giúp gì được, các người..."

Hần chờ một chút, Ninh Hình bỗng phát hiện ra có hy vọng, vội vàng nhìn chăm chăm hần hỏi: "Chúng ta làm sao?"

Hần liếc mắt qua bàn bên cạnh bữu môi nói: "Lão gia tử y thuật rất cao, chính là tính tình khá cổ quái, các người chính mình thử xem, bất quá đã rất lâu rồi hần không có khám bệnh."

Ninh Hình nhìn sang liền thấy một lão gia gia râu tóc bạc phơ đang dùng hết sức thổi bộ râu của mình lên cao khiến cho đứa bé trai vỗ tay cười khanh khách.

Người này là thần y sao?

Ninh Hình quả thực không thể tin được hai mắt cả mình, nhìn vị thần y không đáng tin lắm này có thể trị khỏi cho ca ca nàng sao?

Cố Thanh Sơn chung quy so với nàng biết nhiều hơn chút kiến thức, đẩy Ninh Hình ra hiệu nàng hỏi thử.

"Lão gia gia, ngài là Tàn thần y sao?" Ninh Hình rồi rầm hỏi.

"Không phải."

"Ngài có biết khám bệnh không?"

"Không."

Thế này thì muốn nàng tiếp tục hỏi làm sao, Ninh Hình quay đầu nhìn Cố Thanh Sơn, vẻ mặt tràn đầy ủy khuất. Cố Thanh Sơn liền vỗ vỗ bả vai nàng an ủi, đi qua ngồi ở bên cạnh đứa bé trai nói: "Ta cũng tham gia thổi râu được không?"

"Huynh không có râu thì thôi như thế nào? Huynh cũng muốn thổi râu của tổ gia gia sao?" Đứa bé trai tò mò nháy mắt hỏi.

"Ta có thể giả có râu a." Cố Thanh Sơn cười, túm một ít tóc dùng cái mũi hút lấy, sau đó dùng miệng thổi, quả thật là so với lão nhân thổi thì cao hơn.

"Người vượt qua ta, chơi không vui, ta không chơi nữa." Lão gia gia đứng dậy đi bộ muốn vào trong hậu đường, ngay lúc đó cửa đột nhiên truyền đến một trận ồn ào.

"Tần thần y, mau cứu mạng a, cứu mạng.." Mấy hán tử hoảng loạn nâng một nữ nhân tiến vào, hai mắt nữ nhân nhắm chặt, thân mình không nhúc nhích, lỗ mũi chảy ra một dòng máu đen.

Tần lang trung vội vàng vòng qua, ngồi xổm xuống bắt mạch: "Đây là trúng độc, độc tố đã ngấm vào máu, gia gia, cái này ta thật sự không cứu được."

Lão nhân đang nhàn nhã bước đi nghe vậy xoay người nhìn, rồi vội vàng chạy qua. "Lấy ngân châm tới." Biểu tình của hắn vô cùng nghiêm túc, hoàn toàn không còn chút cà lơ phất phơ khi nãy, Tần lang trung mang châm ra, liền thấy lão nhân rất nhanh vung tay đem hơn mười cái ngân châm cắm vào đỉnh đầu và trước ngực của nữ nhân.

Ngay lúc đó nàng ta phun ra một ngụm máu đen, thân mình run rẩy vài cái, lại phun thêm mấy ngụm máu nữa mới chậm rãi mở mắt.

Hán tử bên cạnh khóc lớn: "Nương tử, nương tử, nàng còn sống, hu hu, còn sống.."

Lão nhân đứng dậy, bình tĩnh nói: "Cho nàng khai một ít thuốc giải độc, không chết được." Nói xong xoay người tiếp tục hướng tới hậu đường mà đi.

Ninh Hinh vội vàng đuổi theo, quỳ gối xuống, liên tục dập đầu: "Lão nhân gia, là ta có mắt không thấy Thái Sơn, mong ngài đừng giận, cầu ngài cứu đại ca của ta đi."

Lão nhân cười hì hì, khôi phục lại vẻ ngoan đồng, nhìn Cố Thanh Sơn nói: "Hắn thổi râu so với ta thổi cao hơn, ta mới không cứu đâu."

Jun: Cái chương gì mà dài khủng khiếp:(:(:(:(

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Mật Sủng* (*Diễn Viên Ngọt Sủng*) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.